

Udskriftsdato: søndag den 11. januar 2026

2011/1 LSF 88 (Gældende)

Forslag til Lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse, lov om miljøgodkendelse m.v. af husdyrbrug, lov om jordforurening og forskellige andre love
(Implementering af direktivet om industrielle emissioner, digitalt tilladelses-, godkendelses- og tilsynssystem, afgitringer ved ferskvandsdambrug og regulering af anvendelse af uorganisk gødning m.v.)

Ministerium: Miljøministeriet

Journalnummer: Miljømin.,
Miljøstyrelsen, j.nr. MST-1214-00004

Forslag

til

Lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse, lov om miljøgodkendelse m.v. af husdyrbrug, lov om jordforurening og forskellige andre love¹⁾

(Implementering af direktivet om industrielle emissioner, digitalt tilladelses-, godkendelses- og tilsynssystem, afgitringer ved ferskvandsdambrug og regulering af anvendelse af uorganisk gødning m.v.)

§ 1

I lov om miljøbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 879 af 26. juni 2010, som ændret ved lov nr. 484 af 11. maj 2010, § 14 i lov nr. 341 af 27. april 2011, § 6 i lov nr. 553 af 1. juni 2011, § 1 i lov nr. 1273 af 21. december 2011 og senest ved lov nr. 1274 af 21. december 2011, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EU-Tidende 2012, nr. L 26, side 1, dele af Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, EF-Tidende 1991, nr. L 375, side 1, som ændret senest ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368, dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006 om tilpasning af direktiv 73/239/EØF, 74/557/EØF og 2002/83/EF vedrørende miljø på grund af Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald, EF-Tidende 1994, nr. L 365, side 10 som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 219/2009 af 11. marts 2009 om tilpasning til Rådets afgørelse 1999/468/EF af visse retsakter, der er omfattet af proceduren i traktatens artikel 251, for så vidt angår forskriftsproceduren med kontrol, EU-Tidende 2009, L 87, side 109, dele af Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer, EF-Tidende 1997, nr. L 10, side 13, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008 om tilpasning til Rådets afgørelse 1999/468/EF af visse retsakter, der er omfattet af proceduren i traktatens artikel 251, for så vidt angår forskriftsproceduren med kontrol, EU-Tidende 2008, L 311, side 1, dele af Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald, EF-Tidende 1999, nr. L 182, side 1, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008 om tilpasning til Rådets afgørelse 1999/468/EF af visse retsakter, der er omfattet af proceduren i traktatens artikel 251, for så vidt angår forskriftsproceduren med kontrol, EU-Tidende 2008, L 311, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF af 18. september 2000 om udrangerede køretøjer, EF-Tidende 2000, nr. L 269, side 34, som ændret senest ved Kommissionens direktiv 2011/37/EU af 30. marts 2011 om ændring af bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF om udrangerede køretøjer, EU-Tidende 2011, L 85, side 3, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet), EF-Tidende 2000, nr. L 327, side 1, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/105/EF af 16.

december 2008 om miljøkvalitetskrav inden for vandpolitikken, om ændring og senere ophævelse af Rådets direktiv 82/176/EØF, 83/513/EØF, 84/156/EØF, 84/491/EØF og 86/280/EØF og om ændring, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/96/EF af 27. januar 2003 om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE), EU-Tidende 2003, nr. L 37, side 24, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/112/EF af 16. december 2008 om ændring af Rådets direktiv 76/768/EØF, 88/378/EØF, 1999/13/EF og direktiv 2000/53/EF, 2002/96/EF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/42/EF med henblik på at tilpasse disse til forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger, EU-Tidende 2008, L 345, side 68, direktiv 2003/108/EF af 8. december 2003 om ændring af direktiv 2002/96/EF om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE), EU-Tidende 2003, nr. L 345, side 106, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31/EF af 23. april 2009 om geologisk lagring af kuldioxid og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF, 2001/80/EF, 2004/35/EF, 2006/12/EF, 2008/1/EF og forordning (EF) nr. 1013/2006, EU-Tidende 2009, L 140, side 114, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/66/EF om batterier og akkumulatorer og udtjente batterier og akkumulatorer samt om ophævelse af direktiv 91/157/EØF, EU-Tidende 2006, nr. L 266, side 1, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/103/EF af 19. november 2008 om ændring af direktiv 2006/66/EF om batterier og akkumulatorer og udtjente batterier og akkumulatorer, for så vidt angår markedsføring af batterier og akkumulatorer, EU-Tidende 2008, L 327, side 7, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver, EU-Tidende 2008, nr. L 312, side 3, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked, EU-Tidende 2006, nr. L 376, side 36, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/128/EF af 21. oktober 2009 om en ramme for Fællesskabets indsats for en bæredygtig anvendelse af pesticider, EU-Tidende 2009, nr. L 309, side 71, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, EU-Tidende 2009, nr. L 20, side 7, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner, EU-Tidende 2010, nr. L 334, side 17.«

2. I § 3 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvordan den bedste tilgængelige teknik fastsættes.«

3. I § 7, *stk. 1, nr. 11*, udgår »organisk«.

4. I § 34 indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* For ferskvandsdambrug skal der fastsættes vilkår om etablering af afgittringer med henblik på begrænsning af forurening og af hensyn til beskyttelsen af faunaen i vandløb og søer i øvrigt.«

Stk. 3-5 bliver herefter *stk. 4-6*.

5. § 35, *stk. 3-7*, ophæves.

6. § 35 a, *stk. 1, nr. 4*, affattes således:

»4) frister for indsendelse af det grønne regnskab.«

7. Efter § 35 b indsættes:

»§ 35 c. Miljøministeren fastsætter regler om, at bestemte listevirksomheder, som bruger, fremstiller eller frigiver relevante, farlige stoffer, skal udarbejde en rapport med oplysninger om og dokumentation

for jordens og grundvandets tilstand med hensyn til forurening (basistilstandsrapport) i forbindelse med godkendelse, jf. § 33, eller revurdering, jf. §§ 41 a eller 41 b.

Stk. 2. Ministeren fastsætter nærmere regler om udarbejdelse, form og indhold af basistilstandsrapporten, herunder regler om godkendelses- eller tilsynsmyndighedens afgørelse om, hvorvidt listevirksomheden er forpligtet til at udarbejde en basistilstandsrapport, og regler om, hvornår basistilstandsrapporten skal udarbejdes.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage over myndighedens afgørelse om, hvorvidt en listevirksomhed skal udarbejde en basistilstandsrapport, herunder at afgørelsen i visse tilfælde ikke skal kunne påklages.«

8. I § 37 b, stk. 1, ændres »§ 41, stk. 2,« til: »§ 41, stk. 3,«.

9. I § 40 a, stk. 1, ændres »§ 34, stk. 3,« til: »§ 34, stk. 4,«.

10. I § 41 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Tilsynsmyndigheden kan meddele påbud om, at afgittringer ved ferskvandsdambrug skal etableres eller ændres, hvis det i øvrigt er nødvendigt af hensyn til beskyttelsen af faunaen i vandløb og søer.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

11. I § 41 a, stk. 2, nr. 4, udgår »uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger,«.

12. I § 41 a, stk. 2, nr. 5, ændres »teknikker, eller« til: »teknikker,«.

13. I § 41 a, stk. 2, nr. 6, ændres »disse virksomheder.« til: »disse virksomheder, eller«.

14. I § 41 a, stk. 2, indsættes som nr. 7:

»7) der i øvrigt er kommet nye oplysninger om behovet for afgittringer på ferskvandsdambrug af hensyn til beskyttelsen af faunaen i vandløb og søer.«

15. I § 41 a indsættes efter stk. 2 som nye stykker:

»Stk. 3. Miljøministeren fastsætter regler om, at tilsynsmyndigheden udover de tilfælde, der er nævnt i stk. 2, skal tage godkendelsen af bestemte listevirksomheder op til revurdering i det omfang, det er nødvendigt for at opfylde EU-retlige krav eller andre internationale forpligtelser, og om nødvendigt meddele påbud eller forbud efter § 41.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte regler om, hvordan sager om revurdering skal behandles.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 5.

16. I § 41 b, stk. 2, indsættes efter »41 a, stk. 2«: », eller i regler udstedt i medfør af § 41 a, stk. 3«.

17. I § 41 b indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om, hvordan sager om revurdering skal behandles.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

18. I § 73, stk. 3, udgår », samt fastsætte regler om indberetningernes form«.

19. 73, stk. 3, 2. pkt., ophæves.

20. § 79 a ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 79 b. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at der skal ske anvendelse af digital kommunikation, herunder bestemte it-systemer, særlige digitale formater, digital signatur eller lignende, ved

1) anmeldelse og ansøgning i henhold til regler udstedt i medfør af § 7,

2) ansøgning om tilladelse efter § 19,

- 3) ansøgning om tilladelse efter § 28,
- 4) ansøgning om godkendelse efter § 33 og fremsendelse af oplysninger til brug for revurdering af godkendelse, jf. §§ 41 a og 41 b,
- 5) afgørelser truffet i medfør af § 19 og kapitel 4, 5, 9 og 9 a samt regler udstedt i medfør heraf og i medfør af § 7,
- 6) indberetning m.v. til myndigheder i medfør af § 19, kapitel 4, 5, 9 og 9 a samt regler udstedt i medfør heraf og afgørelser truffet i medfør af disse regler samt regler udstedt i medfør af § 7 og § 7 a,
- 7) sagkyndiges indberetning i henhold til regler udstedt i medfør af § 7 a til myndigheder og til private organisationer, som udøver nærmere fastlagte beføjelser i henhold til regler udstedt i medfør af § 7 a, stk. 4,
- 8) tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed, herunder resultater af tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed,
- 9) kommunalbestyrelsens indsendelse af indberetning om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed i henhold til regler udstedt i medfør af § 73, stk. 3, herunder om resultaterne af målinger og undersøgelser,
- 10) klage over afgørelser som nævnt i nr. 5, og
- 11) kommunikation med myndigheder i forbindelse med de forhold, som er nævnt i nr. 1-10.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at myndigheden kan udstede afgørelser og andre dokumenter i forbindelse med forhold, som er nævnt i stk. 1, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at dokumenter, der udelukkende er udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af myndigheden som afsender.

Stk. 4. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Stk. 5. Miljøministeren kan fastsætte regler om, hvilken myndighed der er ansvarlig for de oplysninger, som er omfattet af stk. 1.

§ 79 c. Miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse og offentlig annoncering, herunder udelukkende digitalt, af

- 1) lister over visse affaldsforbrændingsanlæg samt rapporter om driften og overvågningen af disse anlæg, og
- 2) oplysninger om sikkerhedsforanstaltninger for virksomheder, anlæg eller indretninger, som er omfattet af godkendelsespligten i § 33, herunder oplysninger, der indgår i sikkerhedsdokumentationen for sådanne virksomheder.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af de i § 79 b, stk. 1, nævnte oplysninger. Oplysningerne kan vedrøre strafbare forhold på lovens område og kan være med navns nævnelse.«

21. I § 110, stk. 3, indsættes efter »§ 35 b,«: »§ 35 c,«.

§ 2

I lov om miljøgodkendelse m.v. af husdyrbrug, jf. lovebkendtgørelse nr. 1486 af 4. december 2009, som ændret ved lov nr. 122 af 23. februar 2011, § 15 i lov nr. 341 af 27. april 2011 og senest ved § 3 i lov nr. 1273 af 21. december 2011, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EU-Tidende 2012, nr. L 26, side 1, dele af Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (fuglebeskyttelsesdirektivet), EU-Tidende 2010, nr. L 20, side 7, dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006 om tilpasning af direktiv 73/239/EØF, 74/557/EØF og 2002/83/EF vedrørende miljø på grund af Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet), EF-Tidende 2000, nr. L 327, side 1, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/105/EF af 16. december 2008 om miljøkvalitetskrav inden for vandpolitikken, om ændring og senere ophævelse af Rådets direktiv 82/176/EØF, 83/513/EØF, 84/156/EØF, 84/491/EØF og 86/280/EØF og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF, EU-Tidende 2008, L 348, side 84, dele af Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, EF-Tidende 1991, nr. L 375, side 1, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1882/2003/EF af 29. september 2003, EU-Tidende 2003, nr. L 284, side 1, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008 om tilpasning til Rådets afgørelse 1999/468/EF af visse retsakter, der er omfattet af proceduren i traktatens artikel 251, for så vidt angår forskriftsproceduren med kontrol, EU-Tidende 2008, L 311, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31/EF af 23. april 2009 om geologisk lagring af kuldioxid og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF, 2001/80/EF, 2004/35/EF, 2006/12/EF, 2008/1/EF og forordning (EF) nr. 1013/2006, EU-Tidende 2009, L 140, side 114, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner, EU-Tidende 2010, nr. L 334, side 17.«

2. I § 1, stk. 2, nr. 1, § 23, stk. 1, nr. 3, og § 27, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »støj-«: », rystelses-«

3. I § 1, stk. 2, nr. 4, ændres »bedste tilgængelige teknik« til: »den bedste tilgængelige teknik«.

4. I § 3 indsættes som nr. 4 og 5:

»4) Den bedste tilgængelige teknik: Det mest effektive og avancerede trin i udviklingen af aktiviteter og driftsmetoder, som er udtryk for en given tekniks praktiske egnethed som grundlag for emissionsgrænseværdier og andre vilkår med henblik på at forhindre eller, hvor dette ikke er muligt, begrænse emissionerne og påvirkningen af miljøet som helhed. Ved teknik forstås både den anvendte teknologi og den måde, hvorpå husdyrbrug konstrueres, bygges, vedligeholdes, drives og nedlægges. Teknikken er tilgængelig, når den er udviklet i en målestok, der medfører, at den pågældende teknik kan anvendes i sektoren på økonomisk og teknisk levedygtige vilkår, idet der tages hensyn til omkostninger og fordele, uanset om teknikken anvendes eller produceres i Danmark eller ej, når der kan disponeres over teknikken på rimelige vilkår. Den bedste teknik er den mest effektive teknik til opnåelse af en generel, høj beskyttelse af miljøet som helhed.

5) Fjerkræ: Høns, kalkuner, perlehøns, ænder, gæs, vagtler, duer, fasaner og agerhøns, der opdrættes eller holdes i fangenskab med henblik på avl, produktion af kød eller konsumæg eller levering af vildt til udsætning.«

5. I § 3 indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvordan den bedste tilgængelige teknik fastsættes.«

6. § 12, stk. 1, nr. 1-4, ophæves, og i stedet indsættes:

- »1) 270 dyreenheder, hvis mindst 90 procent af dyreenhederne stammer fra årssøer med tilhørende smågrise indtil 30 kg, eller 750 stipladser til søer,
- 2) 210 dyreenheder, hvis der er tale om slagtesvin (over 30 kg), eller 2.000 stipladser til fedesvin (over 30 kg) eller
- 3) 100 dyreenheder, hvis der er tale om slagtekyllinger, 230 dyreenheder, hvis der er tale om æglæggende høns, eller 40.000 stipladser til fjerkræ.«

7. § 18 a ophæves.

8. I § 40, stk. 2, nr. 4, udgår »uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger,«.

9. I § 40 indsættes som stk. 3 og 4:

»Stk. 3. Miljøministeren fastsætter regler om, at tilsynsmyndigheden udover de tilfælde, der er nævnt i stk. 2, skal tage en godkendelse efter § 12 op til revurdering i det omfang, det er nødvendigt for at opfylde EU-retlige krav eller andre internationale forpligtelser, og om nødvendigt meddele påbud eller forbud efter § 39.

Stk. 4. Ministeren kan fastsætte regler om, hvordan sager om revurdering skal behandles.«

10. I § 41, stk. 3, indsættes efter »40, stk. 2«: », og i regler udstedt i medfør af § 40, stk. 3«.

11. I § 41, stk. 4, ændres »stk. 2 og 3 og i § 40, stk. 2« til: »stk. 2 og 3, § 40, stk. 2, og i regler udstedt i medfør af § 40, stk. 3«.

12. I § 41 indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Miljøministeren kan fastsætte regler om, hvordan sager om revurdering skal behandles.«

13. I § 54, stk. 3, udgår », samt fastsætte regler om indberetningernes form«.

14. § 54, stk. 3, 2. pkt., ophæves.

15. I § 55, stk. 3, indsættes som nr. 7:

»7) Når ansøgningen vedrører et projekt, der indebærer risiko for grænseoverskridende virkninger.«

16. § 69 affattes således:

»§ 69. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at der skal ske anvendelse af digital kommunikation, herunder bestemte it-systemer, særlige digitale formater, digital signatur eller lignende, ved

- 1) anmodning efter § 7, stk. 3, og § 9, ansøgning om tilladelse og godkendelse efter §§ 10-12 og 16 og efter regler fastsat efter § 17, stk. 2, anmeldelse efter regler fastsat efter § 17, stk. 3, 2. pkt., samt fremsendelse af oplysninger til brug for revurdering af godkendelse, jf. §§ 40 og 41,
- 2) afgørelser truffet i medfør af kapitel 2, 3, 4, 5 og 5 a og regler udstedt i medfør heraf,
- 3) indberetninger m.v. til myndigheder i medfør af loven, regler udstedt i medfør heraf og afgørelser truffet i medfør heraf,
- 4) tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed, herunder resultater af tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed,
- 5) kommunalbestyrelsens indsendelse af indberetning om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed i henhold til regler udstedt i medfør af § 54, stk. 3, herunder om resultaterne af målinger og undersøgelser,

- 6) klage over afgørelser som nævnt i nr. 2, og
- 7) kommunikationen med myndigheder i forbindelse med de forhold, som er nævnt i nr. 1-6.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at myndigheden kan udstede afgørelser og andre dokumenter i forbindelse med forhold, som er nævnt i stk. 1, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at dokumenter, der udelukkende er udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af myndigheden som afsender.

Stk. 4. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Stk. 5. Miljøministeren kan fastsætte regler om, hvilken myndighed der er ansvarlig for de oplysninger, som er omfattet af stk. 1.«

17. Efter § 69 indsættes:

»§ 69 a. Miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af de i § 69, stk. 1, nævnte oplysninger. Oplysningerne kan vedrøre strafbare forhold på lovens område og kan være med navns nævnelse.«

§ 3

I lov om beskyttelse af havmiljøet, jf. lovbekendtgørelse nr. 929 af 24. september 2009, som ændret ved § 1 i lov nr. 423 af 10. maj 2011 og senest ved § 1 i lov nr. 1275 af 21. december 2011, foretages følgende ændring:

1. I § 2 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Loven omfatter ikke fyringsanlæg på platforme. Ved fyringsanlæg forstås en teknisk indretning, hvori brændsel oxyderes med henblik på anvendelse af den således frembragte varme. Brændsel omfatter ikke affald.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

§ 4

I lov om forurennet jord, jf. lovbekendtgørelse nr. 1427 af 4. december 2009, som ændret ved § 16 i lov nr. 484 af 11. maj 2010, og senest ved § 4 i lov nr. 1273 af 21. december 2011, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006 om tilpasning af direktiv 73/239/EØF, 74/557/EØF og 2002/83/EF vedrørende miljø på grund af Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368, Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald, EF-Tidende 1999, nr. L 182, side 1, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008 om tilpasning til Rådets afgørelse 1999/468/EF af visse retsakter, der er omfattet af proceduren i traktatens artikel 251, for så vidt angår forskriftsproceduren med kontrol, EU-Tidende 2008, L 311, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31/EF af 23. april 2009 om geologisk lagring af

kuldioxid og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF, 2001/80/EF, 2004/35/EF, 2006/12/EF, 2008/1/EF og forordning (EF) nr. 1013/2006, EU-Tidende 2009, L 140, side 114, dele af Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (fuglebeskyttelsesdirektivet), EU-Tidende 2010, nr. L 20, side 7, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner, EU-Tidende 2010, nr. L 334, side 17.«

2. I § 2, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Kapitel 4 b omfatter endvidere grundvandsforureninger, der ikke kan henføres til en jordforurening.«

3. I § 21, stk. 1, indsættes efter »kapitel 4 a«: », 4 b«.

4. I § 38 j indsættes efter »kapitel«: » 4 b eller«.

5. Efter § 38 j indsættes før kapitel 5:

»Kapitel 4 b

Afhjælpning af jord- og grundvandsforurening ved ophør af driften af bestemte aktiviteter på listevirksomheder og husdyrbrug

§ 38 k. Ved driftsophør af bestemte aktiviteter på listevirksomheder, jf. § 35 i lov om miljøbeskyttelse, og af husdyrbrug omfattet af § 12, stk. 1, nr. 1-3, i lov om miljøgodkendelse m.v. af husdyrbrug, skal driftsherren vurdere jordens og grundvandets forureningstilstand som følge af de pågældende aktiviteter.

Stk. 2. Inden vurderingen efter stk. 1 foretages, skal driftsherren indsende oplæg herom til miljømyndigheden.

Stk. 3. Miljømyndigheden giver driftsherren påbud om, hvordan vurderingen efter stk. 1 skal foretages, og en frist herfor. Der kan herunder gives påbud om at foretage undersøgelser, analyser, måling af stoffer og lignende til brug for vurderingen.

Stk. 4. Miljøministeren fastsætter regler om, hvilke aktiviteter på listevirksomheder der er omfattet af stk. 1, og regler om, hvornår der er tale om driftsophør, herunder i hvilke tilfælde nedsættelse af virksomhedens eller husdyrbrugets kapacitet anses for driftsophør.

Stk. 5. Miljøministeren kan endvidere fastsætte regler om:

- 1) Indhold og omfang af vurderingen efter stk. 1.
- 2) Frist for indsendelse af oplæg til, hvordan vurderingen efter stk. 1 skal foretages, jf. stk. 2.
- 3) Påbud efter stk. 3.

§ 38 l. Er der udarbejdet en basistilstandsrapport for virksomheden, jf. § 35 c i lov om miljøbeskyttelse, og viser vurderingen efter § 38 k, at de pågældende aktiviteter har medført væsentlig forurening af jord og grundvand sammenholdt med den tilstand, der er konstateret i basistilstandsrapporten, skal driftsherren foretage de foranstaltninger, der er nødvendige for at fjerne denne forurening, så virksomhedens areal føres tilbage til den tilstand, der er konstateret i basistilstandsrapporten. Er disse foranstaltninger ikke tilstrækkelige til at fjerne forurening, der er en følge af de pågældende aktiviteter, og som udgør en væsentlig risiko for menneskers sundhed eller miljøet, skal driftsherren foretage foranstaltninger over for forureningen, så det sikres, at den ikke udgør en sådan risiko.

Stk. 2. Er der ikke udarbejdet en basistilstandsrapport for virksomheden eller husdyrbruget, og viser vurderingen efter § 38 k, at forurening, der er en følge af de pågældende aktiviteter, udgør en væsentlig risiko for menneskers sundhed eller miljøet, skal driftsherren foretage foranstaltninger over for forureningen, så det sikres, at den ikke udgør en sådan risiko.

Stk. 3. Vurderingen af væsentlig risiko efter stk. 1 og 2, skal ske i forhold til arealets brug på ophørstidspunktet. Dog skal vurderingen ske i forhold til fremtidig brug, hvis der på ophørstidspunktet foreligger en tilladelse til en ændret fremtidig brug af arealet.

Stk. 4. Foranstaltninger efter stk. 1 og 2 skal foretages, uanset hvordan og hvornår en forurening er sket, medmindre forureningen er sket før den 7. januar 2013.

Stk. 5. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om indhold og omfang af foranstaltningerne efter stk. 1 og 2.

§ 38 m. Driftsherren skal indsende vurderingen efter § 38 k med et oplæg til, hvilke foranstaltninger der skal foretages efter § 38 l, til miljømyndigheden inden udløbet af den frist, der er angivet i påbuddet efter § 38 k, stk. 3.

Stk. 2. Miljømyndigheden giver driftsherren påbud om, hvilke foranstaltninger der skal foretages efter § 38 l, og en frist herfor, samt hvilke krav til dokumentation for efterkommelse af påbud som driftsherren skal opfylde.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om påbud og krav til dokumentation for efterkommelse af påbud efter stk. 2.

§ 38 n. Pligterne efter dette kapitel påhviler virksomhedens eller husdyrbrugets driftsherre på tidspunktet for driftsophør, uanset om en eventuel forurening er sket i den periode, hvor den pågældende drev virksomheden eller husdyrbruget.

§ 38 o. Påbud efter § 38 k, stk. 3, og § 38 m, stk. 2, kan meddeles, uanset om driftsherren har rådighed over den forurenede ejendom. I påbuddet skal der fastsættes pligt til retableringer af den forurenede ejendom.

Stk. 2. Hvis driftsherren ikke har rådighed over den forurenede ejendom, kan miljømyndigheden meddele påbud til den, der har rådighed over ejendommen, om at tåle, at undersøgelser, oprydning eller andre foranstaltninger foretages ved driftsherrens foranstaltning.

Stk. 3. Påbud efter stk. 2 er bindende over for den, der til enhver tid har rådighed over den forurenede ejendom.

§ 38 p. Hvis driftsherren ikke har pligt til eller kun har delvis pligt til at undersøge og afhjælpe eller afværge en jord- eller grundvandsforurening efter reglerne i dette kapitel eller ikke har betalingsevne til at opfylde pligterne, kan der meddeles påbud efter reglerne i kapitel 5.

§ 38 q. Miljømyndigheden lader oplysninger om forvarslede eller meddelte påbud efter § 38 m, stk. 2, tinglyse på ejendommen. Tinglysningen sker for påbudsadressatens regning, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Hvis et påbud, der er forvarslet, ikke meddeles endeligt, afholder miljømyndigheden tinglysningsudgiften.

Stk. 3. Miljømyndigheden lader tinglysningen af påbud aflyse, når påbuddet er efterkommet.«

6. I § 56 a, stk. 1 og 2, og § 83, stk. 2 og 3, indsættes efter »kapitel 4 a«: »og 4 b«.

7. § 61, stk. 4, 2. pkt., ophæves.

8. Efter § 64 indsættes i kapitel 7:

»§ 64 a. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at der skal ske anvendelse af digital kommunikation, herunder bestemte it-systemer, særlige digitale formater, digital signatur eller lignende, ved

- 1) vurdering efter § 38 k, stk. 1, oplæg til vurdering efter § 38 k, stk. 2, foranstaltninger efter § 38 l, stk. 1 og 2, oplæg til foranstaltninger efter § 38 m, stk. 1, og dokumentation for opfyldelse af påbud efter § 38 m, stk. 2,
- 2) afgørelser truffet i medfør af kapitel 2, 4 a, 4 b, 5, 8 og 9 samt regler udstedt i medfør heraf,

- 3) tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed, herunder resultater af tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed,
- 4) regionsrådets og kommunalbestyrelsens indsendelse af indberetning om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed i henhold til regler udstedt i medfør af § 61, stk. 4, herunder resultater af målinger og undersøgelser,
- 5) klage over afgørelser som nævnt i nr. 2, og
- 6) kommunikation med myndigheder i forbindelse med de forhold, som er nævnt i nr. 1-5.

Stk. 2. Miljøministeren kan i øvrigt fastsætte regler om, at myndigheden kan udstede afgørelser og andre dokumenter i forbindelse med forhold, som er nævnt i stk. 1, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at dokumenter, der udelukkende er udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af myndigheden som afsender.

Stk. 4. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Stk. 5. Miljøministeren kan fastsætte regler om, hvilken myndighed der er ansvarlig for de oplysninger, der er omfattet af stk. 1.

§ 64 b. Miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af de i § 64 a, stk. 1, nævnte oplysninger. Oplysningerne kan vedrøre strafbare forhold på lovens område og kan være med navns nævnelse.«

9. I § 77, *stk. 1, nr. 2*, indsættes efter »kapitel 4 a«: »og 4 b«.

10. I § 88, *stk. 1*, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) undlader at indsende oplæg til, hvordan vurderingen efter § 38 k, stk. 1, skal foretages, jf. § 38 k, stk. 2,«

Nr. 4-16 bliver herefter nr. 5-17.

11. I § 88, *stk. 6*, ændres »stk. 1, nr. 2-8 og 9« til: »stk. 1, nr. 2-10«.

§ 5

I lov om undersøgelse, forebyggelse og afhjælpning af miljøskader (miljøskadeloven), jf. lov nr. 466 af 17. juni 2008, som ændret senest ved § 7 i lov nr. 1273 af 21. december 2011, foretages følgende ændring:

1. Efter § 45 indsættes i kapitel 6:

»§ 45 a. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at der skal ske anvendelse af digital kommunikation, herunder bestemte it-systemer, særlige digitale formater, digital signatur eller lignende, ved

- 1) afgørelser i medfør af kapitel 3 og 5 samt regler udstedt i medfør heraf,
- 2) indberetning m.v. til myndigheder i medfør af kapitel 3, regler udstedt i medfør heraf og afgørelser truffet i medfør heraf,
- 3) tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed, herunder resultater af tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed,
- 4) klage over afgørelser som nævnt i nr. 1, og
- 5) kommunikation med myndigheder i forbindelse med de forhold, som er nævnt i nr. 1-4.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at myndigheden kan udstede afgørelser og andre dokumenter i forbindelse med forhold, som er nævnt i stk. 1, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation

af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at dokumenter, der udelukkende er udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af myndigheden som afsender.

Stk. 4. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Stk. 5. Miljøministeren kan fastsætte regler om, hvilken myndighed der er ansvarlig for de oplysninger, der er omfattet af stk. 1.

§ 45 b. Miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af de i § 45 a, stk. 1, nævnte oplysninger. Oplysningerne kan vedrøre strafbare forhold på lovens område og kan være med navns nævnelse.«

§ 6

I lov om fiskeri og fiskeopdræt (fiskeriloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 978 af 26. september 2008, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 604 af 14. juni 2011, foretages følgende ændringer:

1. § 47 ophæves.

2. I § 49 ændres »§§ 46 og 47« til: »§ 46«.

3. I § 130, stk. 1, nr. 1, udgår: »§ 47,«.

§ 7

Stk. 1. Loven træder i kraft den 7. januar 2013, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 1, nr. 4, 8-10 og 12-14, og § 6 træder i kraft den 1. juli 2012.

Stk. 3. § 1, nr. 3, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

§ 8

Stk. 1. §§ 38 k-38 o som affattet ved denne lovs § 4, nr. 5, finder først anvendelse fra den 7. januar 2014 for husdyrbrug, som er i drift og i besiddelse af en godkendelse inden den 7. januar 2013, eller hvor der er indgivet en fuldstændig ansøgning inden denne dato, forudsat at disse husdyrbrug er sat i drift senest den 7. januar 2014.

Stk. 2. Miljøministeren fastsætter regler om, hvornår §§ 38 k-38 o som affattet ved denne lovs § 4, nr. 5, finder anvendelse på de aktiviteter på listevirksomheder, som er omfattet af § 38 k, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 4, nr. 5.

§ 9

Stk. 1. §§ 2-6 og 10 i bekendtgørelse nr. 218 af 30. marts 2005 om afgitring ved dambrug i ferske vande, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1044 af 28. oktober 2005 og bekendtgørelse nr. 268 af 1. april 2011, finder fortsat anvendelse, og godkendelser af afgittringer meddelt i medfør af fiskeriloven eller bekendtgørelse om afgitring ved dambrug i ferske vande, bevarer deres gyldighed, indtil der er fastsat vilkår om afgitring i en godkendelse efter § 33 eller påbud efter § 41 i lov om miljøbeskyttelse.

Stk. 2. Ansøgninger om godkendelse af afgittringer, som er under behandling af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri, og hvor der for det pågældende dambrug senest den 1. juli 2012 er truffet endelig afgørelse om vandindvinding efter §§ 20-22 i lov om vandforsyning og om miljøgodkendelse efter kapitel 5 i lov om miljøbeskyttelse, færdigbehandles af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri efter de hidtil gældende regler. Øvrige verserende sager om godkendelse af afgittringer færdigbehandles

af kommunalbestyrelsen efter reglerne i kapitel 5 i lov om miljøbeskyttelse. Hvis dambruget allerede har en godkendelse efter § 33 eller § 39, træffes afgørelse efter § 41. I så fald finder § 41 a, stk. 1, ikke anvendelse. Hvis dambruget ikke har en godkendelse efter § 33 eller § 39, træffes en samlet afgørelse efter § 33 eller § 39.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen fører tilsyn med afgitring ved dambrug i ferske vande fra den 1. juli 2012. Dog fører NaturErhvervstyrelsen fortsat tilsyn med de dambrug, hvor der er verserende sager om afgitring, der færdigbehandles af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri efter denne dato, jf. stk. 2, indtil der er truffet endelig afgørelse.

§ 10

Loven gælder ikke for Grønland, men § 3 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

- ¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner, EU-Tidende 2010, nr. L 334, side 17, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003, om offentlig adgang til oplysninger, EF-tidende 2003, nr. L 41, side 26, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (fuglebeskyttelsesdirektivet), EU-Tidende 2010, nr. L 20, side 7, og dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som senest ændret ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. *Indledning og baggrund for lovforslaget*
2. *Direktivet om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening)*
 - 2.1. *Indledning*
 - 2.2. *Krav om anvendelse af bedste tilgængelige teknik (BAT) og revurdering af virksomheder*
 - 2.3. *Listen over (i)-mærkede virksomheder udvides*
 - 2.4. *Krav til kortlægning af jordforurening*
 - 2.5. *Krav til tilsynsmyndighedernes tilsyn herunder offentliggørelse af visse oplysninger*
 - 2.6. *Fyringsanlæg, affaldsforbrændingsanlæg og affaldsmedforbrændingsanlæg*
 - 2.7. *Organiske opløsningsmidler*
 - 2.8. *Titandioxidindustrien*
 - 2.9. *Overvejelser om implementeringen i Danmark*
 - 2.9.1. *Generelt*
 - 2.9.2. *Godkendelser, revurderinger og BAT*
 - 2.9.3. *Kortlægning, monitorering og oprydning af jord- og grundvandsforurening*
 - 2.9.4. *Tilsyn og offentliggørelse*
 - 2.9.5. *Store fyringsanlæg*
 - 2.9.6. *Affalds- og affaldsmedforbrændingsanlæg*
 - 2.9.7. *Organiske opløsningsmidler (VOC)*
 - 2.9.8. *Diverse*
 - 2.9.9. *Overgangsregler og ikrafttrædelse*
3. *Lovforslagets hovedindhold*
 - 3.1. *Direktivet om industrielle emissioner*
 - 3.1.1. *Revurdering af virksomheder på baggrund af bedste tilgængelige teknik m.v.*
 - 3.1.1.1. *Gældende ret*
 - 3.1.1.2. *Lovforslaget*
 - 3.1.2. *Fyringsanlæg på platforme*
 - 3.1.2.1. *Gældende ret*
 - 3.1.2.2. *Lovforslaget*
 - 3.1.3. *Basistilstandsrapport og retablering af virksomhedens areal ved ophør*
 - 3.1.3.1. *Gældende ret*
 - 3.1.3.1.1. *Undersøgelsespåbud*
 - 3.1.3.1.2. *Oprensningspåbud*
 - 3.1.3.1.3. *Forældelse og passivitet*
 - 3.1.3.1.4. *Miljøskader*
 - 3.1.3.1.5. *Den offentlige indsats*
 - 3.1.3.2. *Lovforslaget*
 - 3.1.4. *Offentliggørelse*
 - 3.1.4.1. *Gældende ret*
 - 3.1.4.1.1. *Krav om offentliggørelse af godkendelser*
 - 3.1.4.1.2. *Krav om offentliggørelse af tilsynsrapporter*

- 3.1.4.1.3. *Krav om offentliggørelse af planer for oprydning efter ophør af en virksomhed*
- 3.1.4.2. *Lovforslaget*
 - 3.1.4.2.1. *Krav om offentliggørelse af godkendelser*
 - 3.1.4.2.2. *Krav om offentliggørelse af tilsynsrapporter*
 - 3.1.4.2.3. *Krav om offentliggørelse af planer for oprydning efter ophør af en virksomhed*
- 3.1.5. *Øvrige ændringer i husdyrgodkendelsesloven*
 - 3.1.5.1. *Ny udtrykkelig definition af fjerkræ*
 - 3.1.5.1.1. *Gældende ret*
 - 3.1.5.1.2. *Lovforslaget*
 - 3.1.5.2. *Krav om orientering af offentligheden ved høring af andre medlemsstater om projekter med grænseoverskridende virkning*
 - 3.1.5.2.1. *Gældende ret*
 - 3.1.5.2.2. *Lovforslaget*
 - 3.1.5.3. *Husdyrgodkendelseslovens anvendelsesområde – Rystelser*
 - 3.1.5.3.1. *Gældende ret*
 - 3.1.5.3.2. *Lovforslaget*
- 3.2. *Digitalisering*
 - 3.2.1. *Gældende ret*
 - 3.2.2. *Lovforslaget*
- 3.3. *Ferskvandsdambrug – afgitring*
 - 3.3.1. *Gældende ret*
 - 3.3.2. *Lovforslaget*
- 3.4. *Regulering af anvendelse af uorganisk gødning*
 - 3.4.1. *Gældende ret*
 - 3.4.2. *Lovforslaget*
- 4. *Lovens økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige*
- 5. *Lovens økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet*
- 6. *De administrative konsekvenser for borgere*
- 7. *De miljømæssige konsekvenser*
- 8. *Forholdet til EU-retten*
- 9. *Hørte myndigheder og interesseorganisationer*
- 10. *Sammenfattede skema*

1. Indledning og baggrund for lovforslaget

Det foreliggende lovforslag sigter på at indsætte de nødvendige bestemmelser i lov om miljøbeskyttelse jf. lovbekendtgørelse nr. 879 af 26. juni 2010 med senere ændringer (herefter benævnt miljøbeskyttelsesloven), lov om miljøgodkendelse m.v. af husdyrbrug med senere ændringer jf. lovbekendtgørelse nr. 1486 af 4. december 2009 (herefter benævnt husdyrgodkendelsesloven) og i lov om jordforurening, jf. lovbekendtgørelse nr. 1427 af 4. december 2009 (herefter benævnt jordforureningsloven) til at gennemføre EU-parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU om industrielle emissioner (herefter benævnt IE-direktivet), som trådte i kraft den 6. januar 2011, og som skal gennemføres i medlemslandene senest den 7. januar 2013.

Lovforslaget tilsigter endvidere at overføre miljøreguleringen af fyringsanlæg på platforme fra lov om beskyttelse af havmiljøet, jf. lovbekendtgørelse nr. 929 af 24. september 2009 med senere ændringer

(herefter benævnt havmiljøloven), til miljøbeskyttelsesloven med henblik på at gennemføre IE-direktivets bestemmelser for store fyringsanlæg på platforme i miljøbeskyttelsesloven.

Det foreslås desuden at udvide hjemlerne til at etablere et eller flere digitale systemer, som rummer virksomhedens eller husdyrbrugets ansøgning, myndighedernes afgørelser, indberetninger, tilsynsvirksomhed m.v. med henblik på at forenkle området. Det er eksempelvis hensigten, at myndighederne kan anvende et eller flere digitale systemer i forbindelse med deres sagsbehandling, herunder i forbindelse med kommunikationen mellem virksomhed eller husdyrbrug. Det foreslås i den forbindelse, at der indsættes de nødvendige bemyndigelser i miljøbeskyttelsesloven, husdyrgodkendelsesloven, jordforureningsloven og lov om undersøgelse, forebyggelse og afhjælpning af miljøskader (miljøskadeloven), jf. lov nr. 466 af 17. juni 2008 med senere ændringer, så det kan gøres obligatorisk for myndighederne og virksomhederne at anvende it-systemer i forbindelse med udøvelsen af godkendelses- og tilsynsvirksomhed m.v. Endvidere foreslås indsættelse af bemyndigelser til at fastsætte regler om offentliggørelse, herunder alene digitalt af en række oplysninger.

Endvidere er det formålet med lovforslaget at overføre ressortansvaret fra Fødevareministeriet til Miljøministeriet i relation til godkendelse og tilsyn med afgittringer ved dambrug, der forsynes med vand fra et vandløb. Hensigten i den forbindelse er at forenkle reglerne og administrationen af området, således at det alene bliver kommunalbestyrelserne, der er administrative myndigheder i forbindelse med godkendelser af ferskvandsdambrug, herunder afgittringer.

Endelig er formålet med lovforslaget at bemyndige miljøministeren til at fastsætte regler om anvendelse af uorganisk gødning til fuldstændig opfyldelse af Rådets direktiv 91/676/EØF om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget (nitratdirektivet).

2. Direktivet om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening)

2.1. Indledning

IE-direktivet er en sammenskrivning af syv eksisterende direktiver, idet IE-direktivet dog også indeholder væsentlige ændringer i forhold til de eksisterende regler på området.

De omhandlede direktiver er:

- Direktivet om integreret bekæmpelse og forebyggelse af forurening, IPPC-direktivet (96/61/EF – 2008/1/EF kodificeret version)
- Direktivet om store fyringsanlæg (2001/80/EF)
- Direktivet om forbrænding af affald (2000/76/EF)
- Direktivet om emission af organiske opløsningsmidler – VOC-direktivet (1999/13/EF)
- Tre direktiver der omhandler titandioxidindustrien (92/12/EF, 82/883/EF og 78/176/EF).

IE-direktivet indeholder de generelle principper for en integreret indsats over for forureningen fra de større industrielle aktiviteter og større husdyrbrug, der er nævnt i direktivets bilag I. Denne liste er i vid udstrækning identisk med bilag I til IPPC-direktivet, der er implementeret i bilag 1 til bekendtgørelse nr. 1640 af 13. december 2006 om godkendelse af listevirksomhed med senere ændringer (herefter benævnt godkendelsesbekendtgørelsen) og ved oplistningen i husdyrgodkendelseslovens § 12, stk. 1. En styrkelse af indsatsen over for forureningen fra disse virksomheder og husdyrbrug omfattet af IE-direktivet skal ske gennem et krav om anvendelse af EU's BAT-konklusioner, der baseres på BAT-referencedokumenter om bedste tilgængelige teknik (de såkaldte BREF-dokumenter) til nedbringelse af emissioner i forbindelse med fastsættelsen af godkendelsesvilkårene. Det overlades til medlemslandene at gennemføre de detaljerede bestemmelser om godkendelsesordningen.

Strukturen i IE-direktivet er nærmere, at kapitel I indeholder generelle fælles bestemmelser. Kapitel II, der indholdsmæssigt minder om IPPC-direktivet, indeholder generelle bestemmelser, der omhandler godkendelser og vilkår for de virksomheder, der er omfattet af IE-direktivet. Virksomhederne er oplistet

på bilag I til direktivet. Kapitel III indeholder særlige bestemmelser for store fyringsanlæg. Kapitel IV indeholder særlige bestemmelser for affaldsforbrændingsanlæg og affaldmedforbrændingsanlæg. Kapitel V indeholder særlige bestemmelser om anlæg og aktiviteter, hvor der bruges organiske opløsningsmidler (VOC). Kapitel VI indeholder særlige bestemmelser om titandioxidanlæg. Der er tale om en form for minedrift, hvor især affaldet fra produktionen er stærkt forurenende. Denne type anlæg findes ikke i Danmark, men kapitlet implementeres, da der er en teoretisk mulighed for, at det udvundne titandioxid vil blive transporteret til Danmark og viderebehandlet her. Kapitel VII i direktivet er overgangs- og afsluttende bestemmelser. De syv ovennævnte direktiver er således skrevet ind i de enkelte kapitler i IE-direktivet, der er opdelt efter emner. De syv direktiver, der er sammenskrevet til IE-direktivet, ophæves med virkning fra den 7. januar 2014 med undtagelse af direktiv 2001/80/EF om store fyringsanlæg, der ophæves med virkning fra den 16. januar 2016.

IE-direktivet indeholder herudover en række overgangsregler, således at en stor del af reglerne først finder anvendelse for bestående virksomheder den 7. januar 2014 eller senere. Hvis en virksomhed, omfattet af IE-direktivets artikel 82, stk. 1, hvilket er aktiviteter, der er omfattet af IPPC-direktivet, er i drift den 7. januar 2013, finder direktivets regler først anvendelse på disse virksomheder fra den 7. januar 2014. Det samme gør sig gældende, hvis en virksomhed har afleveret en fuldstændig ansøgning om miljøgodkendelse inden den 7. januar 2013 og er i drift senest den 7. januar 2014.

Hvis en virksomhed omfattet af IE-direktivets artikel 82, stk. 2, hvilket er aktiviteter, der ikke er omfattet af IPPC-direktivet men er omfattet af IE-direktivet, er i drift inden den 7. januar 2013, finder reglerne i IE-direktivet anvendelse fra den 7. juli 2015.

IE-direktivet viderefører princippet i IPPC-direktivet om integreret forureningsbekæmpelse som et vigtigt led i processen frem mod en mere bæredygtig balance mellem menneskets aktiviteter og den samfundsmæssige udvikling på den ene side og et generelt højt miljøbeskyttelsesniveau på den anden side. Strategien i den integrerede forureningsbekæmpelse er, at forureningen fra et anlæg skal vurderes samlet, og at der i denne sammenhæng også skal tages hensyn til problemerne knyttet til det affald, der produceres på anlægget, behovet for at begrænse udnyttelsen af naturens ressourcer og behovet for effektiv udnyttelse af energien, således at der ud fra en helhedsvurdering træffes det bedst mulige valg for miljøet.

Direktivet viderefører bl.a. IPPC-direktivets regler om,

- at nyanlæg af virksomheder skal godkendes,
- at væsentlige ændringer eller udvidelser af bestående virksomheder skal godkendes,
- at bedste tilgængelig teknik (BAT) skal anvendes på virksomhederne, og
- at godkendelser skal tages op til revurdering i bestemte tilfælde.

IE-direktivet stiller herudover krav om,

- at BAT-konklusionerne bliver bindende at anvende i forbindelse med fastsættelse af godkendelsesvilkår,
- at godkendelser af virksomheder omfattet af IE-direktivet skal revurderes, når nye BAT-konklusioner er blevet offentliggjort,
- at der skal ske en kortlægning af jord- og grundvandsforurening på visse virksomheders område,
- at der potentielt skal ske oprensning af jord og grundvandsforurening ved definitivt driftsophør,
- at frekvenserne for tilsyn med virksomhederne bliver bindende,
- at hver enkelt virksomhed skal risikovurderes med henblik på fastlæggelse af tilsynsfrekvens,
- at tilsynsmyndighedens rapporter om virksomhederne efter hvert tilsyn skal offentliggøres, samt
- at emissionskravene til store fyringsanlæg og affaldsforbrændingsanlæg skærpes.

2.2. Krav om anvendelse af bedste tilgængelige teknik (BAT) og revurdering af virksomheder

Efter IPPC-direktivet er hovedprincippet, at forureningen fra virksomhederne skal begrænses til det, der er muligt ved anvendelse af BAT, jf. artikel 9, stk. 4. Kravet om forebyggelse og begrænsning af forurening ved anvendelse af BAT gælder således både nyanlæg og eksisterende anlæg. BAT er udtryk for den mest avancerede teknologi for en bestemt sektor, herunder den måde, hvorpå anlægget konstrueres, bygges, vedligeholdes, drives og lukkes ned. Teknologien skal være teknisk og økonomisk gennemførlig for den relevante sektor og skal sikre et så højt beskyttelsesniveau som muligt, jf. artikel 2, nr. 12. Det betyder, at godkendelsesmyndigheden skal sikre, at de vilkår og emissionsgrænseværdier, som bliver stillet i godkendelsen, er baseret på den tilgængelige viden om BAT på tidspunktet for godkendelsen.

BAT-vurderingen baseres ikke mindst på det materiale, der udsendes fra EU-kommissionen i form af BREF-dokumenterne. Efter det gældende IPPC-direktiv skal disse dokumenter tages i betragtning ved myndighedernes godkendelse og senere revurdering af den enkelte virksomhed. BREF-dokumenterne er tænkt som et informationsværktøj til brug for de nationale myndigheder i forbindelse med deres godkendelsesbehandling. BREF-dokumenterne er resultatet af en omfattende informationsudveksling for de enkelte brancher, der samordnes af Det Europæiske IPPC-kontor i Sevilla, og hvor medlemsstaterne, industriens organisationer og de grønne organisationer deltager. BAT-niveauet i EU bliver således i høj grad fastlagt efter forhandlinger med medlemsstaterne og eksterne parter. BREF-dokumenterne revideres løbende.

Et af de nye tiltag med IE-direktivet er, at det ikke længere er tilstrækkeligt for myndighederne blot at tage BREF-dokumenterne i betragtning ved godkendelse og revurdering af den enkelte virksomhed. Med IE-direktivet skal de BAT-konklusioner, der indgår i BREF-dokumentet, og som vedtages af Kommissionen, anvendes i forbindelse med myndighedens godkendelse, vilkårsfastsættelse og revurderingen af virksomheden.

BAT-konklusionerne er en opsummering af hvert enkelt BREF-dokument og sammenfatter, hvad der er BAT for branchen, herunder hvilke emissionsniveauer der kan opnås med de teknikker og teknologier, som er BAT. IE-direktivets artikel 13 beskriver processen for tilblivelsen af BREF-dokumenterne og BAT-konklusionerne. De enkelte BAT-konklusioner bliver efterfølgende vedtaget af Kommissionen som gennemførelsesretsakter. Det følger af IE-direktivets artikel 14, stk. 3, at BAT-konklusionerne efter offentliggørelsen skal lægges til grund af godkendelsesmyndighederne ved fastsættelsen af godkendelsesvilkårene. Denne forpligtelse kræver en gennemførelsesregel for at få virkning i national ret. Det er således i princippet kun BAT-konklusionerne, der bliver bindende at anvende i forbindelse med godkendelsen og revurderingen af en virksomhed. Dette indebærer dog, at det i forbindelse med fastsættelsen af vilkår og emissionsgrænseværdier på baggrund af en BAT-konklusion er det bagvedliggende BREF-dokument, der er fundamentet herfor. Virksomheder og myndigheder er således forpligtede til at forholde sig til det pågældende BREF-dokument, når der skal tages stilling til, hvilke teknikker og teknologier der kan anvendes på den pågældende type virksomhed for at opnå et passende emissionsniveau. Det følger af IE-direktivets artikel 15, stk. 2, at virksomhederne og husdyrbrugene selv kan vælge, hvordan de vil overholde de emissionsgrænseværdier, som myndighederne fastsætter på baggrund af BAT. BAT-konklusionerne foreskriver således ikke anvendelsen af en bestemt teknik eller teknologi.

BAT-konklusionerne kommer således til at spille en afgørende rolle i forbindelse med godkendelser af virksomheder omfattet af IE-direktivet.

Danmark har under hele forhandlingsforløbet af IE-direktivet støttet denne styrkelse af BAT i forbindelse med godkendelser og revurderinger af virksomheder og husdyrbrug. Der vil fra dansk side fremadrettet blive lagt stor vægt på deltagelse i arbejdet med udarbejdelse af indholdet i BREF-dokumenterne og BAT-konklusionerne.

Der er i øjeblikket udarbejdet 33 forskellige BREF-dokumenter. Seks af disse er tværgående, hvilket f.eks. gælder BREF-dokumentet om energieffektivitet, der er fælles for brancherne, mens 27 omfatter

forskellige, specifikke virksomhedstyper, hvorved alle sektorer i IPPC-direktivets bilag I (bortset fra affaldsdeponering) er omfattet af et BREF-dokument. Med IE-direktivet skal der laves yderligere to BREF-dokumenter, så det samlede antal bliver 35, og flere dokumenter skal have deres anvendelsesområde udvidet. Det er Kommissionens hensigt, at alle BREF-dokumenter skal revideres hvert 8. år, jf. præamblen til IE-direktivet betragtning 13, og Kommissionen påregner, at samtlige BREF-dokumenter har gennemgået den første revision i 2019. Indtil samtlige BREF-dokumenter er blevet revurderet i overensstemmelse med proceduren i IE-direktivet, skal de BREF-dokumenter, der blev vedtaget før IE-direktivets ikrafttrædelsesdato, anvendes i forbindelse med nye godkendelser og revurderinger af virksomheder, jf. IE-direktivets artikel 13, stk. 7. En gruppe virksomheder har indstævnet Rådet og Parlamentet for EU-Domstolen og påstået, at artikel 13, stk. 7, skal annulleres.

Det bemærkes, at godkendelsesmyndigheden efter IE-direktivets artikel 14, stk. 4, kan fastsætte strengere godkendelsesvilkår end dem, der kan opfyldes ved brug af den bedste tilgængelige teknik som foreskrevet i BAT-konklusionerne. Endvidere *skal* der fastsættes strengere emissionskrav, end hvad en BAT-konklusion foreskriver, hvis miljøkvalitetsnormer kræver det, jf. IE-direktivets artikel 18. Herudover er der andre EU-regler, der kan medføre krav om skærpede emissionsniveauer. Dette kan eksempelvis følge af habitatdirektivet, hvorefter det ansøgte ikke må godkendes, hvis det ikke kan udelukkes, at det ansøgte vil skade et Natura 2000-område eller beskyttede arter, jf. bekendtgørelse nr. 408 af 1. maj 2007 om udpegnings- og administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter med senere ændringer.

Der er i medfør af IE-direktivets artikel 15, stk. 4, visse begrænsede muligheder for at lempe kravene i forhold til anvendelsen af EU's BAT-konklusioner, når der skal ske godkendelse eller revurdering af en virksomhed. Betingelserne for at anvende disse undtagelsesmuligheder er, at virksomhedens geografiske placering, lokale miljøforhold eller den pågældende virksomheds tekniske egenskaber vil gøre det uforholdsmæssigt dyrt for virksomheden at efterleve et emissionsniveau til opfyldelse af en given BAT-konklusion sammenholdt med miljøfordelene. Dette kunne f.eks. være tilfælde, hvor omkostningerne forbundet med at indføre ny teknologi i eksisterende dele af anlægget ville stå i et væsentligt misforhold til miljøeffekten. Der henvises i øvrigt til afsnit 2.9.2.

Industrivirksomheder eller husdyrbrug, der er omfattet af IE-direktivet, vil enten ved ansøgningen om godkendelse eller i forbindelse med revurderingen skulle indsende de oplysninger, der foreskrives i medfør af IE-direktivet. Dette vil være de oplysninger, der er oplistet i de relevante artikler, eller oplysninger, som myndigheden mener, er nødvendige for at kunne behandle sagen.

I medfør af IPPC-direktivet skal virksomheder omfattet af direktivet revurderes med mellemrum, hvilket Rådet i en udtalelse har konkretiseret til ca. hvert 10. år. Denne regel er med IE-direktivet fortsat hovedreglen, idet der dog er nogle ændringer, der skal tages i betragtning, jf. IE-direktivets artikel 21, stk. 3-5. Efter offentliggørelsen af en ny BAT-konklusion skal den godkendende myndighed revurdere godkendelserne for de virksomheder, hvis hovedaktiviteter er omfattet af den pågældende BAT-konklusion. Eventuelt skærpende vilkår skal være implementeret på industrivirksomheden eller husdyrbruget inden 4 år efter offentliggørelsen af den pågældende BAT-konklusion, jf. IE-direktivets artikel 21, stk. 3. Det er hele virksomheden, der skal revurderes. Denne procedure skal finde sted, hver gang en BAT-konklusion er blevet revurderet og offentliggjort. Da BAT-konklusionerne tilsigtes revurderet hvert 8. år, vil revurderingskadencen for virksomheder og husdyrbrug omfattet af IE-direktivet tilsvarende blive 8 år. Der sker ikke med IE-direktivet væsentlige ændringer i reglerne om de ekstraordinære revurderings-tilfælde, jf. nærmere nedenfor under afsnit 3.1.1.2.

For de få virksomhedstyper, der ikke er eller bliver omfattet af en BAT-konklusion, skal medlemslandene selv fastlægge BAT på området. Dette skal ske i overensstemmelse med de retningslinjer for fastlæggelse af BAT, der følger af bilag III til IE-direktivet. Revurdering af disse virksomheder skal ske,

når der er sket en udvikling i BAT, der muliggør en nedbringelse af emissionerne betydeligt, jf. artikel 21, stk. 4.

2.3. Listen over omfattede virksomheder udvides

Det nuværende IPPC-direktiv omhandler ca. 600 industrivirksomheder og 1200 store svine- og fjerkræbrug i Danmark. Virksomheder omfattet af IPPC-direktivet findes i godkendelsesbekendtgørelsen og er markeret med (i) (i det følgende benævnt (i)-mærkede virksomheder) og i husdyrgodkendelseslovens § 12, stk. 1, nr. 1-4.

Med IE-direktivet bliver yderligere 150–200 virksomheder omfattet. Det drejer sig om anlæg inden for bl.a. følgende områder: Forgasning af brændsler, forbrænding af slam og andet ikke-farligt affald end husholdningsaffald, nyttiggørelse eller bortskaffelse af ikke-farligt affald, opbevaring, bortskaffelse eller nyttiggørelse af farligt affald, produktion af træbaserede elementer som spån- og fiberplader, fremstilling af dyrefoder samt imprægnering af træ med kemikalier.

Overgangsreglerne for de aktiviteter, der bliver omfattet af IE-direktivet, og som ikke var omfattet af IPPC-direktivet, er omtalt i IE-direktivets artikel 82, stk. 2. Herefter gælder, at hvis disse aktiviteter er i drift inden den 7. januar 2013, finder reglerne i IE-direktivet først anvendelse fra den 7. juli 2015, idet virksomhederne dog skal være godkendte eller revurderede i overensstemmelse med IE-direktivet så vilkårene kan træde i kraft på virksomheden senest denne dato. Såfremt der ikke findes en BAT-konklusion, vil det være godkendelses- eller tilsynsmyndigheden, der skal fastsætte BAT i forbindelse med revurderingen.

2.4. Krav om udarbejdelse af en basistilstandsrapport, jord- og grundvandsovervågning og retablering af virksomhedens areal ved driftsophør

IPPC-direktivet indeholder krav om, at IPPC-virksomheder ved ophør af driften skal foretage de nødvendige foranstaltninger for at undgå forureningsfare og bringe stedet tilbage i tilfredsstillende tilstand. IE-direktivet viderefører dette krav og indeholder derudover detaljerede regler om virksomhedens forpligtelser med hensyn til undersøgelse af jord og grundvandsforurening og foranstaltninger i forhold til jord- og grundvandsforurening ved virksomhedens ophør.

De nye regler i IE-direktivet skal bl.a. sikre, at der opstår færre forureninger af jord og grundvand. Reglerne skal sikre, at særlig forurenende virksomheder, der er omfattet af IE-direktivet, udleder færre forurenende stoffer til jord og grundvand, samt sørge for at virksomheden oprenser den forurening, som den har forårsaget. De nye regler gør, at flere forureninger vil blive fundet, og at virksomheden dermed kan stilles til ansvar.

De særlige regler omkring jord- og grundvandsforurening fremgår primært af IE-direktivets artikel 22, hvorefter visse virksomheder omfattet af IE-direktivet skal udarbejde en rapport om jord- og grundvands-tilstanden på virksomhedens areal, en såkaldt basistilstandsrapport. Herudover indeholder IE-direktivet krav om regelmæssig vedligeholdelse og overvågning af de foranstaltninger, der skal forebygge emissioner til jord og grundvand samt periodisk overvågning af jord og grundvand, jf. artikel 14, stk. 1, litra e, jf. artikel 16, stk. 2.

Basistilstandsrapporten udarbejdes, før virksomheden får en godkendelse. For nye virksomheder og virksomheder, der vil foretage udvidelse eller ændringer, der medfører, at de bliver omfattet af kravet om en basistilstandsrapport, er det efter IE-direktivets artikel 22, stk. 2, et krav, at basistilstandsrapporten er udarbejdet, inden aktiviteten sættes i drift. Det er derfor hensigten at fastsætte, at basistilstandsrapporten skal udarbejdes, inden der gives godkendelse efter lovens § 33.

Eksisterende virksomheder skal også udarbejde en basistilstandsrapport, hvis de efter deres aktiviteter er omfattet af reglerne. Dette skal ske inden godkendelse af en udvidelse eller ændring, eller inden der træffes afgørelse på baggrund af en revurdering af virksomheden.

Hvis en virksomhed omfattet af IE-direktivets artikel 82, stk. 1, hvilket er aktiviteter, der er omfattet af IPPC-direktivet, er i drift den 7. januar 2013, finder direktivets regler først anvendelse på disse virksomheder fra den 7. januar 2014. Det samme gør sig gældende, hvis en virksomhed har afleveret en fuldstændig ansøgning om miljøgodkendelse inden den 7. januar 2013 og er i drift senest den 7. januar 2014. Sådanne virksomheder skal aflevere en basistilstandsrapport i forbindelse med den første godkendelse af en udvidelse eller ændring eller den første revurdering efter den 7. januar 2014. Der skal udarbejdes en basistilstandsrapport, inden der kan træffes afgørelse om godkendelse eller revurdering.

Hvis en virksomhed er omfattet af IE-direktivets artikel 82, stk. 2, hvilket er aktiviteter, der ikke allerede er omfattet af IPPC-direktivet, er i drift inden den 7. januar 2013, finder reglerne i IE-direktivets anvendelse for disse virksomheder fra den 7. juli 2015. Sådanne virksomheder skal aflevere en basistilstandsrapport i forbindelse med den første godkendelse af en udvidelse eller ændring eller den første revurdering efter den 7. juli 2015. Der skal udarbejdes en basistilstandsrapport, inden der kan træffes afgørelse om godkendelse eller revurdering.

Formålet med basistilstandsrapporten er at få et redskab, der gør det muligt at foretage en kvantificeret sammenligning mellem den forureningstilstand, der er konstateret i basistilstandsrapporten, i det følgende kaldet *basistilstanden*, og tilstanden når aktiviteterne omfattet af IE-direktivet ophører med driften.

Basistilstandsrapporten skal indeholde informationer om den nuværende anvendelse af arealet samt oplysninger om tidligere anvendelse af arealet, hvis sådanne oplysninger findes.

Herudover skal basistilstandsrapporten indeholde informationer om eksisterende jord- og grundvandsmålinger, der afspejler tilstanden på tidspunktet for udarbejdelse, eller nye jord- og grundvandsmålinger for stoffer, der vil blive brugt, fremstillet eller frigivet af den pågældende aktivitet. Det forudsættes, at der foretages egentlige målinger i jorden og/eller grundvandet, hvis eksisterende målinger anses for utilstrækkelige. Disse målinger er med til at fastlægge basistilstanden.

Som noget nyt indeholder IE-direktivet som nævnt også krav om overvågning af de foranstaltninger, der skal forebygge emissioner til jord og grundvand samt overvågning af jord og grundvand, jf. artikel 14, stk. 1, litra e, som udgangspunkt skal overvågningen for grundvand ske mindst hvert 5. år og for jord mindst hvert 10. år, jf. artikel 16, stk. 2, 2. afsnit.

Virksomheder omfattet af IE-direktivet skal ved driftsophør vurdere jord- og grundvandsforureningen med relevante, farlige stoffer, der er brugt, fremstillet eller frigivet af aktiviteten.

Såfremt aktiviteten i denne mellemliggende periode har medført en væsentlig forurening sammenlignet med basistilstanden, forpligtes virksomheden til at foretage de foranstaltninger, der er nødvendige for at håndtere denne forurening, så virksomhedens areal føres tilbage til basistilstanden.

Hvis der, efter at virksomheden har ført virksomhedens areal tilbage til basistilstanden, stadig er en forurening, der udgør en væsentlig risiko for menneskers sundhed eller miljøet som følge af de godkendte aktiviteter, skal virksomheden ved ophør foretage de nødvendige foranstaltninger med henblik på fjernelse, kontrol, inddæmning eller reduktion af relevante farlige stoffer, således at forureningen ikke længere udgør en væsentlig risiko for menneskers sundhed eller miljøet. Det samme gælder, hvis virksomheden ikke har lavet en basistilstandsrapport.

Forpligtelserne ved ophør påhviler den, der driver virksomheden på dette tidspunkt. Dette gælder også foranstaltninger over for forureninger, som er sket, mens en tidligere driftsherre drev virksomheden.

Det fremgår af direktivet, at reglerne om ansvar for miljøskade i direktiv 2004/35/EF har forrang for reglerne i IE-direktivet.

Kommissionen skal ifølge IE-direktivets artikel 22 udarbejde en vejledning om udformning og indhold af basistilstandsrapporten.

2.5. *Krav til tilsynsmyndighedernes tilsyn herunder offentliggørelse af visse oplysninger*

Ifølge IE-direktivets artikel 23, skal der oprettes et system for miljøtilsyn af virksomheder og husdyrbrug omfattet af IE-direktivet, der omfatter undersøgelse af alle relevante miljøpåvirkninger fra de pågældende anlæg.

Virksomhederne og husdyrbrugene skal være omfattet af en miljøtilsynsplan på nationalt, regionalt eller lokalt plan. Denne plan skal revideres regelmæssigt og eventuelt ajourføres. Miljøtilsynsplanen skal indeholde en generel vurdering af de relevante væsentlige miljøproblemer, oplyse planens geografiske område samt hvilke virksomheder og husdyrbrug, der er omfattet af planen, hvordan tilsynsbesøg planlægges og tilrettelægges og endelig, om der er nogle samarbejder med andre myndigheder.

Med baggrund i miljøtilsynsplanen foretager myndigheden en vurdering af hver enkelt virksomhed eller husdyrbrug og fastsætter, hvor hyppigt virksomheden eller husdyrbruget skal have tilsyn. Hyppigheden fastsættes ud fra en konkret miljømæssig vurdering af hvert enkelt virksomhed eller husdyrbrug og må ikke være over et år for de virksomheder/husdyrbrug, der er forbundet med størst risiko, og ikke over tre år for de virksomheder/husdyrbrug der er forbundet med mindst risiko.

Ovennævnte konkrete miljømæssige vurdering baseres på mindst følgende kriterier:

- 1) Den berørte virksomheds eller husdyrbrugs potentielle og faktiske indvirkning på menneskers sundhed og på miljøet under hensyn til emissionsniveauer og -typer, lokalmiljøets følsomhed og risikoen for uheld.
- 2) Dens hidtidige overholdelse af godkendelsesvilkår.
- 3) Driftsledernes deltagelse i EU-ordningen for miljøledelse og miljørevision (EMAS) i henhold til forordning (EF) nr. 1221/2009.

Kommissionen kan vedtage retningslinjer for kriterierne for bedømmelsen af den miljømæssige risiko.

Herudover er der krav om et opfølgende tilsyn senest seks måneder efter, at myndigheden på et tilsynsbesøg har konstateret en overtrædelse, ved alvorlige miljøklager, alvorlige miljøuheld, hændelser og tilfælde af manglende efterlevelse, og når det er relevant, før en godkendelse udstedes, revurderes eller ajourføres.

Myndigheden skal efter hvert tilsynsbesøg udarbejde en tilsynsrapport, som i relevant omfang beskriver, hvordan virksomheden eller husdyrbruget overholder godkendelsesvilkårene, og som munder ud i en konklusion om, hvorvidt der er behov for at foretage sig yderligere. Denne tilsynsrapport skal meddeles den berørte driftsleder senest to måneder efter, at tilsynsbesøget har fundet sted, og den skal offentliggøres senest fire måneder efter, at tilsynsbesøget har fundet sted.

Endelig skal myndigheden sikre, at driftslederen træffer alle de foranstaltninger, som rapporten har udpeget som nødvendige i løbet af en rimelig periode.

2.6. *Fyringsanlæg og affaldsforbrændingsanlæg*

Store fyringsanlæg (kraftværker og kraftvarmeværker) og affaldsforbrændingsanlæg, der er omfattet af IE-direktivet, er reguleret på samme måde som andre virksomheder omfattet af IE-direktivet og er omfattet af kapitel I og II til direktivet. De er således underlagt BAT-princippet, ligesom reglerne om tilsyn også gælder for disse virksomheder. For store fyringsanlæg og affaldsforbrændingsanlæg er der herudover fastsat specielle krav til indretning og drift i IE-direktivets kapitel III og IV, herunder grænseværdier for luftemissioner, der som minimum skal lægges til grund ved reguleringen af anlæggene.

IE-direktivet indfører skærpede krav til store fyringsanlægs emissioner. For affaldsforbrændingsanlæg indfører direktivet et krav om, at anlæg, der medforbrænder affald, skal leve op til skærpede minimums-krav for emissioner til luften.

Da IPPC-direktivet blev implementeret i dansk ret, blev det antaget, at fyringsanlæg på platforme ikke var omfattet af IPPC-direktivets bilag I, nr. 1.1, der omfatter forbrænding af brændsel med en

samlet indfyret nominel termisk effekt på 50 MW eller derover. Miljøministeriet er imidlertid blevet opmærksomt på, at store fyringsanlæg på platforme også var omfattet af IPPC-direktivet og fremover af IE-direktivet. Det er Miljøministeriets vurdering, at der på nuværende tidspunkt er ca. 10 store fyringsanlæg på offshoreplatforme og ingen på andre typer af platforme.

2.7. Organiske opløsningsmidler (VOC)

Virksomheder, der er omfattet af IE-direktivets bilag I, og hvor der bruges VOC, er reguleret på samme måde som andre virksomheder omfattet af IE-direktivet. Der gælder dog nogle yderligere specifikke minimumskrav til VOC-udledningen for de anlæg og aktiviteter, der anvender VOC. Disse krav fremgår af IE-direktivets kapitel V, og aktiviteterne er oplistet i IE-direktivets bilag I og VII. For en lang række anlægstyper, som ikke er omfattet af bilag I, men af bilag VII, er der krav om, at udslippet af organiske opløsningsmidler skal begrænses mest muligt og tidligere fastsatte minimumskrav til reduktionerne videreføres. For virksomheder omfattet af både IE-direktivets bilag I og bilag VII og øvrige anlægstyper alene omfattet af bilag VII skal der ske substitution med mindre skadelige stoffer. I forhold til det tidligere VOC-emissionsdirektiv består ændringerne i IE-direktivet i det væsentligste i, at tidligere overgangsordninger fjernes.

2.8. Titandioxidindustrien

Titandioxidindustrien beskæftiger sig med udvinding af et hvidt pigment fra undergrunden. Der er tale om en form for minedrift. I IE-direktivet findes reglerne for titandioxidindustrien i direktivets kapitel VI.

2.9. Implementeringen i Danmark

2.9.1. Generelt

Tankegangen om integreret forureningsbekæmpelse blev ikke indført med IPPC-direktivet i 1999, idet man i Danmark gennem 25 år havde arbejdet med en godkendelsesprocedure for særligt forurenende virksomheder bygget på denne tankegang. Miljøbeskyttelsesloven blev indført i 1974 og har siden været baseret på det synspunkt, at forureningsfaktorerne skal behandles i sammenhæng, og at den enkelte virksomhed skal anvende de bedste, tekniske foranstaltninger inden for en rimelig økonomisk ramme, således at forureningen bliver mindst mulig. Der henvises til Folketingstidende 1972-73, Tillæg A, sp. 3932. Miljøbeskyttelsesloven bygger således på samme tankegang som IE-direktivet. Der henvises desuden til den danske gennemførelse af IPPC-direktivet i L 161 1998/1999.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at virksomhedsbegrebet i miljøbeskyttelsesloven skal forstås bredt, således at en forening e.l. også kan blive omfattet af reglerne, hvis den driver en godkendelsespligtig aktivitet.

IE-direktivet angiver en række hensyn, der skal indgå i vurderingen og godkendelsen af de virksomheder, der er angivet i bilag I til direktivet. Da IE-direktivet som nævnt ovenfor er en sammenskrivning af syv eksisterende direktiver, findes en lang række af disse hensyn allerede i dansk lovgivning.

Der er dog en række nye tiltag, hvoraf enkelte kræver ændringer af eksisterende love, mens de resterende tiltag kan implementeres med hjemmel i eksisterende bemyndigelsesbestemmelser.

De nærmere krav til, hvorledes ansøgningerne og godkendelserne skal udformes i overensstemmelse med IE-direktivet, og hvad de skal indeholde, foreslås implementeret gennem bekendtgørelsesændringer. Ministerens bemyndigelser til at fastsætte regler for ansøgningernes indhold samt regler for vilkår til godkendelser i miljøbeskyttelseslovens § 35, stk. 2, og husdyrgodkendelseslovens § 18, stk. 2, og § 34 videreføres i uændret form.

2.9.2. Godkendelser, revurderinger og BAT

I forhold til den bindende anvendelse af BAT-konklusionerne er det ligeledes hensigten at fastsætte regler i godkendelsesbekendtgørelsen og husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen i medfør af henholdsvis miljøbeskyttelseslovens § 35, stk. 2, og husdyrgodkendelseslovens § 18, stk. 2, og § 34, så det i godkendelsesbekendtgørelsen og husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen kommer til at fremgå, at BAT-konklusionerne skal lægges til grund ved fastsættelsen af godkendelsesvilkårene for (i)-mærkede virksomheder og husdyrbrug omfattet af husdyrgodkendelseslovens § 12, stk. 1, nr. 1-3 (som affattet ved dette lovforslag). Der vil i bekendtgørelserne blive indsat en bestemmelse om, at EU's BAT-konklusioner, efterhånden som de bliver vedtaget og offentliggjort, skal offentliggøres på Miljøstyrelsens hjemmeside, www.mst.dk. Herudover vil der blive indsat et bilag til godkendelsesbekendtgørelsen indeholdende en liste over de gældende BAT-konklusioner. Dette bilag vil løbende blive opdateret, når en BAT-konklusion er blevet offentliggjort. Det vil af listen fremgå, hvornår den enkelte BAT-konklusion er blevet offentliggjort af Kommissionen. BAT-konklusionerne skal ikke optages i Lovtidende, da de ikke i sig selv er bindende for virksomhederne, men alene skal lægges til grund af myndighederne ved fastsættelsen af godkendelsesvilkårene.

I Danmark er der gennem vejledende BAT-emissionsgrænseværdier for de mest fremherskende husdyrtyper fastlagt et højt BAT-niveau. Også miljøgodkendelser til virksomheder omfattet af miljøbeskyttelseslovens kapitel 5 baseres i dag på BAT. Det er hensigten at øge eller opretholde det høje danske BAT-niveau for de omfattede virksomheder og husdyrbrug, når nye BAT-konklusioner bliver offentliggjort. Dette vil også ske, hvor BAT-niveauet i nye BAT-konklusioner måtte blive lavere end det danske niveau, idet det fortsat vil være muligt nationalt at fastlægge et BAT-niveau, der går længere end niveauet i BAT-konklusionerne. Således vil f.eks. de vejledende BAT-emissionsgrænseværdier for de mest fremherskende husdyrtyper fortsat skulle anvendes ved godkendelse af husdyrbrug, i det omfang det vil medføre et lavere emissionsniveau end det, der følger af BAT-konklusionernes emissionsgrænseværdier. De vejledende BAT-emissionsgrænseværdier vil kunne fastsættes som bindende emissionsgrænseværdier med hjemmel i husdyrgodkendelseslovens § 34.

I IE-direktivet findes der en mulighed for i visse tilfælde at dispensere fra anvendelsen af emissionsgrænseværdierne i BAT-konklusionerne, jf. IE-direktivets artikel 15, stk. 4. Denne dispensationsmulighed vil blive implementeret i bekendtgørelser, og det vil komme an på en konkret vurdering, hvornår de pågældende betingelser er opfyldt. Det pågældende medlemsland skal informere Kommissionen om meddelte dispensationer. Der vil derfor blive indføjet en bestemmelse i godkendelsesbekendtgørelsen og husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen med hjemmel i henholdsvis miljøbeskyttelseslovens § 35, stk. 2, og husdyrgodkendelseslovens § 34, stk. 1, om, at myndighederne skal indberette til Miljøstyrelsen, når undtagelsesmulighederne bliver anvendt i forbindelse med godkendelser eller revurderinger af (i)-mærkede virksomheder, således at Miljøstyrelsen kan underrette Kommissionen. Når myndigheden anvender undtagelsesbestemmelsen i IE-direktivets artikel 15, stk. 4, vil offentligheden skulle inddrages, jf. IE-direktivets artikel 24, stk. 1, litra c. Denne bestemmelse vil ligeledes blive implementeret i godkendelsesbekendtgørelsen.

Størstedelen af de virksomheder, der er oplistet på bilag 2 til godkendelsesbekendtgørelsen, er omfattet af standardvilkår, jf. godkendelsesbekendtgørelsens § 15, jf. bilag 5. Dette betyder, at når disse virksomheder ansøger om en miljøgodkendelse, en tillægsgodkendelse eller skal revurderes, vil de som hovedregel blive mødt med disse vilkår i tilladelsen. Myndighederne skal således anvende disse standardvilkår, medmindre der er særlige forhold på den konkrete virksomhed, der kan begrunde anvendelsen af andre vilkår. Muligheden for at udarbejde standardvilkår blev indsat i miljøbeskyttelsesloven i forbindelse med ændring af § 35, stk. 2, i 2004.

Det følger af forarbejderne til denne bestemmelse, jf. Folketingstidende 2003-2004, tillæg A, sp. 3483-3496, at ministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om godkendelse af listevirksomhed

også omfatter en bemyndigelse til at gennemføre de bestemmelser, der følger af IPPC-direktivet. Det fremgår endvidere af forarbejderne, at det ikke var hensigten at udarbejde standardvilkår for virksomheder omfattet af IPPC-direktivets bilag I grundet kompleksiteten i disse virksomheders miljøforhold. Listen over omfattede (i)-mærkede virksomheder udvides nu som følge af IE-direktivet. Fremover kan det være hensigtsmæssigt at lade visse typer virksomheder være omfattet af standardvilkår, selvom de bliver (i)-mærkede. Det vil i første omgang blive overvejet om virksomheder, der producerer træbeskyttelsesmidler, samt korn- og foderstofvirksomheder skal have standardvilkår, idet disse virksomhedstyper i dag er omfattet af standardvilkår. Det bemærkes, at der ikke i IE-direktivet er noget til hinder for, at der anvendes standardvilkår i forbindelse med godkendelser af virksomheder under forudsætning af, at vilkårene revideres, når Kommissionen har offentliggjort en BAT-konklusion for en virksomhedstype omfattet af standardvilkår, således at disse hele tiden er i overensstemmelse med BAT og i øvrigt lever op til kravene i IE-direktivet.

Blandt de ændringer, der indeholdes i dette lovforslag, er kravet om revurdering af en virksomhed eller husdyrbrug, når en ny BAT-konklusion vedrørende virksomhedens eller husdyrbrugets hovedaktivitet er offentliggjort i EU-Tidende.

2.9.3. Kortlægning, monitoring og oprydning af jord- og grundvandsforurening

Reglerne om selve kravet om at udarbejde en basistilstandsrapport foreslås, jf. § 1, nr. 7, implementeret gennem en bemyndigelsesbestemmelse i miljøbeskyttelsesloven og en tilføjelse til godkendelsesbekendtgørelsen. Der vil her blive fastlagt kriterier for, hvornår en virksomhed skal påbydes at udarbejde en basistilstandsrapport. Blandt de kriterier, der skal lægges vægt på, er om virksomheden anvender, fremstiller eller frigiver relevante farlige stoffer, der kan medføre en jord- og grundvandsforurening. Det vil således langt fra være alle virksomheder omfattet af IE-direktivet, der bliver omfattet af kravet om udarbejdelse af en basistilstandsrapport.

Udover kravene om basistilstandsrapport vil der desuden for alle industrivirksomheder og husdyrbrug omfattet af IE-direktivet blive stillet krav om overvågning af de foranstaltninger, der skal forebygge emissioner til jord og grundvand samt overvågning af jordbund og grundvand med henblik på relevante farlige stoffer, der kan tænkes at forekomme på området med tanke på en mulig forurening af jordbund og grundvand på anlægsområdet, jf. artikel 14, stk. 1, litra e, Som udgangspunkt skal overvågningen ske mindst hvert 5. år for grundvand og hvert 10. år for jord, jf. artikel 16, stk. 2, 2. afsnit. Disse krav vil fremgå som vilkår i godkendelserne og vil blive fastsat i godkendelsesbekendtgørelsen og husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 35, stk. 2, og husdyrgodkendelseslovens § 34.

Artikel 16, stk. 2, 2. afsnit, er en præcisering af kadencen for den overvågning, der er omtalt i IE-direktivets artikel 16, stk. 2, 1. afsnit, og artikel 14, stk. 1, litra e, hvorefter der, udover krav til overvågning af de foranstaltninger, der skal forebygge jord- og grundvandsforurening, skal fastsættes krav om periodisk overvågning af jord og grundvand. Det er således ikke muligt at lade udtagning af jord- og grundvandsprøver erstatte af systematisk overvågning af foranstaltningerne til forebyggelse af jord- og grundvandsforurening. Der skal således ske udtagning af jord- og grundvandsprøver, jf. artikel 14, stk. 1, litra e, men IE-direktivets artikel 16, stk. 2, 2. afsnit, 2. komma, giver mulighed for at ændre kadencerne ud fra en risikovurdering.

Overvågningen af jord og grundvand skal bl.a. ske de steder, hvor der er godkendelsespligtige installationer, der erfaringsmæssigt eller ud fra et konkret skøn vurderes at kunne medføre risiko for forurening af jord og grundvand med relevante farlige stoffer, uden at det nødvendigvis ville blive opdaget ved den øvrige overvågning af de foranstaltninger, der skal træffes for at forebygge emissioner til jord og grundvand, jf. artikel 14, stk. 1, litra e. Eksempelvis vil udsivning af forurenende stoffer fra en lækage i en underjordisk rørledning eller tank ikke nødvendigvis blive opdaget ved den øvrige overvågning, hvorfor

overvågningen bør omfatte periodisk udtagning af jord- og grundvandsprøver ved rørledningen. Der kan dog også være grund til at udtage prøver ved overjordiske installationer.

Med hensyn til hyppigheden af overvågningen af jord og grundvand kan der være tilfælde, hvor overvågningen bør ske hyppigere end henholdsvis hvert 10. år for jord og hvert 5. år for grundvand. Det kan f.eks. dreje sig om underjordisk forsyningsledning med olie under højt tryk, der giver risiko for et stort forureningsudslip, hvis der opstår en lækage.

Hvis der opdages forurening af jord eller grundvand ved overvågningen, kan forureningen eventuelt være omfattet af påbudsreglerne i jordforureningslovens kapitel 5. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1.3.

2.9.4. Tilsyn og offentliggørelse

Endvidere stiller IE-direktivet krav om, at en tilsynsrapport skal stilles til rådighed for offentligheden, efter at tilsynsmyndigheden har været på tilsyn på virksomheden, ligesom der skal ske offentliggørelse af de foranstaltninger, virksomheden træffer i forbindelse med definitivt driftsophør. Disse regler vil blive implementeret gennem bekendtgørelser og skal ses i tæt sammenhæng med den foreslåede digitalisering. Det er hensigten, at offentliggørelsen sker gennem den foreslåede digitale kommunikation. Se nærmere lovforslagets § 1, nr. 20, § 2, nr. 16 og 17, § 4, nr. 8, og § 5, nr. 1.

IE-direktivets krav til tilsyn, bl.a. fastsættelse af bindende minimumsfrekvenser, vil blive gennemført ved bekendtgørelse med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 73, stk. 1, og husdyrgodkendelseslovens § 54, stk. 1.

2.9.5. Store fyringsanlæg

Bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg supplerer reglerne i godkendelsesbekendtgørelsen og gennemfører de tidligere direktiver om store fyringsanlæg. De særlige krav til de nævnte anlæg vil fortsat blive fastsat i bekendtgørelser, der samtidig gennemfører de nye krav, der kommer med IE-direktivet.

2.9.6. Affalds- og affaldsmedforbrændingsanlæg

Det overvejes for affalds- og affaldsmedforbrændingsanlæg, der er reguleret i bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald med senere ændringer, at fastsætte generelle krav i bekendtgørelsen for denne type anlæg, hvor der i dag bliver fastsat vilkår efter et konkret skøn. Disse generelle regler vil skulle supplere miljøgodkendelsen af disse anlæg og kan lette de administrative byrder i forbindelse med godkendelsesarbejdet. Der vil dog stadig skulle ske en konkret vurdering af eventuelle specielle forhold, der måtte gøre sig gældende for det pågældende anlæg.

2.9.7. Organiske opløsningsmidler (VOC)

VOC-området reguleres i dag i Danmark af bekendtgørelse nr. 350 af 29. maj 2002 om begrænsning af emissionen af flygtige organiske forbindelser fra anvendelse af organiske opløsningsmidler i visse aktiviteter og anlæg med senere ændringer (herefter benævnt VOC-bekendtgørelsen). Bekendtgørelsen supplerer reglerne i godkendelsesbekendtgørelsen og gennemfører de tidligere direktiver om aktiviteter med organiske opløsningsmidler. De særlige krav til de nævnte anlæg og virksomheder, der udfører disse aktiviteter, vil fortsat blive fastsat i VOC-bekendtgørelsen. I Danmark vil der ligesom før IE-direktivet være tre forskellige regimer, der regulerer de aktiviteter, hvor der anvendes VOC. Der er de aktiviteter, der anvender VOC, og som samtidig er en (i)-mærket virksomhed. Der er de aktiviteter, hvor der anvendes VOC, og som i øvrigt er optaget på godkendelsesbekendtgørelsens bilag 1 eller bilag 2, men som ikke er en (i)-mærket virksomhed, og endelig er der de aktiviteter, hvor der bruges VOC, men som ikke er omfattet af godkendelsespligten i medfør af miljøbeskyttelseslovens kapitel 5. I forbindelse med implementeringen af IE-direktivet vil forældede overgangsregler i VOC-bekendtgørelsen blive fjernet.

2.9.8. Diverse

Det bemærkes, at visse af ændringerne af regelsættet om husdyrbrug, som foreslås gennemført ved ændring af husdyrgodkendelsesloven, ville have kunnet gennemføres ved bekendtgørelse med hjemmel i den meget brede bemyndigelsesbestemmelse i husdyrgodkendelseslovens § 75, stk. 1. Disse ændringer er alligevel medtaget i lovforslaget for at sikre klarhed og overskuelighed og for på dette område at opnå større parallelitet med miljøbeskyttelsesloven.

I IE-direktivets artikel 9, er der indsat en bestemmelse, der vedrører drivhusgasemissioner. Af denne bestemmelse fremgår, at såfremt en virksomhed omfattet af IE-direktivet har aktiviteter, som er omfattet af bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet (kvotedirektivet), skal der ikke fastsættes emissionsgrænseværdier i medfør af reglerne i IE-direktivet for udledning af drivhusgasser, medmindre det er nødvendigt for at undgå en betydelig lokal forurening. Miljøministeriet har hidtil fortolket den tilsvarende bestemmelse i IPPC-direktivet og dermed også IE-direktivets artikel 9 således, at der ikke er et krav om, at der skal fastsættes emissionsgrænseværdier for de virksomheder, der er omfattet af IE-direktivet, men ikke er omfattet af kvotedirektivets regler, medmindre formålet er at undgå lokal forurening. Uformelt har Kommissionen erklæret sig enig i denne fortolkning. Det er derfor foreløbig ikke hensigten at indføre krav i Danmark om, at virksomheder, der er omfattet af IE-direktivet, men ikke af kvotedirektivet, skal have fastsat grænseværdier for udledning af drivhusgasser, medmindre det er for at forhindre betydelig lokal forurening. Hvis fortolkningen viser sig at være forkert, eller det i øvrigt måtte vise sig hensigtsmæssigt, vil der være hjemmel i de gældende regler til at fastsætte emissionsgrænseværdier for drivhusgasemissioner.

Det er hensigten, at IE-direktivet i Danmark bliver implementeret, så det kun er de (i)-mærkede virksomheder, der bliver omfattet af de nye regler om revurdering på baggrund af offentliggørelse af BAT-konklusioner, højere tilsynsfrekvenser og muligt krav om udarbejdelse af en basistilstandsrapport og oprydning efter virksomhedens definitive driftsophør. Herudover er det hensigten, at kun de husdyrbrug, der er omfattet af husdyrgodkendelseslovens § 12, stk. 1, nr. 1-3, bliver omfattet af de nye regler om revurdering på baggrund af offentliggørelse af BAT-konklusioner, højere tilsynsfrekvenser og muligt krav om oprydning efter virksomhedens definitive driftsophør.

2.9.9. Overgangsregler og ikrafttrædelse

Det er hensigten, at lovforslaget og kommende bekendtgørelser til implementering af IE-direktivet skal træde i kraft den 7. januar 2013. Hvis en virksomhed omfattet af IE-direktivets artikel 82, stk. 1, hvilket er virksomheder, der er omfattet af IPPC-direktivet, er i drift den 7. januar 2013, finder de nye regler først anvendelse fra den 7. januar 2014. Det samme gør sig gældende, hvis en virksomhed har afleveret en fuldstændig ansøgning om miljøgodkendelse inden den 7. januar 2013 og er i drift senest den 7. januar 2014. Myndighederne skal dog stadig tage en virksomheds godkendelse op til revurdering, selv om den relevante BAT-konklusion bliver offentliggjort før den 7. januar 2014. 4-års fristen i IE-direktivets artikel 21, stk. 3, gælder fortsat. Der kan dog først meddeles revurderingspåbud til virksomheden efter den 7. januar 2014.

Hvis en virksomhed omfattet af IE-direktivets artikel 82, stk. 2, hvilket er aktiviteter, der ikke er omfattet af IPPC-direktivet, er i drift inden den 7. januar 2013, finder reglerne i IE-direktivet anvendelse for disse virksomheder fra den 7. juli 2015. Kommissionen forstår reglen således, at de virksomheder, der er omfattet af artikel 82, stk. 2, skal være revurderede i overensstemmelse med IE-direktivet senest den 7. juli 2015. Dette har dog den modifikation, at såfremt der ikke findes en BAT-konklusion for de relevante virksomheder, skal BAT for virksomheden fastsættes på baggrund af kriterierne i IE-direktivets bilag III. Myndighederne skal dog stadig tage en virksomheds godkendelse op til revurdering, når en BAT-konklusion der omfatter en virksomhedstypes hovedaktivitet bliver offentliggjort, selvom dette sker

før den 7. juli 2015. Dette kan medføre den situation, at der kommer til at finde to parallelle revurderingsforløb sted. 4-års fristen i IE-direktivet artikel 21, stk. 3, gælder fortsat. Der kan dog først meddeles påbud til virksomheden efter den 7. juli 2015. Samtidig er det Kommissionens holdning, at en eventuel basistilstandsrapport først skal udarbejdes af de omfattede virksomheder i forbindelse med den første revurdering efter 7. juli 2015. Det er hensigten, at følge denne fortolkning i den danske gennemførelse af IE-direktivet.

Overnævnte overgangsregler vil blive medtaget i de pågældende bekendtgørelser, idet der dog er lavet overgangsregler i nærværende lovforslag for så vidt angår reglerne i § 4, om oprensning m.v. i forbindelse med et husdyrbrugs definitive driftsophør.

3. Lovforslagets hovedindhold

3.1. Ændringer som følge af direktivet om industrielle emissioner

3.1.1. Revurdering af virksomheder på baggrund af bedste tilgængelige teknik m.v.

3.1.1.1. Gældende ret

Som reglerne er i dag, skal særligt forurenende industrivirksomheder, herunder de (i)-mærkede virksomheder, og husdyrbrug over 75 dyreenheder, godkendes, inden de må anlægges, påbegyndes eller ændres på en måde, der medfører yderligere miljøbelastning, jf. § 33, stk. 1, i miljøbeskyttelsesloven og husdyrgodkendelseslovens §§ 11 og 12. Godkendelse og revurdering meddeles eller foretages af enten kommunalbestyrelsen eller Miljøstyrelsen, afhængigt af hvilken virksomhedstype der er tale om. Ansøgningens indhold samt myndighedernes vilkårsfastsættelse i forbindelse med godkendelsen af en virksomhed sker i medfør af godkendelsesbekendtgørelsen, der er udstedt efter § 35, stk. 2, i miljøbeskyttelsesloven. På tilsvarende måde er der fastsat nærmere regler om fastsættelse af vilkår i forbindelse med godkendelse af husdyrbrug, jf. bekendtgørelse nr. 294 af 31. marts 2009 om tilladelse og godkendelse m.v. af husdyrbrug, som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 291 af 6. april 2011 (i det følgende benævnt husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen) og bekendtgørelse nr. 1695 af 19. december 2006 om husdyrbrug og dyrehold for mere end 3 dyreenheder, husdyrgødning, ensilage m.v., som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 114 af 11. februar 2011 (i det følgende benævnt husdyrgødningsbekendtgørelsen).

Når der skal fastsættes vilkår i godkendelsen for de (i)-mærkede virksomheder og IPPC-husdyrbrug, sker dette bl.a. på baggrund af EU's BREF-dokumenter, der er udtryk for den bedste tilgængelige teknik inden for en given branche/industri sektor. Når der foreligger et BREF-dokument for en sektor, betragtes dette som vejledningsmateriale, således at dette materiale suppleret med Miljøstyrelsens generelle vejledninger anvendes af myndighederne ved fastsættelsen af krav til nye virksomheder og ved revurdering af bestående virksomheder. Det følger af miljøbeskyttelseslovens § 3 og husdyrgodkendelseslovens § 1, stk. 2, nr. 4, at der ved administrationen af miljøbeskyttelsesloven skal lægges vægt på, hvad der er opnåeligt gennem anvendelse af den bedste tilgængelige teknik. Myndighederne skal inddrage BREF-dokumenterne fra det øjeblik, hvor de foreligger, og supplere dem med Miljøstyrelsens vejledninger. Myndighederne kan dog fravige materialet, hvis konkrete omstændigheder tilsiger det.

Hvor en virksomhed ikke er omfattet af et BREF-dokument, er det godkendelsesmyndigheden, der fastlægger BAT. Dette gælder ud over enkelte (i)-mærkede virksomheder således for alle de virksomheder og husdyrbrug, der ikke er omfattet af IPPC-direktivet.

Første gang en virksomhed eller et husdyrbrug omfattet af husdyrgodkendelseslovens §§ 11 og 12 får en godkendelse eller foretager en godkendelsespligtig udvidelse af virksomheden, der resulterer i en tillægsgodkendelse, er denne beskyttet mod indgreb fra myndighedernes side mod skærpende krav i 8 år efter godkendelsens eller tillægsgodkendelsens meddelelse, jf. miljøbeskyttelseslovens § 41 a, stk. 1, og husdyrgodkendelseslovens § 40, stk. 1. Dette kaldes i praksis retsbeskyttelsen.

Denne retsbeskyttelse findes ikke i IPPC-direktivet eller IE-direktivet og er ikke generelt udbredt i EU. I dansk ret har retsbeskyttelsen eksisteret stort set i sin nuværende form siden 1986. Perioden på 8 år er fastsat under hensyntagen til, at virksomhederne har behov for en passende planlægnings- og investeringsperiode for bygninger og maskiner uden at kunne mødes med påbud og forbud. Det er alene den egentlige godkendelse og tillægsgodkendelser, der er retsbeskyttet, mens krav, der meddeles efterfølgende, herunder ved revurderinger, ikke er omfattet af retsbeskyttelsen.

Der er dog visse undtagelser til reglen om 8 års retsbeskyttelse, der følger af miljøbeskyttelseslovens § 41 a, stk. 2, nr. 1-6, og husdyrgodkendelseslovens § 40, stk. 2, nr. 1-5. Fælles for alle undtagelserne er, at de først kan anvendes, når der er fremkommet nye oplysninger om viden eller teknikker på området, eller der er opstået nye forhold, der ikke var til stede under behandlingen af miljøgodkendelsesansøgningen. Såfremt betingelserne i disse regler er opfyldt, skal tilsynsmyndigheden tage godkendelsen op til revurdering og om nødvendigt meddele de nødvendige påbud og forbud, uagtet at godkendelsen ellers er retsbeskyttet.

Undtagelserne i miljøbeskyttelseslovens § 41 a, stk. 2, nr. 1-3, og husdyrgodkendelseslovens § 40, stk. 2, nr. 1-3, fandtes i dansk ret, allerede inden IPPC-direktivet skulle implementeres, og er indsat med henblik på den situation, hvor der er kommet nye oplysninger om forureningen, eller hvor der er indtruffet forhold, der ikke kunne forudses, da godkendelsen blev meddelt. Disse undtagelser skulle dog under alle omstændigheder være sat ind i forbindelse med implementeringen af IPPC-direktivet. Undtagelserne i nr. 4 og 5 er indsat i forbindelse med implementeringen af IPPC-direktivet i 1999. Undtagelsen i nr. 6 er en følge af Seveso II-direktivet (Direktiv 96/82) om virksomheder, der frembyder en særlig risiko. Nr. 4-6 er således kommet ind i lovgivningen som følge af krav i EU-direktiver. Særligt for husdyrgodkendelsesloven gælder, at nr. 6 ikke fremgår heri, da risikovirksomhed reguleres efter miljøbeskyttelsesloven og bekendtgørelsen om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer, der er udstedt i medfør af miljøbeskyttelsesloven.

Særligt for § 41 a, stk. 2, nr. 4, i miljøbeskyttelsesloven og § 40, stk. 2, nr. 4, i husdyrgodkendelsesloven gælder, at tilsynsmyndigheden skal tage en godkendelse op til revurdering og om nødvendigt meddele påbud, hvis der sker væsentlige ændringer i den bedste tilgængelige teknik, der skaber mulighed for en betydelig nedbringelse af emissionerne, uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger.

Det er op til tilsynsmyndighedens konkrete skøn, hvorvidt betingelserne i miljøbeskyttelseslovens § 41 a, stk. 2, nr. 1-6, henholdsvis husdyrgodkendelseslovens § 40, stk. 2, nr. 1-5, er opfyldt for at gennembryde retsbeskyttelsen, men praksis har vist, at muligheden for at gennembryde retsbeskyttelsen meget sjældent er anvendt.

Når retsbeskyttelsesperioden er udløbet, kan der stilles nye og skærpede vilkår til en godkendt virksomhed, jf. miljøbeskyttelseslovens § 41 b, stk. 1. Efter de gældende regler skal godkendelser af (i)-mærkede virksomheder tages op til revurdering første gang efter 8 år, og herefter mindst hvert 10. år med det formål at justere dem i lyset af den teknologiske udvikling. Disse regler findes i godkendelsesbekendtgørelsens § 18. En revurdering omfatter som udgangspunkt hele virksomheden, og vilkårsændringer meddeles til virksomheden som et påbud efter § 41 med en passende frist for implementering af kravene/vilkårene. Tilsvarende regler findes i husdyrgodkendelseslovens § 41, jf. § 39, og i husdyrgodkendelsesbekendtgørelsens §§ 17 og 18. Kravet om regelmæssig revurdering gælder både for husdyrbrug omfattet af husdyrgodkendelseslovens §§ 11 og 12.

3.1.1.2. Lovforslaget

Det foreslås, at der indsættes en bemyndigelsesbestemmelse i såvel miljøbeskyttelsesloven som husdyrgodkendelsesloven, hvorefter miljøministeren fastsætter regler om, at en virksomheds miljøgodkendelse skal tages op til revurdering, når det er nødvendigt for at overholde EU-retlige krav eller andre internationale forpligtelser. Bestemmelsens hovedformål er at implementere IE-direktivets artikel 21, stk. 3,

hvorefter en virksomhed skal revurderes efter offentliggørelsen af en BAT-konklusion i EU-Tidende, hvis virksomhedens hovedaktivitet er omfattet af denne BAT-konklusion. Det fremgår af IE-direktivets artikel 21, stk. 3, at hele virksomheden eller husdyrbruget skal være revurderet, og ændringerne i godkendelsesvilkårene skal være implementeret på virksomheden eller husdyrbruget inden 4 år efter offentliggørelsen af BAT-konklusionen.

Det er Kommissionens hensigt, at de enkelte BREF-dokumenter, og dermed også de enkelte BAT-konklusioner, skal revurderes ca. hvert 8. år, jf. præamblen til IE-direktivet betragtning 13. Såfremt denne kadence overholdes, vil det betyde, at revurderingskadencen for industrivirksomheder og husdyrbrug omfattet af husdyrgodkendelseslovens § 12, stk. 1, nr. 1-3, bliver sat op, så disse fremover skal revurderes ca. hvert 8. år. I dag skal (i)-mærkede virksomheder og husdyrbrug over 75 dyreenheder revurderes første gang efter 8 år og herefter ca. hvert 10. år.

Bemyndigelsen tænkes udmøntet således, at en (i)-mærket industrivirksomhed eller et husdyrbrug omfattet af husdyrgodkendelseslovens § 12, stk. 1, nr. 1-3, som affattet ved lovforslagets § 2, nr. 6, skal revurderes, når der er offentliggjort en ny BAT-konklusion. Det indebærer, at en industrivirksomhed eller et intensivt fjerkræ- eller svinebrug, som er godkendt mindre end 4 år før offentliggørelsen af en ny BAT-konklusion, der omfatter virksomhedens hovedaktivitet, skal revurderes uanset retsbeskyttelsen.

Der kan forekomme særlige tilfælde, hvor det kan blive aktuelt at revurdere hele virksomheden selvom der ikke er offentliggjort en ny BAT-konklusion. Dette vil der forsat være hjemmel til i den gældende § 41 i miljøbeskyttelsesloven og § 39 i husdyrgodkendelsesloven.

De eksisterende regler om revurderingskadencer i godkendelsesbekendtgørelsen om revurdering af (i)-mærkede virksomheder vil kun blive anvendt for så vidt angår de (i)-mærkede virksomheder, der ikke er omfattet af en BAT-konklusion. Disse virksomheder vil således forsat skulle revurderes ca. hvert 10. år. For så vidt angår husdyrbrug, der ikke er omfattet af en BAT-konklusion, opretholdes den eksisterende revurderingskadence i husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen på 8 år fra første gang, husdyrbruget blev godkendt, og herefter hvert 10. år.

Miljøministeriet fortolker IE-direktivets artikel 21, stk. 3, således, at 4-års fristen alene relaterer sig til kravene i BAT-konklusionerne, selvom revurderingen skal sikre overholdelsen af hele direktivet. Det er derfor hensigten, at påbudsfristen skal respektere retsbeskyttelsesperioden, hvis ikke påbuddet relaterer sig til en BAT-konklusion eller er omfattet af en anden gennembrudsregel i miljøbeskyttelseslovens § 41 a eller husdyrgodkendelseslovens § 40.

Ved den seneste ændring af husdyrgodkendelsesloven (lov nr. 122 af 23. februar 2011) blev beskyttelsesniveauet for ammoniakdepositionen fra husdyrbrug ændret til et totaldepositionskrav for kategori 1- og 2-natur. I forbindelse med denne ændring blev der åbnet mulighed for, at husdyrproducenten fik en overgangsperiode til at opfylde de nye totaldepositionskrav. Når revurderingen fremrykkes i forbindelse med implementeringen af IE-direktivet, vil det ikke få indflydelse på overgangsreglerne for opfyldelse af totaldepositionskravet, da dette ikke er uspringer af BAT-konklusionerne. I øvrigt forventes det ikke, at BAT-niveauet bliver skærpet i forhold til ammoniakemissionsniveauet i dag.

Der foreslås også en bemyndigelse for miljøministeren til at fastsætte regler i andre situationer, hvor eksempelvis et direktiv eller en konvention indfører krav om, at et husdyrbrug eller en virksomheds miljøgodkendelse revurderes. Retsbeskyttelsesreglerne er danske regler, som må vige, hvis et EU-krav eller et konventionskrav foreskriver indgreb, der er uforenelige med retsbeskyttelsesreglerne.

Der er allerede hjemmel til indgreb i retsbeskyttelsesperioden, hvis der indføres nye kvalitetskrav til luft, vand, jord og støj, jf. miljøbeskyttelseslovens § 14, stk. 2. Der er dog ikke hjemmel til at skærpe godkendelsesvilkårene i retsbeskyttelsesperioden, hvis der kommer nye krav direkte henvendt til virksomhederne som eksempelvis skærpede emissionsgrænseværdier.

Der foreslås herudover indsat en bemyndigelse til ministeren i miljøbeskyttelsesloven og husdyrgodken-

delsesloven, hvorefter ministeren kan fastsætte nærmere regler for behandlingen af godkendelser, der skal revurderes. Det er hensigten, at bestemmelsen bl.a. skal anvendes til at fastsætte nærmere regler i godkendelsesbekendtgørelsen og husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen om de eventuelle frister, der skal overholdes i forbindelse med en revurdering af en (i)-mærket virksomhed eller husdyrbrug, at alle godkendelsesvilkårene i husdyrbrugets eller virksomhedens godkendelse skal tages op til revurdering, samt hvilke sagsbehandlingsskridt der i øvrigt skal foretages i forbindelse med en revurdering.

Virksomheder omfattet af IE-direktivet, der ikke bliver omfattet af et BREF-dokument og dermed en BAT-konklusion, hvilket formentlig vil gælde f.eks. affaldsdeponeringsanlæg, skal revurderes, når der er sket en udvikling i BAT for den pågældende type virksomhed, der kan medføre en betydelig emissionsnedbringelse, jf. IE-direktivets artikel 21, stk. 4. Reglen er stort set identisk med IPPC-direktivets artikel 13, stk. 2, litra b, hvorefter en virksomhed skal revurderes, hvis der fremkommer væsentlige ændringer i BAT, der skaber mulighed for en betydelig emissionsnedbringelse, uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger for virksomheden. Der er dog den forskel, at reglen i IE-direktivets artikel 21, stk. 4, i modsætning til IPPC-direktivet ikke taler om »uforholdsmæssigt store omkostninger« i forbindelse med implementeringen af BAT efter en revurdering.

Da IPPC-direktivets artikel 13, stk. 2, litra b, er ordret implementeret i miljøbeskyttelseslovens § 41 a, stk. 2, nr. 4, og husdyrgodkendelseslovens § 40, stk. 2, nr. 4, jf. ovenfor under 3.1.1.1., foreslås det, at ordene »uden uforholdsmæssigt store omkostninger« tages ud af § 41 b, stk. 2, nr. 4, og § 40, stk. 2, nr. 4, da dette er nødvendigt for at implementere IE-direktivets artikel 21, stk. 4, korrekt. Den foreslåede ændring forventes dog ikke at medføre en øget mængde revurderinger og pludselige indgreb i retsbeskyttede virksomheders godkendelser. Det ligger i BAT-begrebet, at den pågældende teknik skal kunne anvendes i den relevante industrisektor på økonomisk levedygtige vilkår, jf. IE-direktivets artikel 3, stk. 1, nr. 10, litra b, ligesom udviklingen i BAT efter IE-direktivets artikel 21, stk. 4, skal sikre en betydelig nedbringelse af emissionerne. Når myndighederne fastsætter, hvad der er BAT for en given branche, er der således gjort op med, at teknikkerne/metoderne er økonomisk mulige at implementere i den pågældende industrisektor, samt at emissionerne kan nedbringes betydeligt. Undtagelsen vil fortsat kun finde anvendelse, hvis det er muligt at nedbringe emissionerne betydeligt.

BAT indeholder en hensyntagen til den enkelte virksomheds alder, ligesom der skal tages hensyn til den tid, der er nødvendig for at indføre BAT, jf. IE-direktivets bilag III, nr. 7 og 8.

Proportionalitetsprincippet er et gældende princip i såvel EU-retten som i dansk ret. Der er i BAT-princippet indbygget proportionalitetsbetragtninger, idet en teknik skal kunne anvendes i den relevante sektor på økonomisk levedygtige vilkår, og idet der tages hensyn til virksomhedens alder. Når BAT fastsættes, er der således gjort op med omkostninger og fordele, herunder om driftslederen kan disponere over teknikken på rimelige vilkår.

Proportionalitetsprincippet finder på tilsvarende måde anvendelse i forbindelse med fastlæggelsen af BAT for de virksomheder, der ikke er omfattet af IE-direktivet.

Da den foreslåede ændring af miljøbeskyttelseslovens § 41 a, stk. 2, nr. 4, og husdyrgodkendelseslovens § 40, stk. 2, nr. 4, ikke vil ændre reglens praktiske anvendelsesområde, foreslås det, at bestemmelsen skal gælde for alle virksomheder omfattet af miljøbeskyttelseslovens kapitel 5 og alle husdyrbrug omfattet af husdyrgodkendelseslovens § 12, og ikke kun de virksomheder, der er omfattet af IE-direktivet. I modsat fald vil der være forskelle i ordlyden af bestemmelserne gældende for to forskellige virksomheds- og husdyrbrugstyper, hvilket vil give indtryk af, at der skulle være forskelle i den praktiske anvendelse.

Kriterierne for fastlæggelse af BAT, der skal lægges til grund ved vurderingen af virksomheder omfattet af IE-direktivet, hvor der ikke findes en BAT-konklusion, fastlægges af de nationale myndigheder gennem anvendelse af de nærmere kriterier, der er nævnt i IE-direktivets artikel 3, nr. 10, og bilag III. Disse kriterier er omtrent identiske med kriterierne i miljøbeskyttelseslovens § 3 og skal anvendes af myndighederne i forbindelse med fastlæggelsen af BAT for de virksomhedstyper omfattet af IE-direktivet, for hvilke

der ikke findes en BAT-konklusion. Imidlertid er ordlyden ikke helt tilsvarende, og det foreslås, at der indsættes en bemyndigelsesbestemmelse i miljøbeskyttelseslovens § 3, hvorefter ministeren kan fastsætte nærmere regler om BAT. Det er hensigten at implementere IE-direktivets artikel 3, nr. 10, og bilag III i godkendelsesbekendtgørelsen, med henblik på at myndighederne skal anvende disse kriterier i fremtiden ved fastsættelsen af BAT for (i)-mærkede virksomheder og andre listevirksomheder, der ikke er omfattet af en BAT-konklusion. Det er herudover hensigten med bestemmelsen at give ministeren mulighed for at fastsætte regler om BAT, såfremt der i andre direktiver el. lign. anvendes et BAT-begreb, der afviger fra det, der kendes i IE-direktivet. Det foreslås derfor, at bemyndigelsesbestemmelsen også skal kunne udstrækkes til at fastsætte regler for BAT gældende for andre virksomheder end de (i)-mærkede, herunder også de virksomheder, der ikke er omfattet af miljøbeskyttelseslovens kapitel 5.

Det foreslås tilsvarende at indsætte en definition af BAT i husdyrgodkendelsesloven og husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen for at tydeliggøre begrebet på husdyrområdet.

Se i øvrigt bemærkningerne til § 1, nr. 2, 11 og 15-17, og § 2, nr. 4-5 og 8-12.

3.1.2. Fyringsanlæg på platforme

3.1.2.1. Gældende ret

Den gældende havmiljølov omfatter platforme på havet, jf. lovens § 2, stk. 1, nr. 3. Begrebet »platform« omfatter efter lovens forarbejder såvel bevægelige som fast anbragte platforme. Ved platforme tænkes primært på boreplatforme, men også andre anlæg på havet, som f.eks. vindmølle-anlæg og andre anlæg, der anvendes i forbindelse med efterforskning og produktion af kulbrinter, herunder lagrings- og lastningsfaciliteter er omfattet af begrebet. Denne brede forståelse af en »platform« betyder, at fyringsanlæg, der er placeret på platforme, er omfattet af begrebet »platform« og dermed af havmiljølovens anvendelsesområde.

Der er i dag ikke specifikke regler om forurening fra fyringsanlæg på platforme i havmiljøloven.

Havmiljøloven indeholder dog en række bestemmelser, som regulerer eller giver hjemmel til at udstede regler om forurening fra platforme.

Havmiljølovens § 30 indeholder således hjemmel til at udstede regler om udledning i havet og anden bortskaffelse af stoffer og materialer, der stammer fra undersøgelse eller udnyttelse af undersøiske mineralforekomster. Der er med hjemmel i denne bestemmelse udstedt en bekendtgørelse om udledning i havet af stoffer og materialer fra visse havanlæg, der indeholder en tilladelsesordning for udledning af olie og kemikalier til havet. Der er endvidere i havmiljølovens § 30 hjemmel for miljøministeren til at fastsætte regler om bortskaffelse ved afbrænding af stoffer og materialer, der stammer fra undersøgelse eller udnyttelse af undersøiske mineralforekomster med henblik på at begrænse luftforurening. Hjemlen hertil er ikke udnyttet.

Lovens § 31 indeholder et forbud mod afbrænding af stoffer og materialer på havet. Bestemmelsens hovedsigte er at forbyde afbrænding på havet af affald, der er frembragt på land. Forbuddet omfatter efter bestemmelsen ikke afbrænding på havet til bortskaffelse af normaldriftsaffald fra skibe og platforme og afbrænding af stoffer og materialer, der stammer fra undersøgelse eller udnyttelse af undersøiske mineralforekomster. Bestemmelsen giver endvidere hjemmel for ministeren til at fastsætte regler om bortskaffelse af normaldriftsaffald fra skibe og platforme ved afbrænding. Hjemlen er udnyttet til at fastsætte regler om forebyggelse af luftforurening fra skibe og platforme, som forbyder afbrænding af normaldriftsaffald fra skibe og platforme på dansk søterritorium, og som indeholder visse begrænsninger ved afbrænding af normaldriftsaffald i den eksklusive økonomiske zone.

Der er i havmiljølovens § 32 hjemmel til at udstede regler om særlige foranstaltninger med henblik på begrænsning af luftforurening fra bl.a. platforme. Hjemlen er bl.a. udnyttet til at fastsætte regler om svovlindholdet i faste og flydende brændstoffer.

Havmiljølovens § 33 har karakter af en »opsamlingsbestemmelse«, der gør det muligt inden for rammerne af lovens formål at fastsætte regler om forurening fra skibe og platforme, som ikke er omfattet af lovens kapitel 1 - 10 eller anden lovgivning i øvrigt. I de internationale havforureningskonventioner og inden for den internationale søfartsorganisation foregår der et løbende arbejde med at forbedre og udbygge de internationale aftaler om forebyggelse og bekæmpelse af havforurening, og bestemmelsen muliggør gennemførelse af internationale vedtagelser herom.

Havmiljøloven indeholder derudover i lovens kapitel 7, 8, 11 og 12 regler om affaldsbortskaffelse, dumpning, beredskab og pligt til at bekæmpe forurening samt indberetning i tilfælde af olie- eller kemikalieforurening af havet fra platforme.

Offshoreplatforme i Nordsøen har fyringsanlæg, der producerer den nødvendige energi til drift af olie- og gasproduktionen, platformens evt. beboelse m.v.

Miljøstyrelsen giver efter regler udstedt i medfør af havmiljølovens § 30 tilladelser til udledning af olie og kemikalier til havet ved indvinding af gas og olie.

Klima, energi- og bygningsministeren giver efter § 5 i lov om anvendelse af Danmarks undergrund eneretstilladelser til efterforskning og indvinding af kulbrinter i undergrunden. Inden indvinding iværksættes, skal Energistyrelsen godkende en plan for indvindingsvirksomheden, herunder produktionens tilrettelæggelse samt anlæg hertil (indvindingsforanstaltninger m.m.), jf. undergrundslovens § 10, stk. 2. Efterforsknings- og indvindingsarbejder må kun iværksættes, hvis Energistirelsens godkendelse af udstyr, program og udførelsesmåde er indhentet i hvert enkelt tilfælde, jf. undergrundslovens § 28. Inden der gives godkendelse til projekter på havområdet om indvinding af mere end 500 tons råolie pr. dag eller mere end 500.000 m³ gas pr. dag i kommercielt øjemed, gennemføres der efter undergrundsloven en vurdering af de miljømæssige konsekvenser af projektet, VVM.

Vurderingen af indvirkningerne på miljøet er nærmere reguleret i bekendtgørelse om VVM, konsekvensvurdering vedrørende internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter ved projekter offshore om efterforskning og indvinding af kulbrinter, lagring i undergrunden, rørledninger, m.v. Vurderingen omfatter projektets direkte og indirekte virkninger på mennesker, fauna, flora, jord, havbund, vand, luft, klima, landskab, materielle goder og kulturarv samt samspillet mellem disse faktorer. VVM-vurderingen omfatter det samlede produktionsanlæg til indvinding af kulbrinter, herunder fyringsanlæg. Der er efter undergrundsloven mulighed for at stille vilkår eller meddele påbud eller forbud for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arter i internationale naturbeskyttelsesområder samt forstyrrelser af de arter, som området er udpeget for efter habitatdirektivet.

Miljøvurderingen af energiproduktionen på offshoreanlæg sker således som et led i den samlede miljøvurdering af indvindingsprojektet, herunder produktionsanlægget. Der udarbejdes en VVM-redegørelse ved nyanlæg. Ved ændringer, herunder af fyringsanlæg, der antages at kunne have en væsentlig påvirkning af miljøet, foretages en VVM-screening. Hvis ændringen vurderes at have væsentlig påvirkning af miljøet, udarbejdes en VVM-vurdering.

I forbindelse med godkendelser af indvindingsprojekter vurderes det bl.a., om energiproduktionen har kapacitet til at drive produktionsanlægget, ligesom det vurderes, om ressourceforbruget er energieffektivt.

CO₂-kvotereguleringen finder også anvendelse på fyringsanlæg på offshoreplatforme, jf. lov om CO₂-kvoter, jf. lovbekendtgørelse nr. 1222 af 15. oktober 2010 med senere ændringer, og visse af fyringsanlæggene er desuden omfattet af NO_x-afgiften, jf. lov om afgift af kvælstofoxider, jf. lov nr. 472 af 17. juni 2008 med senere ændringer.

Eneretstilladelser til efterforskning og indvinding af kulbrinter indeholder en række vilkår, som rettighedshaveren skal leve op til i efterforskningsprocessen for senere i forløbet at kunne opnå en forlængelse af tilladelsen med henblik på indvinding. Indvindingstilladelser gives for en lang årrække og revurderes kun i forbindelse med væsentlige ændringer.

3.1.2.2. Lovforslaget

Da IPPC-direktivet blev implementeret i dansk ret, blev det antaget, at fyringsanlæg på platforme ikke var omfattet af direktivet. Miljøministeriet er imidlertid blevet opmærksom på, at visse fyringsanlæg på platforme også var omfattet af IPPC-direktivet og fremover af IE-direktivet. Ifølge IE-direktivets bilag 1, nr. 1.1 omfatter direktivet forbrænding af brændsel med en samlet indfyret nominel termisk effekt på 50 MW eller derover (herefter store fyringsanlæg).

Der er således behov for at skabe det lovmæssige grundlag for implementering af IE-direktivet for fyringsanlæg på platforme, således at det sikres, at store fyringsanlæg på platforme miljøgodkendes i overensstemmelse med direktivets regler. Det er Miljøministeriets vurdering, at der på nuværende tidspunkt er ca. 10 store fyringsanlæg på offshoreplatforme og ingen på andre typer af platforme.

Begrebet »anlæg« er defineret i IE-direktivets artikel 3, nr. 3. Det godkendelsespligtige anlæg er herefter afgrænset til en stationær teknisk enhed, inden for hvilken der gennemføres aktiviteter, som er nævnt i direktivets bilag I, og enhver anden direkte forbundet aktivitet, der udføres på samme anlægsområde, og som er teknisk knyttet til de i bilaget nævnte aktiviteter, og som kan påvirke emissionerne og forureningen.

Fyringsanlæg på platforme påvirker ikke emissioner og forureningen fra platformens øvrige produktion. Platformen kunne i princippet have fået leveret energien fra et »eksternt« stort fyringsanlæg.

Det er derfor Miljøministeriets vurdering, at det er i overensstemmelse med IE-direktivets afgrænsning af et »anlæg«, at reguleringen alene finder anvendelse for fyringsanlægget og ikke på hele platformen eller dele af aktiviteterne på platformen ud over fyringsanlægget. Denne afgrænsning er også i overensstemmelse med praksis for afgrænsning af, hvilke anlæg der skal miljøgodkendes. Tilsvarende er det i overensstemmelse med praksis, at der udarbejdes en samlet VVM-vurdering for et projekt, uden at det indebærer, at hele projektet af den grund bliver omfattet af miljøgodkendelsesreglerne.

Havmiljøloven er lex specialis i forhold til miljøbeskyttelsesloven, hvis bestemmelser, herunder kapitel 5, ikke kan anvendes på forurening fra bl.a. platforme, herunder fra fyringsanlæg på platforme.

Den gældende havmiljølov indeholder i dag en række regler om forurening fra platforme jf. pkt. 3.1.2.1., men det vurderes, at der ikke er tilstrækkelig hjemmel til at implementere alle dele af IE-direktivet for store fyringsanlæg på platforme.

Det foreslås derfor at samle reguleringen af fyringsanlæg i miljøbeskyttelsesloven, uanset om de er placeret på landjorden eller på en platform og uanset anlæggets størrelse. For at opnå dette foreslås det, at havmiljøloven fremover ikke skal finde anvendelse på platformes fyringsanlæg. De gældende regler i havmiljøloven vil fortsat finde anvendelse på forurening fra platforme. Det vil således alene være forurening fra fyringsanlæg på platforme, såvel faste som mobile, der fremover reguleres i miljøbeskyttelsesloven. Det er som udgangspunkt alene hensigten, at de store fyringsanlæg på platforme skal omfattes af reglerne om miljøgodkendelse i miljøbeskyttelseslovens kapitel 5, således at Danmark lever op til IE-direktivets krav.

IE-direktivet omfatter fyringsanlæg med en samlet nominel indfyret termisk effekt på 50 MW eller derover. Med samlet nominel indfyret termisk effekt menes, at hvis der for eksempel på det enkelte produktionsanlæg er flere mindre fyringsanlæg med en nominel indfyret termisk effekt under 50 MW, men som opnår en samlet nominel indfyret termisk effekt på 50 MW eller derover, når de enkelte anlægs nominelle indfyrede effekter lægges sammen, så skal en sådan gruppe af anlæg anses for et fyringsanlæg, der skal miljøgodkendes.

De nærmere regler om godkendelse vil blive fastsat i godkendelsesbekendtgørelsen, der er udstedt i medfør af miljøbeskyttelsesloven, og som vil blive revideret som følge af implementering af IE-direktivet. Herudover vil der blive fastsat supplerende regler i andre bekendtgørelser. Platformes store fyringsanlæg vil således blive reguleret efter samme principper som store fyringsanlæg på land.

De nærmere regler om grænseværdier eller tilsvarende parametre eller tekniske foranstaltninger for store fyringsanlæg vil blive fastlagt i bekendtgørelsen om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg, der også skal revideres som led i implementeringen af IE-direktivet. De grænseværdier, der er fastlagt i IE-direktivets kapitel III om store fyringsanlæg, gælder ikke for gasturbiner og gasmotorer, der anvendes på offshoreplatforme. De er alene omfattet af IE-direktivets kapitel I og II. Ved fastlæggelsen af emissionsgrænseværdier eller tilsvarende virkemidler til emissionsnedbringelse skal der tages udgangspunkt i BAT for store fyringsanlæg offshore. I den forbindelse kunne der eventuelt ses på andre EU-medlemslandes gennemførelse af IE-direktivet på offshoreproduktion i Nordsøen.

Fyringsanlæg på platforme er som nævnt ikke miljøgodkendt på nuværende tidspunkt, og de eksisterende store fyringsanlæg skal derfor nygodkendes. Der vil i godkendelsesbekendtgørelsen blive indarbejdet overgangsregler for godkendelse af de eksisterende store fyringsanlæg.

Fyringsanlæg med en effekt på under 50 MW, som ikke er omfattet af IE-direktivet, vil kunne reguleres efter relevante bestemmelser i miljøbeskyttelsesloven. Miljøbeskyttelseslovens § 7 indeholder hjemmel til at udstede regler, der regulerer fyringsanlæg med en kapacitet på under 50 MW, ligesom der efter miljøbeskyttelseslovens § 42 kan udstedes påbud og forbud i forhold til sådanne mindre fyringsanlæg.

Kompetencen til godkendelse og til at føre tilsyn efter miljøbeskyttelsesloven forventes at blive henlagt til Miljøstyrelsen, der i forvejen giver en række miljømæssige tilladelser i forbindelse med offshoreproduktionen af olie og gas.

Se i øvrigt bemærkningerne til § 3.

3.1.3. Basistilstandsrapport og retablering af virksomhedens areal ved ophør

3.1.3.1. Gældende ret

Der er i dag hjemmel i miljøbeskyttelsesloven til at fastsætte vilkår til virksomheder om undersøgelse under driften. Der er imidlertid ikke regler om, at virksomheder skal undersøge jorden før godkendelse eller foretage foranstaltninger ved ophør, hverken i miljøbeskyttelsesloven eller jordforureningsloven.

Jordforureningsloven skal medvirke til at forebygge, fjerne eller begrænse jordforurening og forhindre eller forebygge skadelig virkning fra jordforurening på grundvand, menneskers sundhed og miljøet i øvrigt.

Jordforureningsloven bygger som udgangspunkt på forurenere-betaler-princippet, hvorefter den, der har forurenet, også er den, der skal rense op. Forurenere kan, såfremt betingelserne herfor er opfyldt, få et påbud om, at denne skal undersøge, fjerne eller foretage andre foranstaltninger med hensyn til forureningen. Påbud gives, når forureningen opdages, eller der er mistanke om forurening.

Jordforureningsloven, der trådte i kraft den 1. januar 2000, indeholder de almindelige regler om påbud til forurenere om undersøgelser og oprydning efter jordforureninger. Herudover er der for miljøskader (store forureninger, jf. Europaparlamentets og Rådets direktiv 2004/35 af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader (miljøansvarsdirektivet)) indført et særligt regelsæt, der gælder for sådanne forureninger, der er sket efter den 1. juli 2008.

For ældre jordforureninger meddeles påbud efter miljøbeskyttelseslovens mere begrænsede regler.

3.1.3.1.1. Undersøgelsespåbud

Der kan efter jordforureningslovens § 40 udstedes påbud om udtagning af prøver, analyser m.v. og om klarlæggelse af, hvordan følgerne af forurening afhjælpes eller forebygges.

Påbud kan udstedes til den, der i erhvervsmæssigt eller offentligt øjemed driver eller drev en virksomhed, når myndighederne har en begrundet mistanke om, at der er en forurening, som med overvejende

sandsynlighed kan hidrøre fra den mulige forureners virksomhed. Den erhvervsmæssige forurener har et ubetinget ansvar. Påbud forudsætter således ikke, at der foreligger uforsvarlig adfærd.

Hvis en mulig forurening ikke stammer fra en erhvervsmæssig eller offentlig virksomhed, kan påbud meddeles, hvis forureningen skyldes uforsvarlig adfærd (medmindre anden lovgivning har fastsat strengere regler).

Hvis det af en påbudt undersøgelse fremgår, at der ikke er konstateret forurening på det undersøgte areal, eller at forureningen ikke helt eller delvist kan henføres til påbudsadressaten, så skal den myndighed, der påbød undersøgelsen, dække de udgifter, som påbudsadressaten har afholdt til opfyldelse af påbuddet, jf. jordforureningslovens § 76, stk. 4.

Er den mulige forurening fra før 1992, udstedes undersøgelsespåbud efter reglerne i miljøbeskyttelsesloven. Der kan alene meddeles ikke-omkostningskrævende påbud.

3.1.3.1.2. Oprensningspåbud

Med hensyn til oprydningsspåbud anvendes jordforureningsloven, hvis forureningen eller den væsentligste del heraf er sket den 1. januar 2001 eller senere, jf. jordforureningslovens § 41, stk. 1, og § 42.

Påbud meddeles til den, der i erhvervsmæssigt eller offentligt øjemed driver eller drev en virksomhed, hvorfra forureningen hidrører, jf. jordforureningslovens § 41, stk. 1.

Påbud til erhvervsmæssige og offentlige forurenere kan udstedes, uanset om forureningen er sket på grund af forurenerens culpøse adfærd. Dette fremgår af formuleringerne "uanset hvordan" i § 41, stk. 2. Det ubetingede ansvar betyder, at meddelelse af påbud ikke er betinget af, at myndighederne kan påvise en ansvarspådragende adfærd (culpa) hos forureneren. Begrebet virksomhed omfatter tillige mobile anlæg, hvad enten der er tale om egentlige driftsanlæg (transportable asfaltanlæg m.v.) eller transportanlæg (lastbiler, tankvogne m.v.). Også forureninger, der sker fra oplag af affald eller stoffer, der f.eks. anvendes i produktionen, er omfattet af bestemmelsen.

Hidrører forureningen fra andre aktiviteter, f.eks. private aktiviteter, kan påbud kun udstedes, hvis forureningen skyldes uforsvarlig adfærd eller en adfærd, der er omfattet af strengere ansvarsregler i anden lovgivning.

I tilfælde, hvor forureningen er opstået på grund af krig, borgerlige uroligheder, atomskader eller naturkatastrofer, vil der dog ikke kunne meddeles påbud. Tilsvarende vil der heller ikke kunne meddeles påbud i tilfælde, hvor forureningen er opstået p.g.a. brand eller hærværk, som ikke skyldes forurenerens uforsvarlige adfærd eller en adfærd, hvor forureneren er omfattet af strengere ansvarsregler ifølge anden lovgivning. Disse undtagelser fremgår af lovens § 41, stk. 2.

Myndighederne skal godtgøre, at forureningen hidrører eller hidrørte fra den pågældende virksomhed.

For forureninger fra før 2001 gælder miljøbeskyttelseslovens regler. Efter disse regler kan påbud alene meddeles, hvis forureningen er ulovlig og skyldes den ansvarliges fejl eller forsømmelser. Vurderingen af, hvornår der foreligger fejl eller forsømmelser, er meget streng i retspraksis, så det er meget vanskeligt at anvende disse regler.

3.1.3.1.3. Forældelse og passivitet

Med hensyn til forældelse for meddelelse af undersøgelsespåbud følger det af jordforureningslovens § 40, stk. 2, at der ingen absolut tidsfrist er med hensyn til, hvor længe der kan gå fra driftsophør til det tidspunkt, hvor der meddeles undersøgelsespåbud. Dette følger af formuleringen »uanset hvornår«.

Imidlertid gælder de almindelige forvaltningsretlige regler, hvorefter miljømyndighederne efter passivtetsbetragtninger og indrettelsessynspunkter kan være afskåret fra at meddele påbud. Miljømyndighederne skal således reagere inden for en rimelig tid, når de får kendskab til en forurening, der kunne påbydes undersøgt eller opryddet.

Med hensyn til forældelse for meddelelse af oprydningspåbud kan der ikke meddeles et sådant efter jordforureningslovens § 41, hvis der er gået 30 år eller mere efter ophøret af den produktionsmetode eller anvendelsen af det anlæg, der forårsagede eller kunne forårsage forureningen, jf. lovens § 41, stk. 4.

Fristen løber fra ophøret af den produktionsmetode eller anvendelsen af det anlæg, der gav anledning til forureningen. Dette er begrundet i, at det i realiteten kan være vanskeligt at fastslå, hvornår en konkret forurenende episode har fundet sted. Ud over denne tidsfrist på 30 år gælder de almindelige forvaltningsretlige regler, hvorefter miljømyndighederne efter passivitetsbetragtninger og indrettelsessynspunkter kan være afskåret fra at meddele påbud. Miljømyndighederne skal således reagere inden for en rimelig tid, når de får kendskab til en forurening, der kunne påbydes opryddet.

Påbud skal meddeles til den, der faktisk har forurennet, og ikke til senere erhververe af en virksomhed. Hvis en senere driftsherre på tidspunktet for erhvervelsen vidste eller burde vide, at påbud var meddelt eller forvarslet, er påbuddet bindende over for den senere driftsherre, jf. lovens § 45.

3.1.3.1.4. Miljøskader

Med lov nr. 507 af 17. juni 2008 blev miljøansvarsdirektivet implementeret i (bl.a.) jordforureningsloven i et nyt kapitel 4 a. Hermed kom der et særligt regelsæt for afhjælpning af jordforurening, der medfører en alvorlig skade på bestemte beskyttede naturressourcer. Der er tale om skader på beskyttede arter og naturtyper, vandmiljøet eller på jord.

De særlige regler om afhjælpning gælder kun miljøskader i forbindelse med erhvervsmæssige aktiviteter.

3.1.3.1.5. Den offentlige indsats

Regionerne kortlægger forurenede arealer i henhold til jordforureningslovens § 3 og varetager den offentlige indsats på de kortlagte arealer i henhold til § 17. En jordforurening overgår til den offentlige indsats, når påbudsmulighederne er udtømte, og forureneren betaler-princippet derfor ikke kan håndhæves. Mange jordforureninger, fra før det ubetingede ansvar for oprydning trådte i kraft i 2001, er således overgået til offentlig indsats. Myndighederne kan dog i visse tilfælde godt kræve udgifter til undersøgelse og oprensning under den offentlige indsats dækket af den, som kunne have været påbudsadressat.

Den offentlige indsats består af undersøgelse, afværgeforanstaltninger og oprensning (oprydning) af jord- og grundvandsforurening. Regionerne skal først og fremmest prioritere de arealer, hvor forureningen kan have skadelig virkning på grundvand til drikkevandsforsyning og på mennesker på arealer med bolig, børneinstitution eller offentlig legeplads. Indsatsområderne er defineret i lovens § 6, stk. 1.

Den offentlige indsats sigter således primært mod at afværge skadelig virkning for drikkevand og sundhed, mens der ikke er krav om total genopretning af arealerne til en tilstand, før forureningen fandt sted. Det betyder, at mange arealer fortsat er forureningskortlagte efter endt offentlig indsats. En væsentlig del oprenses på privat initiativ af nye ejere.

Der findes endvidere en række reguleringer i forhold til borgerne, hvor formålet er at forebygge sundhedsmæssige problemer ved anvendelsen af forurenede arealer og at forebygge yderligere forurening af miljøet i forbindelse med anvendelse og bortskaffelse af jord. Der skal eksempelvis søges tilladelse før påbegyndelse af bygge- og anlægsarbejder på visse kortlagte arealer, og der skal ske anmeldelse før flytning af jord fra kortlagte arealer.

Registret over forureningskortlagte arealer indeholder i dag ca. 13.000 arealer, der er kortlagt på det såkaldte vidensniveau 2, dvs. konstateret forurening. Data om, hvilke arealer der er forureningskortlagte, kan findes i Danmarks Miljøportal www.miljoeportal.dk. Et depotråd, som er nedsat af miljøministeren, redegør for den offentlige indsats i den årlige "Redegørelse om jordforurening", som offentliggøres af Miljøstyrelsen.

3.1.3.2. Lovforslaget

Artikel 22 i IE-direktivet stiller krav om, at visse virksomheder omfattet af IE-direktivet udarbejder en basistilstandsrapport, der fastlægger forureningstilstanden af jord og grundvand på virksomhedens areal. Ved driftsophør har virksomheder omfattet af IE-direktivet en pligt til at vurdere virksomhedens areal, hvor den særlige aktivitet omfattet af IE-direktivet med hensyn til jord- og grundvandsforurening er foregået, og i givet fald foretage foranstaltninger over for forurening forårsaget af aktiviteterne omfattet af IE-direktivet.

Sådanne krav findes ikke i de gældende regler.

IE-direktivets krav om udarbejdelse af basistilstandsrapport er tæt forbundet med virksomhedsgodkendelsen (og driften) af de pågældende virksomheder. Det er derfor i forslaget valgt at implementere kravet i miljøbeskyttelseslovens kapitel 5, som regulerer forurenende virksomheder.

Det foreslås, at der i miljøbeskyttelsesloven indsættes en bemyndigelse for miljøministeren til at udarbejde regler om basistilstandsrapporten, herunder hvilke listevirksomheder der skal udarbejde en basistilstandsrapport, hvornår den skal udarbejdes samt om dennes nærmere indhold. Det foreslås desuden at indsætte en bemyndigelse til miljøministeren til at fastsætte regler om adgangen til at klage over myndighedens afgørelse om, hvorvidt en listevirksomhed skal udarbejde en basistilstandsrapport, herunder at afgørelsen i visse tilfælde ikke skal kunne påklages. Det er hensigten, at reglerne indsættes i godkendelsesbekendtgørelsen.

En tilsvarende bemyndigelse foreslås ikke indsat i husdyrgodkendelsesloven, da det vurderes, at svine- eller fjerkræbrug ikke vil være omfattet af kravet om udarbejdelse af en basistilstandsrapport, da de ikke bruger, fremstiller eller frigiver relevante farlige stoffer, jf. nærmere bemærkningerne til den foreslåede bemyndigelse i miljøbeskyttelsesloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Virksomhedens forpligtelser ved driftsophør i forhold til jord- og grundvandsforurening foreslås reguleret i jordforureningsloven, da denne lov i forvejen regulerer foranstaltninger over for jord- og grundvandsforurening. Der foreslås indsat et nyt kapitel 4 b herom.

Driftsherren vil herefter være forpligtet til ved ophør af en aktivitet omfattet af IE-direktivet at foretage en vurdering af jord- og grundvandstilstanden med hensyn til forurening, uanset om virksomheden har udarbejdet en basistilstandsrapport eller ej. På baggrund heraf skal det afgøres, om virksomheden skal foretage foranstaltninger over for jord- og grundvandsforurening.

I de tilfælde, hvor der er udarbejdet en basistilstandsrapport, skal tilstanden føres tilbage til den tilstand, der er konstateret i basistilstandsrapporten (basistilstanden), hvis der i forhold hertil er sket en væsentlig forurening. Derudover skal der foretages foranstaltninger, hvis forureningen fra de pågældende aktiviteter i øvrigt ved driftsophør udgør en væsentlig risiko for menneskers sundhed eller miljøet.

I de tilfælde, hvor der ikke er udarbejdet en basistilstandsrapport, skal der foretages foranstaltninger, hvis forureningen fra de pågældende aktiviteter ved driftsophør udgør en væsentlig risiko for menneskers sundhed eller miljøet.

Det foreslås i overensstemmelse med IE-direktivet, at pligterne ved ophør påhviler den driftsherre, der drev virksomheden på ophørstidspunktet. Dette gælder, selv om en forurening måtte stamme fra en tidligere driftsherres drift af virksomheden.

Bl.a. på dette punkt adskiller reglerne sig fra de gældende påbudsregler i lovens kapitel 5, hvor det som hovedregel kun er den, der var driftsherre på forureningstidspunktet, som kan få påbud om undersøgelse og oprydning.

En anden forskel er, at der efter IE-direktivet ikke er nogen forældelse af ansvaret for forureningen, og forslaget er i overensstemmelse hermed.

Der foreslås endvidere ikke regler om undtagelser af forurening forårsaget af f.eks. krig, borgerlige

uroligheder, atomskader, naturkatastrofer samt som udgangspunkt brand og hærværk, idet sådanne undtagelser ikke findes i IE-direktivet.

Ved ophør af aktiviteter omfattet af IE-direktivet vil de foreslåede regler finde anvendelse forud for reglerne i jordforureningslovens kapitel 5. Hvis der er forurening, som ikke eller ikke fuldt ud skal fjernes efter de foreslåede regler, eller hvis den sidste driftsherre f.eks. er gået konkurs og derfor ikke kan opfylde sine forpligtelser, foreslås det, at det skal være muligt at give påbud efter kapitel 5, hvis der er en forurener, som er ansvarlig efter disse regler.

Hvis en forurening udgør en miljøskade, finder de eksisterende regler herom i lovens kapitel 4 a dog i første række anvendelse.

Se i øvrigt bemærkningerne til § 1, nr. 7 og 20, og § 4, nr. 2-5 og nr. 7-9.

3.1.4. Offentliggørelse

3.1.4.1. Gældende ret

3.1.4.1.1. Krav om offentliggørelse af godkendelser

Såvel på miljøbeskyttelseslovens som på husdyrgodkendelseslovens område findes i dag regler om, at godkendelser og revurderinger af virksomheder og husdyrbrug skal være offentligt tilgængelige. Efter miljøbeskyttelseslovens § 74, stk. 2, 2. pkt., er der pligt til at foretage offentlig annoncering i forbindelse med meddelelsen af en godkendelse. Tilsvarende bestemmelse findes i husdyrgodkendelseslovens § 55, stk. 5. Pligten til annoncering i forbindelse med revurdering følger af godkendelsesbekendtgørelsen § 20, stk. 2, 2. pkt., og husdyrgodkendelsesbekendtgørelsens § 18, stk. 5.

Det følger af godkendelsesbekendtgørelsens § 20, stk. 3, at når godkendelsesmyndigheden efter lovens § 74, stk. 2, annoncerer offentligt, at den har meddelt godkendelse, skal det tillige oplyses, at der til enhver tid er adgang til aktindsigt i de resultater af virksomhedens egenkontrol, som tilsynsmyndigheden er i besiddelse af, samt i sagen i øvrigt, jf. offentlighedsloven, forvaltningsloven og lov om aktindsigt i miljøoplysninger. En tilsvarende bestemmelse er i husdyrgodkendelsesbekendtgørelsens § 22.

Der er adgang for borgere og andre interesserede til at få aktindsigt i en given virksomheds miljøgodkendelser. Dette følger af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven, offentlighedsloven og miljøopplysningsloven. Det følger imidlertid ikke af gældende ret, at der skal ske offentliggørelse via internettet.

3.1.4.1.2. Krav om offentliggørelse af tilsynsrapporter

Hverken på miljøbeskyttelseslovens, husdyrgodkendelseslovens, jordforureningsloven og miljøskadelovens område findes i dag regler om offentliggørelse af tilsynsrapporter, herunder digitalt. Det fremgår af vejledning nr. 6/2006 om miljøtilsyn med industrivirksomheder, at det følger af god forvaltningsskik, at der udarbejdes og udleveres en tilsynsrapport. Udarbejdelse af en sådan tilsynsrapport er endvidere forudsat ved vejledning nr. 3/1994 om tilsyn med landbrug. Tilsynsrapporten indeholder navn på den fysiske eller juridiske person, som der er ført tilsyn med. En tilsynsrapport beskriver myndighedens tilsynsbesøg, herunder dato og tidspunkt og hvem der har deltaget. En tilsynsrapport beskriver også, hvad der er kontrolleret/besigtiget, og om der har været gennemført et samlet tilsyn eller et tilsyn af udvalgte forhold. Endelig vil en tilsynsrapport indeholde evt. aftaler med virksomheden (aktiviteter, tidsfrister m.v.), identificerede overtrædelser og eventuelle håndhævelsesreaktioner.

På miljøbeskyttelseslovens område er udgangspunktet, at det er kommunalbestyrelsen, som er tilsynsmyndighed, men miljøministeren fører tilsyn med visse områder og virksomheder og kan under visse betingelser overlade tilsynet til andre myndigheder. Se nærmere miljøbeskyttelseslovens §§ 65-67. På husdyrgodkendelsesområdet er udgangspunktet, at det er kommunalbestyrelsen, som er tilsynsmyndighed,

dog kan miljøministeren under visse betingelser overlade tilsynet til andre myndigheder, jf. husdyrgodkendelseslovens §§ 44 og 45. I jordforureningssager er det som udgangspunkt kommunalbestyrelsen, der har tilsynet, jf. jordforureningslovens § 65 og § 66 a, som har en tilsvarende myndighedsfordeling som miljøbeskyttelsesloven. For så vidt angår miljøskadeloven har miljøministeren udnyttet muligheden i lovens § 43 til at delegere tilsynsbeføjelserne til Miljøstyrelsen.

Håndhævelsesbestemmelserne i miljøbeskyttelsesloven er samlet i kapitel 9 om tilsyn og kapitel 10 om administrative bestemmelser. Det fremgår af miljøbeskyttelseslovens § 73, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler vedrørende tilsynsmyndighedens udøvelse af tilsynsvirksomhed. For så vidt angår husdyrgodkendelsesloven er håndhævelsesbestemmelserne samlet i kapitlerne 4, 5 og 6. Det fremgår af husdyrgodkendelseslovens § 54, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler vedrørende tilsynsmyndighedens udøvelse af tilsynsvirksomhed. I miljøskadeloven findes håndhævelsesbestemmelserne i kapitel 5 om tilsyn og kapitel 6 om administrative bestemmelser. Overordnet set skal tilsynsmyndigheden foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning. Tilsynsmyndighedens håndhævelsesreaktioner er bl.a. påbud, forbud, indskærpelser, selvhjælpshandlinger og eventuelt suppleret med politianmeldelser.

Bestemmelserne suppleres af bestemmelserne i jordforureningslovens kapitel 5 om påbud om undersøgelse og afhjælpning af jordforurening, hvor regler om tilsyn og håndhævelse findes i lovens kapitel 8.

Der er adgang for borgere og andre interesserede til at få aktindsigt i en given virksomheds tilsynsrapporter. Dette følger af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven, offentlighedsloven og miljøoplysningsloven. Det følger imidlertid ikke af gældende ret, at der skal ske offentliggørelse via internettet eller på anden måde.

3.1.4.1.3. Krav om offentliggørelse af oprydningsforanstaltninger ved ophør af virksomhedsdrift

I forbindelse med implementeringen af IPPC-direktivet blev der i godkendelsesbekendtgørelsen indføjet regler om, at der i miljøgodkendelserne skal indsættes vilkår om, at virksomhederne i forbindelse med ophør af driften skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at undgå forureningsfare og bringe stedet tilbage i en tilfredsstillende tilstand, jf. godkendelses-bekendtgørelsens § 14, stk. 1, nr. 10. Virksomheden skal i forbindelse med ansøgningen om miljøgodkendelse redegøre for, hvilke foranstaltninger virksomheden har til hensigt at iværksætte i forbindelse med ophør af driften. Hvilke tiltag virksomheden vil iværksætte, og hvilke vilkår myndighederne stiller til den enkelte virksomhed, afhænger af virksomhedens karakter. De enkelte ophørsforanstaltninger vil være omfattet af de almindelige nationale regler om aktindsigt med de begrænsninger, der følger af hensynet til erhvervshemmeligheder m.v. Offentligheden har derfor i stor udstrækning mulighed for at få indsigt i, hvilke tiltag den enkelte virksomhed har foretaget i forbindelse med ophøret af driften, forudsat at myndigheden er i besiddelse af oplysningerne. Der er dog ikke i medfør af den gældende retstilstand krav om, at myndighederne aktivt stiller oplysninger om nedlukningsforanstaltninger til rådighed for offentligheden.

Der gælder en identisk retsstilling på husdyrgodkendelseslovens område. Her følger kravet om fastsættelse af vilkår, om at husdyrbrug i forbindelse med ophør af driften skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at undgå forureningsfare og bringe stedet tilbage i en tilfredsstillende tilstand, af husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen § 11, stk. 1, nr. 13.

Der er adgang for borgere og andre interesserede til at få aktindsigt i en given virksomheds planer for oprydning efter ophør af en virksomhed. Dette følger af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven, offentlighedsloven og miljøoplysningsloven. Det følger imidlertid ikke af gældende ret, at der skal ske offentliggørelse via internettet.

3.1.4.2. Lovforslaget

3.1.4.2.1. Krav om offentliggørelse af godkendelser

Af IE-direktivets artikel 24, stk. 2, følger en pligt for medlemsstaterne til at fastsætte regler om at stille visse oplysninger til rådighed for offentligheden, når der er truffet afgørelse om godkendelse eller revurdering af en virksomhed eller et husdyrbrug omfattet af direktivet. Direktivet viderefører de forpligtelser om offentliggørelse, der følger af IPPC-direktivet, men præciserer herudover kravet om begrundelse for afgørelserne. Herunder fastslår direktivet, at visse oplysninger skal stilles til rådighed via internettet. Det drejer sig om afgørelsens indhold, begrundelsen for afgørelsen og eventuelle dispensationer fra kravet om anvendelse af de emissionsgrænseværdier, der følger af EU's BAT-konklusioner, jf. IE-direktivets artikel 24, stk. 2, litra a, b og f.

Det foreslås derfor, at der indsættes en regel i miljøbeskyttelsesloven og husdyrgodkendelsesloven, der bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om offentliggørelse, herunder alene digitalt, af bl.a. disse oplysninger.

Ovennævnte skal ses i sammenhæng med det eller de fremtidige digitale systemer. Offentliggørelsen vil ske via et eller flere digitale systemer, når de er etableret og i drift, jf. nærmere lovforslagets § 1, nr. 20, og § 2, nr. 17.

Oplysningerne kan vedrøre strafbare forhold på lovens område og kan være med navns nævnelse. Efter som lovforslaget fraviger persondatalovens § 8, har Miljøstyrelsen i overensstemmelse med anbefalingerne i betænkning nr. 1516/2010 om offentlige myndigheders offentliggørelse af kontrolresultater været i dialog med Datatilsynet omkring offentliggørelsen af de foreslåede oplysninger og drøftet lovforslagets hovedindhold, jf. nærmere bemærkningerne til § 1, nr. 20 og § 2, nr. 17.

3.1.4.2.2. Krav om offentliggørelse af tilsynsrapporter

IE-direktivets artikel 23, stk. 6, stiller krav om, at tilsynsmyndigheden efter et tilsynsbesøg skal udarbejde en tilsynsrapport, som i relevant omfang beskriver, hvordan anlægget overholder godkendelsesvilkårene og slutter af med en konklusion om, hvorvidt der er behov for at foretage sig yderligere. Tilsynsrapporten skal meddeles virksomheden eller husdyrbruget inden for en frist på to måneder efter tilsynsbesøget og skal stilles til rådighed for offentligheden senest 4 måneder efter tilsynsbesøget.

Det foreslås derfor, at der indsættes en regel i miljøbeskyttelsesloven, husdyrgodkendelsesloven, jordforureningsloven og miljøskadeloven, der bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om offentliggørelse, herunder alene digitalt, af bl.a. disse oplysninger.

Ovennævnte skal ses i sammenhæng med det eller de fremtidige digitale systemer. Offentliggørelsen vil ske via det eller de digitale systemer, når det er etableret og i drift, jf. nærmere lovforslagets § 1, nr. 20, § 2, nr. 17, § 4, nr. 8, og § 5, nr. 1.

Oplysningerne kan vedrøre strafbare forhold på lovens område og kan være med navns nævnelse. Efter som lovforslaget fraviger persondatalovens § 8, har Miljøstyrelsen i overensstemmelse med anbefalingerne i betænkning nr. 1516/2010 om offentlige myndigheders offentliggørelse af kontrolresultater været i dialog med Datatilsynet omkring offentliggørelsen af de foreslåede oplysninger og drøftet lovforslagets hovedindhold, jf. nærmere bemærkningerne til § 1, nr. 20, § 2, nr. 17, § 4, nr. 8, og § 5.

3.1.4.2.3. Krav om offentliggørelse af oprydningsforanstaltninger ved ophør af virksomhedsdrift

IE-direktivets artikel 24, stk. 3, litra a, stiller krav om, at foranstaltninger, virksomheden har truffet i forbindelse med ophør af driften, skal stilles til rådighed via internettet for så vidt angår de tiltag, der omhandler oprensning af jord- og grundvandsforurening, jf. dette forslags § 4, nr. 8.

Det er hensigten med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 35, stk. 2, og husdyrgodkendelseslovens § 34, stk. 1, at indsætte en bestemmelse i godkendelsesbekendtgørelsen henholdsvis husdyrgodkendelses-

bekendtgørelsen, om at virksomheden eller husdyrbruget ved definitivt driftsophør skal indsende dokumentation til tilsynsmyndighederne for, at de vilkår, der vedrører virksomhedens ophør, er opfyldt. En tilsvarende bestemmelse vil med hjemmel i jordforureningsloven blive indsat i godkendelsesbekendtgørelsen, i relation til oprensninger efter jord- og grundvandsforurening på baggrund af en basistilstandsrapport ved virksomhedens definitive driftsophør.

Det foreslås derfor, at der indsættes en regel i miljøbeskyttelsesloven og jordforureningsloven, hvorefter miljøministeren kan fastsætter regler om, at den myndighed, der skal offentliggøre oplysninger om de foranstaltninger, en virksomhed har truffet i relation til ophør, får adgang til at offentliggøre disse oplysninger på den pågældende kommunes eller Miljøstyrelsens hjemmeside eller via et eller flere digitale systemer. Offentliggørelse af disse oplysninger vil være underlagt de samme begrænsninger, som gælder i forbindelse med imødekommelse af anmodninger om aktindsigt.

3.1.5. Øvrige ændringer i husdyrgodkendelsesloven

3.1.5.1. Ny udtrykkelig definition af fjerkræ

3.1.5.1.1. Gældende ret

I Danmark skal fjerkræbrug, der overskrider en vis kapacitetsgrænse, miljøgodkendes, inden brugene må anlægges, udvides eller ændres på en måde, som kan indebære forøget forurening eller andre påvirkninger af miljøet.

Disse kapacitetsgrænser fremgår af § 12, stk. 1, nr. 2 og 3, i husdyrgodkendelsesloven.

De nævnte kapacitetsgrænser er indsat til implementering af IPPC-direktivets grænse for, hvornår et fjerkræbrug er godkendelsespligtigt. Det følger af IPPC-direktivets bilag I, pkt. 6.6, litra a, at denne grænse er ved 40.000 stipladser til fjerkræ. På baggrund af EU-Domstolens dom i sagen C-473/07 Association nationale pour la protection des eaux et rivières-TOS, skal begrebet fjerkræ forstås som omfattende alle fugle, der opdrættes for deres æg eller kød.

3.1.5.1.2. Lovforslaget

Med IE-direktivet indføres en udtrykkelig definition af, hvordan begrebet »fjerkræ« skal forstås. IE-direktivet henviser til definitionen af fjerkræ i Rådets direktiv 90/539/EØF af 15. oktober 1990 om dyresundhedsmæssige betingelser for samhandelen inden for Fællesskabet med fjerkræ og rugeæg samt for indførsel heraf fra tredjelande. Følgelig skal der ved fjerkræ forstås høns, kalkuner, perlehøns, ænder, gæs, vagtler, duer, fasaner og agerhøns, der opdrættes eller holdes i fangenskab med henblik på avl, produktion af kød eller konsumæg eller levering af vildt til udsætning.

Det foreslås at indføje definitionen i husdyrgodkendelsesloven. Af samme årsag er det nødvendigt at foretage en ændring af formuleringen i husdyrgodkendelseslovens § 12, stk. 1, så bestemmelsen afspejler den nye begrebsanvendelse. Se i øvrigt bemærkningerne til § 2, nr. 6.

3.1.5.2. Krav om orientering af offentligheden ved høring af andre medlemsstater om projekter med grænseoverskridende virkning

3.1.5.2.1. Gældende ret

Det følger af husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen § 20, at kommunalbestyrelsen som godkendende myndighed straks skal orientere miljøministeren, hvis kommunalbestyrelsen modtager en ansøgning om et projekt, som vil kunne få negativ og betydelig indvirkning på mennesker og miljø i et andet land. Reglen om inddragelse af offentligheden er implementeret ved husdyrgodkendelseslovens § 55, stk. 3. Underretningen sker for at ministeren kan foretage en grænseoverskridende høring til opfyldelse af IPPC-direktivets artikel 17 og Rådets direktiv 85/337 om vurdering af visse offentlige og private projek-

ters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet) artikel 7, jf. bekendtgørelsens § 20, stk. 2. Kommunalbestyrelsen må ikke træffe afgørelse i sagen, før ministeren giver sin tilladelse til det, jf. bekendtgørelsens § 20, stk. 3. Den tilsvarende regel på miljøbeskyttelseslovens område findes i godkendelsesbekendtgørelsens § 11, stk. 4, nr. 7.

3.1.5.2.2. Lovforslaget

IE-direktivets artikel 26 er allerede implementeret for så vidt angår pligten til høring af andre lande om projekter med grænseoverskridende virkning, jf. husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen § 20. Det foreslås dog præciseret i husdyrgodkendelseslovens § 55, stk. 3, at offentligheden ved annoncering skal gøres bekendt med, at der i den konkrete sag er tale om et anlæg med grænseoverskridende virkning. Den foreslåede ændring har til hensigt at implementere en annonceringspligt, der følger af IE-direktivets artikel 26 og bilag IV. Ændringen skaber parallelitet til miljøbeskyttelseslovens område, hvor der findes en tilsvarende orienteringspligt for projekter med grænseoverskridende virkninger, jf. godkendelsesbekendtgørelsens § 9. Se i øvrigt bemærkningerne til § 2, nr. 15.

3.1.5.3. Husdyrgodkendelseslovens anvendelsesområde - Rystelser

3.1.5.3.1. Gældende ret

Husdyrgodkendelsesloven omfatter i dag ikke de gener eller skader, der kan opstå i forbindelse med rystelser på husdyrbrug. Retsstillingen er sådan, fordi husdyrbrug ikke giver anledning til gener eller skader på grund af rystelser.

De primære forureningsfaktorer fra husdyrbrug er ammoniak, nitrat, fosfor og lugt, der giver anledning til forurening af vand, jord og luft. Derudover opstår der landskabsmæssige påvirkninger fra husdyrbrug og lys-, støv-, støj- og fluegener fra husdyrbrug.

I modsætning til husdyrgodkendelsesloven omfatter miljøbeskyttelsesloven vibrationsulemper, jf. miljøbeskyttelseslovens § 1, stk. 2, nr. 1.

3.1.5.3.2. Lovforslaget

Rystelser er omfattet af forureningsbegrebet i IE-direktivet, jf. artikel 3, stk. 1, nr. 2. Med den senere tids liberalisering af landbruget kan det ikke udelukkes, at husdyrbrug på længere sigt kan komme til at udvikle sig i en sådan retning, at rystelser også vil være en relevant gennemæssig faktor på husdyrbrug. Husdyrgodkendelseslovens § 1, stk. 2, nr. 1, foreslås derfor ændret, sådan at det i lovens formålsbestemmelse sikres, at loven også omfatter rystelser fra husdyrbrug. Se i øvrigt bemærkningerne til § 2, nr. 2.

3.2. Digitalisering

3.2.1. Gældende ret

Miljøbeskyttelsesloven og husdyrgodkendelsesloven indeholder i dag hjemmel til at indføre krav om anvendelse af digital kommunikation på såvel miljøbeskyttelseslovens som på husdyrgodkendelseslovens område.

I forbindelse med godkendelse af virksomheder og husdyrbrug kan der således efter gældende ret for det første fastsættes nærmere regler om digital indsendelse af ansøgninger efter miljøbeskyttelseslovens § 33, tilladelse og godkendelse i medfør af husdyrgodkendelseslovens §§ 10-12 og 16 og efter regler fastsat efter husdyrgodkendelseslovens § 17, stk. 2, samt anmeldelser efter regler fastsat efter husdyrgodkendelseslovens § 17, stk. 3, 2. pkt. For det andet kan der også fastsættes nærmere regler om, at kommunikationen i forbindelse hermed skal foregå digitalt. For det tredje kan der fastsættes nærmere regler om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

På godkendelsesområdet vedrørende virksomheder er der ikke udarbejdet skemaer eller andre formkrav til ansøgninger ud over de oplysningskrav, der fremgår af godkendelsesbekendtgørelsens bilag 3 og 4. Der er imidlertid etableret en frivillig ordning, hvorefter virksomhederne med »Digital ansøgning om miljøgodkendelse« via www.virk.dk kan ansøge om miljøgodkendelse. Den ansøgningsformular, der ligger i det digitale ansøgningssystem, svarer til de krav, der stilles i godkendelsesbekendtgørelsen. Når en virksomhed har udfyldt/udarbejdet en ansøgning via systemet, sendes den med e-mail til – afhængig af myndighedskompetencen – enten kommunalbestyrelsen eller Miljøstyrelsen som en vedhæftet fil.

På godkendelsesområdet vedrørende husdyrbrug skal ansøgninger om godkendelse efter husdyrgodkendelseslovens §§ 11, 12 og 16 og anmeldelser efter husdyrgodkendelsesbekendtgørelsens § 15, udarbejdes på det ansøgningsskema, der fremgår af www.husdyrgodkendelse.dk eller på et andet digitalt system, der opfylder de krav, der fremgår af bilag 5. Det elektroniske system med digitale ansøgninger har fungeret siden den 1. januar 2007. Ansøgningssystemet www.husdyrgodkendelse.dk vil i 2014 blive tilpasset til at kunne håndtere de foreslåede ændringer.

I forbindelse med tilsyn af virksomheder og husdyrbrug kan der efter miljøbeskyttelseslovens § 73 og husdyrgodkendelseslovens § 54, stk. 3, fastsættes nærmere regler om, at kommunalbestyrelsen skal indsende indberetninger om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed, herunder om resultaterne af målinger og undersøgelser, samt fastsætte regler om indberetningernes form. Se miljøbeskyttelseslovens § 73, stk. 3 og husdyrgodkendelseslovens § 54, stk. 3.

Der er ikke hjemmel til at skabe mulighed for at indføre krav om anvendelse af digital kommunikation i regler udstedt i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 7 og § 7 a samt tilladelser meddelt efter miljøbeskyttelseslovens §§ 19 og 28.

I modsætning til miljøbeskyttelsesloven og husdyrgodkendelsesloven indeholder hverken miljøskadeloven eller jordforureningsloven i dag en hjemmel, der skaber mulighed for at indføre krav om anvendelse af digital kommunikation mellem miljømyndigheder og virksomhederne.

3.2.2. Lovforslaget

Med lovforslaget foreslås det at ændre og udvide de eksisterende bemyndigelser i miljøbeskyttelsesloven og husdyrgodkendelsesloven. Derudover foreslås nye bemyndigelser om digitalisering i jordforureningsloven og miljøskadeloven.

Baggrunden for lovforslaget er, at der ønskes en yderligere digitalisering, end det er muligt på nuværende tidspunkt inden for lovenes rammer.

Det foreslås derfor, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at der skal ske anvendelse af digital kommunikation, herunder bestemte it-systemer, særlige digitale formater, digital signatur eller lignende på en række områder, eksempelvis godkendelses- og tilsynsområdet i miljøbeskyttelsesloven, husdyrgodkendelsesloven, jordforureningsloven og miljøskadeloven. Forslagene til bemyndigelserne i jordforureningsloven og miljøskadeloven vil sikre, at jordforurening/miljøskade får mulighed for at følge samme digitale procedure, som i øvrigt vil være gældende for tilsynsområdet. Det er overordnet set hensigten, at myndighederne kan anvende det eller de digitale systemer i forbindelse med deres sagsbehandling og i forbindelse med kommunikationen mellem virksomhed eller husdyrbrug.

Det eller de digitale systemer kan omfatte afgørelser, som træffes dels af de myndigheder, der træffer afgørelse i første instans, og dels de myndigheder, der træffer afgørelse som klageinstans, hvis klageinstansbehandling inddrages i det eller de digitale systemer.

Det er hensigten med det eller de digitale systemer, at det vil sikre helhed og sammenhæng i processen, bl.a. omkring sagsgange fra ansøgning over afgørelser til tilsyn. For også at skabe sammenhæng til klagesagsbehandlingen foreslås det endvidere at etablere bemyndigelse til brug for Natur- og Miljøkla-

genævnets inddragelse i det eller de digitale systemer. Denne inddragelse vil dog blive nærmere afklaret ved det videre arbejde med digitaliseringsarbejdet.

Samtidig forventes det, at digitaliseringen vil gøre det væsentligt lettere for myndigheden at kontrollere, om der er sket en overtrædelse af vilkår i tilladelsen, godkendelsen eller lovgivningen generelt, ligesom virksomhedernes forpligtelse til digital indberetning m.v. tillige vil blive lettet.

En øget digitalisering af virksomhedernes og myndighedernes arbejde med miljøgodkendelser, tilladelser efter miljøbeskyttelseslovens § 19, spildevandstilladelser og tilsyn forventes at rumme potentiale for øget kvalitetssikring, standardisering og effektivisering. Dertil kommer, udover det egentlig virksomhedsrettede arbejde, gevinster for interne myndighedsopgaver ved at koble en øget digitalisering af miljøgodkendelser og tilsyn sammen med de indberetninger, som myndighederne løbende skal foretage til Miljøstyrelsen og EU.

Der vil således blive oprettet et eller flere digitale systemer, som virksomhederne, husdyrbrug og myndighederne anvender på bl.a. tilladelses-, godkendelses- og tilsynsområdet. Samtidig er det hensigten, at visse oplysninger i forbindelse hermed, bl.a. tilsynsrapporter, skal offentliggøres, og dette kan ske i relation til alle virksomheder og husdyrbrug. Hvis der er krav om offentliggørelse af oplysningerne i henhold til IE-direktivet, vil det ske igennem det eller de digitale systemer, når det er etableret og i drift. Det er hensigten, at offentliggørelsen vil ske digitalt, og oplysningerne kan vedrøre strafbare forhold på lovens område og kan være med navns nævnelse.

Samlet set vurderes de foreslåede ændringer at give et bedre og mere ensartet forvaltningsgrundlag for myndighedernes tilladelses-, godkendelses- og tilsynsindsats og en klar sammenhæng i og genbrug af data. Samtidig effektiviseres indberetninger og sagsbehandlingen, og der bliver lettere adgang til data og informationer for myndigheden og en øget offentlighed.

Digitaliseringsinitiativerne drejer sig dog ikke blot om at digitalisere miljøgodkendelser, spildevandstilladelser, tilladelser efter miljøbeskyttelseslovens § 19, tilsyn m.v. For at opnå kvalitet i sagsbehandlingen hos myndighederne er samtidighed i sagsgange en vigtig brik. Derfor fordrer en succesfuld digitalisering af miljøgodkendelser, spildevandstilladelser og tilsyn hos myndighederne, at der er samspil mellem opgaver på andre områder.

En forudsætning for en succesfuld digitalisering er, at der udarbejdes den nødvendige IT-arkitektur for området, der kan integrere fremtidige og eksisterende løsninger optimalt. Ved tilrettelæggelsen skal der tidligt i forløbet sikres en tæt og repræsentativ brugerinddragelse og brugerindflydelse, og hele implementeringen skal planlægges og indtænkes fra starten.

Se nærmere lovforslagets § 1, nr. 20, § 2, nr. 16 og 17, § 4, nr. 8 og § 5.

Det skal bemærkes, at lovforslaget ikke ændrer ved rækkevidden af øvrige bestemmelser i miljøbeskyttelsesloven, husdyrgodkendelsesloven, jordforureningsloven og miljøskadeloven, som indeholder bemyndigelser til miljøministeren til at fastsætte nærmere regler om formkrav m.v. i forbindelse med ansøgninger, indberetninger m.v.

3.3. Dambrug – afgang

3.3.1. Gældende ret

Ferskvandsdambrug er omfattet af en kompleks lovgivning på miljø- og naturbeskyttelsesområdet. De er omfattet af planlovens VVM-regler, jf. bekendtgørelse nr. 1510 af 15. december 2010 om vurdering af visse offentlige og private anlægs virkning på miljøet (VVM), og skal have en screeningsafgørelse i henhold til disse og i tilfælde af VVM-pligt tillige en VVM-tilladelse. Desuden er de omfattet af kravet om en vurdering efter reglerne i bekendtgørelse nr. 408 af 1. maj 2007 om udpegning og administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter (habitatbekendtgørelsen) og skal have en vandindvindingsstilladelse efter vandforsyningsloven og en godkendelse efter miljøbeskyttel-

sesloven. De skal efter omstændighederne også vurderes i henhold til naturbeskyttelseslovens § 3 og vandløbsloven, hvis dambruget enten ligger i tilknytning til en beskyttet naturtype, eller hvis dambruget anvender en opstemning i vandløbet til at sikre vand fra åen til dambrugsdriften.

Med det formål at forenkle og effektivisere sagsbehandlingen i sager om ferskvandsdambrug indførtes med lov nr. 1519 af 27. december 2009 (L 45, FT 2009-10) hjemmel i en række love til at indføre regler om samtidighed i sagsbehandlingen, således at natur- og miljøhensyn inddrages samtidigt i sagbehandlingen i en samlet afvejning af dambrugets påvirkning af natur og miljø. Ifølge disse regler er kommunalbestyrelsen myndighed vedrørende dambrugets miljøforhold. Loven omhandler imidlertid ikke reglerne om afgittringer ved dambrug. I dag reguleres en lille del af ferskvandsdambrugets anlæg, nemlig afgittringerne, således ikke af kommunalbestyrelsen i forbindelse med meddelelse af miljøgodkendelsen, men af NaturErhvervstyrelsen ved det stedlige fiskeriinspektorat i henhold til fiskeriloven og regler udstedt i medfør heraf.

Et ferskvandsdambrug er en listevirksomhed omfattet af miljøbeskyttelseslovens § 33, stk. 1, hvilket betyder, at det ikke må anlægges eller påbegyndes, før der er meddelt godkendelse hertil. Det samme gælder ved udvidelser eller ændringer, som indebærer forøget forurening. I forbindelse med at kommunalbestyrelsen meddeler miljøgodkendelse, vil der blive fastsat vilkår om drift og indretning af dambruget for at sikre, at der ikke sker en uacceptabel forurening af åer, søer eller havet, samt at godkendelsen ikke meddeles i strid med regler, der implementerer habitat- og fuglebeskyttelsesdirektiverne. Eksempler på drifts- og indretningskrav, der stilles i vilkår, kan være benyttelse af renseteknologier, der sikrer, at der kun sker en begrænset udledning af nitrat, fosfor og organisk stof (Bi₅).

For bestående ferskvandsdambrug, der ikke havde en samlet godkendelse i 1992, fastsatte bekendtgørelse nr. 532 af 20. juni 1992 om indkaldelse af ansøgninger om godkendelse af bestående listevirksomheder (med senere ændring i 1998) den 1. januar 1999 som frist for at indsende en ansøgning om miljøgodkendelse til kommunalbestyrelsen. Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 130 af 8. februar 2012 om miljøgodkendelse og samtidig sagsbehandling af ferskvandsdambrug, der er en sammenskrivning af bekendtgørelse nr. 1325 af 20. december 2006 om ferskvandsdambrug, bekendtgørelse nr. 267 af 19. marts 2010 om samtidig sagsbehandling af ferskvandsdambrug og bekendtgørelse nr. 478 af 10. maj 2011 om modeldambrug type 3 eller lignende anlæg, anvendes i dag som udgangspunkt for en miljøgodkendelse. Bekendtgørelsen indeholder bl.a. regler, der fremmer indførelsen af renseteknologier, så forureningen af vandløbet mindskes, og vandforbruget minimeres, samtidig med at opdræt af fisk kan udvides.

Kommunalbestyrelsen skal fastsætte vilkår i den enkelte godkendelse i overensstemmelse med miljøbeskyttelseslovens § 34. De specifikke vilkår følger nærmere af godkendelsesbekendtgørelsen samt bekendtgørelse nr. 130 af 8. februar 2012 om miljøgodkendelse og samtidig sagsbehandling af ferskvandsdambrug.

Der er således i dag hjemmel i miljøbeskyttelsesloven og regler udstedt i medfør af denne til, at godkendelsesmyndigheden kan fastsætte vilkår om indretning og drift af et ferskvandsdambrug, og hjemmel til at indføre generelle regler om samme.

Dog er der ud fra en lex specialis-betragtning ikke hjemmel til at fastsætte konkrete vilkår om afgittringer i forbindelse med miljøgodkendelse af ferskvandsdambrug, idet afgittringer ved ferskvandsdambrug er reguleret af fiskeriloven.

Ifølge §§ 47 og 49 i fiskeriloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 978 af 26. september 2008, skal der ved dambrug, som forsynes med vand fra et vandløb, i ethvert indløb og ethvert udløb anbringes gitter eller lignende. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om anbringelse, udformning og godkendelse af det nævnte gitter. Kompetencen er delegeret til NaturErhvervstyrelsen.

Med hjemmel i fiskeriloven har NaturErhvervstyrelsen udstedt bekendtgørelse nr. 218 af 30. marts 2005 om afgitring ved dambrug i ferske vande, som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 268 af 1. april 2011.

I bekendtgørelsen fastsættes krav til godkendelse af afgitringen samt specifikke krav til afgitringens anbringelse, udformning (gitrene skal være højst 6 mm ved indløb og højst 10 mm ved udløb af vand), samt materiale m.m.

Krav om særlige gitterstørrelser på et dambrug, hvor beskyttede dyrearter (f.eks. snæblen) er konstateret i det pågældende vandområde, fastsættes i dag efter reglerne i fiskeriloven og tilhørende bekendtgørelse, jf. bekendtgørelse nr. 268 af 4. januar 2011 om ændring af bekendtgørelse om afgitring ved dambrug i ferske vande, der stiller krav om mindre åbninger i gitre end henholdsvis 6 og 10 mm, under hensyntagen til bevaring og beskyttelse af fiskearter i det pågældende vandsystem. Forpligtelserne i henhold til habitatdirektivet er bl.a. at sikre, at der i forbindelse med godkendelse af afgittringer foretages en nærmere konsekvensvurdering, hvis det ikke kan udelukkes, at projektet i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter vil medføre en væsentlig påvirkning af Natura 2000-områder, jf. habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, og habitatbekendtgørelsens regler herom (bekendtgørelse nr. 408/2007). Godkendelse kan ikke meddeles, hvis det ansøgte kan skade naturtyper og arter, som Natura 2000-området er udpeget for at beskytte. Et eksempel er snæblen, som er udpegningsgrundlag i en række Natura 2000-områder, og som en stærkt truet, og hvis yngel kan skades i dambrug.

I forhold til eksisterende lovlige, allerede miljøgodkendte dambrug skal der endvidere – om nødvendigt – træffes passende foranstaltninger for at undgå forringelse eller væsentlig forstyrrelse af Natura 2000-områder og de arter, der er knyttet hertil, hvis de gældende forhold ikke er tilstrækkelige til at undgå sådanne forringelser og forstyrrelser. Dette gælder også, hvis afgitringen ikke er tilstrækkelig.

Uden for Natura 2000-områder kan afgitring også være relevant i forhold til habitatbekendtgørelsens regler, da f.eks. snæblens yngle- eller rasteområder, herunder områder med opvækst af yngel, ikke må beskadiges eller ødelægges, jf. habitatdirektivets artikel 12.

3.3.2. Lovforslaget

Nærværende lovforslag skal ses i forlængelse af lov nr. 1519 af 27. december 2009 (L 45, FT 2009-10) om blandt andet samtidig sagsbehandling af dambrug, således at der gennemføres en forenkling, der samler myndighedskompetencen hos én og samme myndighed, kommunalbestyrelsen, mod i dag NaturErhvervstyrelsen og kommunalbestyrelsen. Herved opnår både erhverv og myndigheder en forenkling.

Det foreslås derfor at overføre reguleringen af afgittringer ved ferskvandsdambrug fra fiskeriloven til miljøbeskyttelsesloven.

Det foreslås, at reglerne i fiskeriloven om afgittringer i relation til dambrug ophæves. § 49 i fiskeriloven gælder herefter kun for den afgitring, der kræves ved turbiner. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fortsat fastsætte regler om anbringelse, udformning og godkendelse af afgittringen ved turbiner. Se i øvrigt bemærkningerne til § 6, nr. 1 og 2.

Ferskvandsdambrug er allerede omfattet af miljøbeskyttelsesloven, og regulering af afgitring har også en klar relation til begrænsningen af forureningen fra ferskvandsdambrug og vil være omfattet af miljøbeskyttelseslovens regler, når reglerne om afgitring tages ud af fiskeriloven.

Med en afgitring ved indledning af forbrugsvandet (opstrømsafgittringen) afskæres vildfisks adgang til ferskvandsdambruget, og dermed forhindres spredning af mikroorganismer samt sygdomme fra vildfiskene til dambrugsfiskene. Herigennem undgås således anvendelse af mediciner og hjælpepestoffer på ferskvandsdambrug.

Opstrømsafgittringen tjener herudover det formål at forebygge, at der kommer vildfisk m.v. ind på ferskvandsdambruget, da disse vil blive ædt af dambrugsfiskene. Endelig er formålet med opstrømsafgittringen at forhindre fremmedobjekter, såsom træer og grene, i at komme ind på ferskvandsdambruget, da

dette kan ødelægge eller stoppe renseforanstaltninger eller stoppe vandflow. En reduceret rensning eller vandflow vil kunne resultere i øget forurening fra ferskvandsdambruget med direkte skade på miljøet i vandløb og søer til følge.

En afløbsafgitring (nedstrømsafgitringen) sikrer, at fisk opdrættet på ferskvandsdambruget ikke kan komme ud i vandløbet. Regnbueørrederne, der er den mest udbredte type dambrugsfisk, er en invasiv art i danske vandløb og er derfor uønsket i den frie natur. Skulle der ske uheld, så fiskene slipper ud, vil mængderne af regnbueørreder udkonkurrere vildfiskene og det øvrige liv i vandløbet, da regnbueørrederne vil æde mindre fisk, yngel og rogn i vandløbet. Herudover vil der med ferskvandsdambrugsfiskene kunne slippe sygdomme med ud i vandløbet, hvilket potentielt udgør en stor trussel for vildfisk i vandløbet nedstrøms dambruget.

Samtidig hindrer nedstrømsafgitringen, at døde fisk opdrættet på ferskvandsdambruget i sidste ende kommer ud i vandløbet. Udover at dette kan medvirke til spredningen af sygdomme fra dambruget, kan det forårsage iltsvind, når de døde fisk går i forrådnelse, hvilket vil udgøre en trussel mod dyrelivet i vandløbet.

Der er allerede i dag hjemmel til at fastsætte vilkår om indretning og drift af ferskvandsdambrug. Det foreslås dog, at der indsættes et nyt stk. 3 i miljøbeskyttelseslovens § 34, så det udtrykkeligt kommer til at fremgå af loven, at der kan fastsættes vilkår om etablering af afgittringer på ferskvandsdambrug både med henblik på at begrænse forurening og med henblik på at beskytte faunaen i vandløb og søer i øvrigt. Dermed bliver det klart, at vilkår om afgittring også kan fastsættes ud fra hensyn, der ikke vedrører forurening, herunder f.eks. beskyttelse af rogn og yngel af vildfisk mod at blive spist og hensynet til, at dambrugsfisk ikke skal slippe ud og udkonkurrere det vilde dyreliv i vandløb og søer. Reglen suppleres af miljøbeskyttelseslovens § 35, stk. 2, hvorefter ministeren kan fastsætte nærmere regler om vilkår i miljøgodkendelser.

Med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 35, stk. 2, kan der således fastsættes regler, der stiller krav til vilkår i miljøgodkendelser om afgittringer med henblik på at forhindre, at dambrugsfisk slipper ud af et dambrug, samt at vildfisk, yngel m.v. slipper ind på dambruget som nævnt ovenfor.

Efter § 41 om påbud og 41 a, stk. 2, om mulighederne for at gennembyrde den 8-årige retsbeskyttelsesperiode kan der i dag gives påbud på grund af væsentlig forurening, hvilket også vil kunne vedrøre afgittringer på dambrug. Det foreslås, at der indsættes udtrykkelige bestemmelser i § 41 og 41 a, stk. 2, om påbud til ferskvandsdambrug om, at afgittringer ved ferskvandsdambrug skal etableres eller ændres af hensyn til beskyttelsen af faunaen i vandløb og søer i øvrigt.

Der vil som hidtil være tale om erstatningsfri regulering.

En konsekvens af lovforslaget bliver, at kredsene af klageberettigede udvides fra kun at være dambrugeren til at også at omfatte andre klageberettigede efter miljøbeskyttelseslovens kapitel 11. Dette gælder bl.a. enhver, der har en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald, jf. lovens § 98, stk. 1, nr. 2. Ifølge lovens § 100 gælder det endvidere for bl.a. afgørelser efter lovens kapitel 5, at landsdækkende foreninger og organisationer, der efter deres vedtægter har beskyttelse af natur og miljø som hovedformål, er klageberettigede, og at lokale foreninger og organisationer, der har beskyttelse af natur og miljø eller rekreative interesser som hovedformål, kan påklage afgørelser, som foreningen eller organisationen har ønsket underretning om, jf. miljøbeskyttelseslovens § 76, stk. 1.

Se i øvrigt nærmere under bemærkningerne til § 1, nr. 4, 10 og 14.

3.4. Regulering af anvendelse af uorganisk gødning

3.4.1. Gældende ret

Miljøministeren er i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 7, stk. 1, nr. 11, bemyndiget til at fastsætte regler om anvendelse af husdyrgødning og anden organisk gødning i jordbruget med henblik på at

beskytte vandløb, søer og havet samt grundvandet mod forurening. Denne bestemmelse blev indsat ved lov nr. 478 af 1. juli 1998 til implementering af Rådets direktiv 91/676/EØF om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget (nitratdirektivet) og til opfyldelse af aftalen om Vandmiljøplan II. Bemyndigelsen er udnyttet til at fastsætte regler om den jordbrugsmæssige anvendelse af husdyrgødning i bekendtgørelse nr. 1695 af 19. december 2006 om husdyrbrug og dyrehold for mere end 3 dyreenheder, husdyrgødning, ensilage m.v. med senere ændringer (i det følgende husdyrgødningsbekendtgørelsen).

Ud over reguleringen på Miljøministeriets område findes en regulering af anvendelsen af gødning på Fødevareministeriets område, jf. lov om jordbrugets anvendelse af gødning og om plantedække. Fødevareministeriets regler, der omhandler gødningsregnskaber og plantedække, giver ikke mulighed for konkret at regulere anvendelsen af uorganisk gødning på konkrete arealer, eksempelvis til opfyldelse af nitratdirektivets krav om forbud mod udbringning af gødning i visse perioder, jf. direktivets artikel 5 og bilag III, punkt 1, nr. 1.

3.4.2. Lovforslaget

Det foreslås, at ministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om anvendelse af organisk gødning udvides, så den tillige kan anvendes til at fastsætte krav om den jordbrugsmæssige anvendelse af uorganisk gødning (kunstgødning).

Den foreslåede ændring har til hensigt at skabe hjemmel til en konkret regulering af anvendelsen af uorganisk gødning, herunder til opfyldelse af nitratdirektivet. Det er ikke hensigten med den foreslåede ændring at skabe bemyndigelse for miljøministeren til at fastsætte regler, som i dag er udstedt i regi af Fødevareministeriet og varetages af Fødevareministeriet. Se i øvrigt bemærkningerne til § 1, nr. 3.

4. Lovens økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Det bemærkes indledningsvist, at alle omkostninger er beregnet som nettobeløb, dvs. der er sket fradrag for brugerbetaling fra virksomheder og husdyrbrug, jf. bekendtgørelse nr. 463 af 21. maj 2007 om brugerbetaling for godkendelse og tilsyn efter lov om miljøbeskyttelse og lov om miljøgodkendelse m.v. af husdyrbrug.

Lovforslaget vil i sig selv give anledning til visse økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige. Herudover vil der følge yderligere administrative konsekvenser i form af såvel byrder som lettelser, når bemyndigelserne i lovforslaget udmøntes.

Staten

Nogle af virksomhederne omfattet af IE-direktivet skal godkendes af Miljøstyrelsen, ligesom det er Miljøstyrelsen, der er tilsynsmyndighed for disse virksomheder. Der vil altså være tale om en tidligere revurdering for visse virksomheder i det omfang den relevante BAT-konklusion bliver offentliggjort inden for virksomhedens retsbeskyttelsesperiode, hvor der er mere end 4 år tilbage af denne eller før virksomheden skulle have været regelmæssigt revurderet, idet BAT-konklusionerne skal være implementeret på virksomheden inden 4 år efter offentliggørelsen. Staten er tilsyns- og godkendelsesmyndighed for ca. 265 virksomheder omfattet af IE-direktivet. Det er vurderet, at ca. 130 af disse vil skulle have en tidligere revurdering over en 8-årig periode ud over, hvad der allerede skulle have været revurderet i medfør af de eksisterende regler, samt at det vil tage ca. 100 timer pr. revurdering for virksomheder omfattet af IE-direktivet, der er omfattet af IPPC-direktivet samt 60 timer for virksomheder omfattet af IE-direktivet, der ikke er omfattet af IPPC-direktivet. Det er vurderingen, at statens økonomiske udgifter i denne forbindelse vil være ca. 500.000 kr. om året over en 8-årig periode. I forhold til husdyrbrugene er det alene kommunerne, der er godkendelsesmyndighed, og et krav om revurdering tidligere end den regelmæssige revurdering hvert 8. år vil være omkostningsneutralt for staten.

Da det fremover bliver obligatorisk at anvende emissionsgrænseværdierne i BAT-konklusionerne i forbindelse med vilkårsfastsættelsen, kan dette medføre administrative lettelser, da administrationsgrundlaget nu i højere grad er givet.

I forbindelse med de ekstra revurderinger som følge af implementeringen af IE-direktivet vurderes det, at ca. 170 af disse sager om revurdering af virksomheder og husdyrbrug vil blive indbragt for Natur- og Miljøklagenævnet over en 8-årig periode. Det vurderes, at disse sager vil tage klagenævnet ca. 60 timer at behandle pr. sag. Dette vil samlet resultere i en meromkostning i forhold til i dag på ca. 0,9 årsværk pr. år over 8 år.

Der vurderes at være 10 fyringsanlæg på platforme på offshoreplatforme, der skal miljøgodkendes. Det forventes, at der kun vil blive modtaget ganske få eller ingen ansøgninger om godkendelser af yderligere store fyringsanlæg. Den øgede opgave for staten vil derfor være begrænset. Det skønnes, at en godkendelse vil tage 130 timer pr. anlæg. Dette giver en engangsomkostning for Miljøstyrelsen på 500.000 kr. i 2013. De løbende omkostninger såsom tilsyn m.v. er indregnet i det anførte om virksomheder omfattet af IE-direktivet generelt.

For så vidt angår kravet om offentliggørelse af tilsynsrapporter vurderes det, at dette samlet vil betyde en øget økonomisk byrde for Miljøstyrelsen som tilsynsmyndighed med nogle af de virksomheder, der er omfattet af IE-direktivet. Meromkostningerne for staten forventes at blive begrænsede. Disse vil blive belyst i forbindelse med udarbejdelse af bekendtgørelserne, hvori reglerne vil blive nærmere fastsat.

Basistilstandsrapporten skal udarbejdes af visse virksomheder omfattet af IE-direktivet. Disse virksomheder skal udarbejde en sådan rapport ved etableringen af virksomheden, i forbindelse med ansøgningen om en tillægsgodkendelse eller ved revurderingen af virksomhedens miljøgodkendelse efter en bestemt dato. Dette giver en mindre årlig merudgift for staten. Beløbet vil blive nærmere belyst i forbindelse med udarbejdelsen af bekendtgørelsen.

Miljøstyrelsen vurderer, at omkring 375 virksomheder vil være omfattet af IE-direktivets krav til basistilstandsrapport. Heraf antages staten at være myndighed for omkring halvdelen. Staten skal således behandle disse virksomheder indenfor en 8-årig periode. Efter denne periode antages det, at ca. 10 %, svarende til 15-18 virksomheder om året flytter eller starter. Tidsforbruget skønnes til i gennemsnit 18 timer dage pr. sag. Desuden kan der være virksomheder, der i forbindelse med en godkendelsespligtig udvidelse eller ændring skal udarbejde en supplerende basistilstandsrapport. Beløbet vil blive nærmere belyst i forbindelse med ændringen af bekendtgørelsen.

I forbindelse med revurderingssager, hvor virksomheder der opfylder kriterierne skal udarbejde en basistilstandsrapport, inden der kan udstedes endeligt revurderingspåbud, skal virksomheden have en særskilt afgørelse herom. Denne afgørelse vil kunne påklages særskilt af såvel virksomheder som andre klageberettigede. Det estimeres, at ca. 75 sager, vil blive påklaget over en 8-årig periode. Det vurderes, at disse sager vil tage Natur- og Miljøklagenævnet ca. 40 timer at behandle pr. sag. Dette vil samlet resultere i en meromkostning i forhold til i dag på ca. 0,3 årsværk pr. år over 8 år.

Virksomheder omfattet af IE-direktivet med aktiviteter, hvor der benyttes relevante farlige stoffer, skal udføre en vurdering af forureningstilstanden i jord og grundvand ved definitivt ophør af aktiviteten. Hvis der findes betydelig forurening i forhold til basistilstanden, skal virksomheden fjerne den forurening, der er kommet til siden. Tilsynsmyndigheden skal udstede påbud om at udføre vurdering samt påbud om oprydning og eventuelt afværge af restforurening i medfør af jordforureningsloven. Der forventes i alt otte sager om året, heraf halvdelen statslige sager og halvdelen kommunale sager. Med fire sager om året for staten beløber det sig til ca. 400.000 kr.

Der er i IE-direktivet krav om, at myndigheden skal offentliggøre virksomhedens ophørsforanstaltninger. Kravet forventes kun at have minimal betydning, da der er tale om, at myndighederne offentliggør

en rapport på Danmarks Miljøportal. Dette skal sammenholdes med det meget begrænsede antal virksomheder, der lukker ned hvert år.

Lovforslagets del om digitalisering kan betyde, at myndighederne i væsentlig grad bliver fritaget for indberetninger i henhold til bekendtgørelse nr. 99 af 11. februar 2011 om beretninger om miljøtilsyn og miljøgodkendelse m.v. Denne bekendtgørelse vil blive ændret helt eller delvist, når lovforslagets hjemler udnyttes ved udstedelse af nærmere regler i bekendtgørelse. Det vurderes, at digitaliseringen vil kunne medføre administrative lettelser i staten i forbindelse med håndteringen af bl.a. tilladelser, miljøgodkendelser, revurderinger, tilsyn og indberetninger fra virksomhederne, hvilket vil blive nærmere belyst i forbindelse med udarbejdelsen af reglerne på området i bekendtgørelserne. Samlet set er det hensigten, at digitaliseringen og oplysningerne kan være et naturligt led i myndighedernes arbejdsprocesser. Det er også hensigten, at forslaget kan medføre en bedre digital platform for bedre vejledning og vidensdeling for myndighederne og en bedre mulighed for regelefterlevelse. Implementeringen af digitaliseringen medfører en engangsinvestering for staten på ca. 15 mio. kr. Herefter forventes de årlige drifts- og vedligeholdelsesomkostninger at være på ca. 3 mio. kr. Heri er ikke medregnet de yderligere omkostninger der måtte være, hvis Natur- og Miljøklagenævnet inddrages i det digitale system.

Godkendelses- og tilsynskompetencen i forbindelse med afgifter ved dambrug flyttes fra NaturErhvervstyrelsen til kommunerne. Herved opnår NaturErhvervstyrelsen en mindre administrativ besparelse. Besparelsen vurderes at være minimal, idet godkendelsessagerne stort set er færdigbehandlede, men afventer endelige miljøgodkendelser eller vandindvindingstilladelser, der er under behandling i kommuner eller Natur- og Miljøklagenævnet. Med hensyn til den løbende tilsynskompetence vurderes den administrative besparelse ligeledes at være minimal.

I forbindelse med forslagets del om afgifter på ferskvandsdambrug forventes det, at Natur- og Miljøklagenævnet får en merudgift svarende til mindre end 0,1 årsværk som en konsekvens af, at klager over afgørelser vedrørende afgitring fremover skal behandles af Natur- og Miljøklagenævnet.

Der er ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for staten i forbindelse med ændringen af bemyndigelsesbestemmelsen om regler for anvendelse af gødning. Eventuelle omkostninger i forbindelse med den senere ændring af husdyrgødningsbekendtgørelsen, vil blive beregnet i forbindelse med den konkrete udformning af ændringerne af bekendtgørelsen.

Lovforslaget har i øvrigt ingen økonomiske og administrative konsekvenser for staten.

Kommunerne

Der vil være ca. 515 industrivirksomheder og 1200 husdyrbrug omfattet af IE-direktivet, hvor kommunerne er godkendelses- og tilsynsmyndighed. Staten er dog tilsynsmyndighed for 120 af disse virksomheder (deponeringsanlæggene). Det er vurderet, at ca. 340 industrivirksomheder vil skulle have en tidligere revurdering over en 8-årig periode ud over, hvad der allerede skulle have været revurderet i medfør af de eksisterende regler, samt at det vil tage ca. 100 timer pr. revurdering for eksisterende virksomheder omfattet af IE-direktivet samt 60 timer for nye virksomheder omfattet af IE-direktivet. Det er vurderet, at det vil koste samlet ca. 500.000 kr. årligt over en 8-årig periode.

Det er vurderet, at ca. 600 husdyrbrug vil skulle have en tidligere revurdering over en 4-årig periode ud over, hvad der allerede skulle have været revurderet i medfør af de eksisterende regler, samt at det vil tage ca. 60 timer pr. revurdering. Det er vurderet, at det vil koste samlet ca. 1.700.000 kr. årligt over en 4-årig periode efter offentliggørelsen af den nye BAT-konklusion.

Da det fremover bliver obligatorisk at anvende emissionsgrænseværdierne i BAT-konklusionerne i forbindelse med vilkårsfastsættelsen, kan dette medføre administrative lettelser, da administrationsgrundlaget nu i højere grad er givet.

Kravet om miljøgodkendelse af fyringsanlæg på platforme har ikke økonomiske konsekvenser for kommuner, da det er hensigten, at staten skal være godkendelses- og tilsynsmyndighed.

Kravet om offentliggørelse af tilsynsrapporter gælder for kommunerne for såvel virksomheder som husdyrbrug. Offentliggørelse af tilsynsrapporter vil samlet betyde en øget økonomisk byrde for kommunerne, der dog forventes at blive begrænset. Dette vil blive belyst i forbindelse med udarbejdelse af bekendtgørelserne, hvori reglerne vil blive nærmere fastsat.

Miljøstyrelsen vurderer, at omkring 375 virksomheder vil være omfattet af IE-direktivets krav til basistilstandsrapport. Denne skal udarbejdes af virksomhederne i forbindelse med ansøgningen om en tillægs-godkendelse eller ved revurderingen af virksomhedens miljøgodkendelse. Heraf antages kommunerne at være myndighed for omkring halvdelen. Kommunerne skal således behandle disse virksomheder indenfor en 8-årig periode. Efter denne periode antages det, at ca. 10 %, svarende til 15-18 virksomheder om året flytter eller starter om året. Tidsforbruget skønnes til i gennemsnit 18 timer pr. sag. Desuden kan der være virksomheder, der i forbindelse med en godkendelsespligtig udvidelse eller ændring skal udarbejde en supplerende basistilstandsrapport. Beløbet vil blive nærmere belyst i forbindelse med ændringen af bekendtgørelsen.

Virksomheder omfattet af IE-direktivet med aktiviteter, hvor der benyttes relevante farlige stoffer, skal udføre en vurdering af forureningstilstanden i jord og grundvand ved definitivt ophør af aktiviteterne. Hvis der findes betydelig forurening i forhold til basistilstanden, skal virksomheden fjerne den forurening, der er kommet til siden. Tilsynsmyndigheden skal udstede påbud om at udføre vurdering samt påbud om oprydning og eventuelt afværge af restforurening i medfør af jordforureningsloven. Der forventes i alt otte sager om året, heraf halvdelen statslige sager og halvdelen kommunale sager. Med fire sager om året for kommunerne beløber det sig til ca. 300.000 kr.

Der er i IE-direktivet krav om, at myndigheden skal offentliggøre virksomhedens ophørsforanstaltninger. Kravet forventes kun at have minimal betydning, da der er tale om at myndighederne offentliggør en rapport på Danmarks Miljøportal. Dette skal sammenholdes med det meget begrænsede antal virksomheder, der lukker ned hvert år.

Lovforslagets del om digitalisering kan medføre, at myndighederne i væsentlig grad bliver fritaget for indberetninger i henhold til bekendtgørelse nr. 99 af 11. februar 2011 om beretninger om miljøtilsyn og miljøgodkendelse m.v. Denne bekendtgørelse vil blive ændret helt eller delvist, når lovforslagets bemyndigelser udnyttes ved udstedelse af nærmere regler i bekendtgørelse. Samlet set er det hensigten, at digitaliseringen og oplysningerne kan være et naturligt led i myndighedernes arbejdsprocesser. Digitaliseringsindsatsen vil kunne medføre administrative lettelser i kommunerne i forbindelse med håndteringen af § 19 tilladelser, miljøgodkendelser, spildevandstilladelser, revurdering, tilsyn og indberetninger fra virksomhederne, hvilke vil blive nærmere belyst i forbindelse med udarbejdelsen af reglerne i bekendtgørelserne.

Kommunerne vil efter lovforslaget få tilsyns- og godkendelseskompetencen om afgitring ved dambrug. Kommunerne varetager i forvejen de øvrige tilsyns- og godkendelsesopgaver vedrørende dambrug, og den nye opgave vil kunne integreres i dette arbejde. Der vil kunne opnås en effektiviseringseffekt ved at samle opgaverne omkring dambrug i kommunerne. Vilkår om afgittringer skal revurderes, som led i at miljøgodkendelser af dambrug revurderes hvert 10. år. En revurdering indebærer fornyede krav til afgittringerne, f.eks. hvis der er nye arter, der skal beskyttes i vandløb og søer. Hertil kommer tilsyn med afgittringerne som led i det løbende tilsyn med dambrugene. Da afgittringerne kan indgå i de øvrige tilsyn, vurderes opgaven at være minimal.

Der foreslås overgangsbestemmelser for verserende sager vedrørende godkendelse af afgitring, der ikke er færdigbehandlet før den 1. juli 2012, hvor loven træder i kraft. Ansøgninger, som er under behandling af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri, og hvor der senest den 1. juli 2012 forligger endelig

afgørelse i kommune eller i klagenævn om vandindvinding og miljøgodkendelse, færdigbehandles af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri.

Det er vurderingen, at der pr. 1. juli 2012 fortsat vil være ca. 80-100 sager, som skal overføres til kommunerne, da der ikke er meddelt en endelig miljøgodkendelse eller vandindvindingstilladelse til dambrugene. Kommunerne har desuden oplyst, at nogle dambrug forventes lukket, lagt sammen eller opkøbt. Det forventes, at sagerne om afgittringer er så forberedte i NaturErhvervstyrelsen, at kommunerne vil kunne benytte det foreliggende materiale med henblik på at kunne træffe afgørelse om afgittringen i sammenhæng med en miljøgodkendelse.

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, NaturErhvervstyrelsen, vil overdrage relevante sagsakter i de uafsluttede, verserende sager om afgittringer ved dambrug til de ca. 30 dambrugskommuner senest den 1. juli 2012, således at de kan indgå i kommunernes videre behandling af sagerne.

Der forventes ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for kommunerne i forbindelse med ændringen af bemyndigelsesbestemmelsen om regulering af anvendelse af uorganisk gødning. Eventuelle omkostninger i forbindelse med den senere ændring af husdyrgødningsbekendtgørelsen vil blive beregnet i forbindelse med den konkrete udformning af ændringerne af bekendtgørelsen.

Lovforslaget har i øvrigt ingen økonomiske og administrative konsekvenser for kommunerne.

Regionerne

Lovforslaget har ingen økonomiske og administrative konsekvenser af betydning for regionerne.

5. Lovens økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

BAT-konklusionerne bliver bindende, og når en ny BAT-konklusion er blevet offentliggjort, skal nye vilkår være implementeret inden 4 år på virksomheden. Dette vil være en økonomisk byrde for industrivirksomhederne og husdyrbrugene omfattet af IE-direktivet, da der skal ske implementering af ny teknologi på virksomheder. Der er ca. 780 virksomheder omfattet af IE-direktivet. Ca. 470 af disse skal have en tidligere revurdering over en 8-årig periode ud over, hvad der allerede skulle have været revurderet i medfør af de eksisterende regler som følge af, at der kommer en ny BAT-konklusion. Det er vurderet, at anvendelsen af BAT samt implementeringen af ny BAT efter revurderingen som følge af offentliggørelsen af en ny BAT-konklusion vil medføre øgede administrative omkostninger for erhvervslivet på 1,2 mio. kr. årligt over en 8-årig periode. Meromkostningerne for landbruget i relation til, at BAT-konklusionerne bliver bindende, forventes at være 2,7 mio. kr. per år fordelt ligeligt over 4 år. Beløbet angiver de administrative omkostninger som følge af det forhold, at halvdelen af husdyrbrugene forventes som følge af ny BAT-konklusion at skulle revurderes tidligere end 8 år efter meddelelse af godkendelsen.

Kravet om miljøgodkendelse af fyringsanlæg på platforme vil have administrative konsekvenser for erhvervslivet, idet der skal søges om miljøgodkendelse af eksisterende store fyringsanlæg og ved nyanlæg af sådanne store fyringsanlæg. De administrative konsekvenser som en engangsudgift ved erhvervelse af en miljøgodkendelse vil samlet beløbe sig til omkring 500.000 kr. for de 10 anlæg.

Omkostningerne for erhvervslivet i forbindelse med godkendelser og revurderinger af miljøgodkendelser er beregnet som sagsbehandlingsomkostninger. Hvad det nærmere vil koste at implementere eventuelt skærpede vilkår på en given virksomhed er umiddelbart ikke muligt at foretage beregninger på, da BAT-niveauet på den enkelte virksomhed ikke kendes, og da BAT-niveauet og emissionsgrænseværdierne i de kommende BAT-konklusioner ikke kendes.

Staten og kommunerne vil efter de gældende regler kunne opkræve brugerbetaling efter bekendtgørelse nr. 463 af 21. maj 2007 om brugerbetaling for godkendelse og tilsyn efter miljøbeskyttelsesloven og husdyrgodkendelsesloven for den tid, som de bruger på offentliggørelsen af tilsynsrapporter. Ændringen vil derfor betyde en merudgift for virksomhederne og husdyrbrugene omfattet af IE-direktivet, og disse vil blive nærmere belyst i forbindelse med udarbejdelsen af reglerne i bekendtgørelserne.

Kravet om udarbejdelse af basistilstandsrapport for visse virksomheder vil få økonomiske konsekvenser for disse. Det præcise omfang af omkostningerne kendes ikke, da omfanget af basistilstandsrapportens indhold samt hvilke virksomheder, der skal udarbejde en basistilstandsrapport, da EU-kommissionens vejledning herom endnu ikke foreligger. Den foreløbige vurdering er, at der i Danmark vil være omkring 375 virksomheder omfattet af IE-direktivet, der vil være omfattet af kravet om udarbejdelse af basistilstandsrapport.

Det antages at ca. 150 af de ca. 375 virksomheder allerede er kortlagt på vidensniveau 2. Dette bevirker at der ikke skal foretages jordforureningsundersøgelser på disse virksomheder, såfremt informationen fra vidensniveau 2-kortlægningen er tilstrækkelig til brug for basistilstandsrapporten. Hvis omfanget svarer til, hvad der er beskrevet under bemærkningerne til § 1, nr. 7, forventes den gennemsnitlige enhedspris for udarbejdelse af en basistilstandsrapport på en ikke kortlagt grund, at være på omkring 250.000 kr. Såfremt grunden allerede er kortlagt på vidensniveau 2, vil den gennemsnitlige enhedspris være omkring 35.000 kr. for at udarbejde en basistilstandsrapport, idet oplysninger fra kortlægningen på vidensniveau 2 vil kunne anvendes herfra. Omkostningerne vil blive nærmere belyst i forbindelse med udarbejdelsen af reglerne om basistilstandsrapporten i godkendelsesbekendtgørelsen.

Ved driftsophør skal en virksomhed foretage en vurdering af forureningstilstanden sammenlignet med basistilstanden. En vurdering skønnes gennemsnitligt at koste det samme som en basistilstandsrapport, dvs. 250.000 kr. Der forventes omkring 8 sager med driftsophør om året, men det antages, at virksomheden på omkring halvdelen af disse under alle omstændigheder ville skulle lave jordforureningsundersøgelser de steder, hvor tilsynet ved driftsophør finder, at der kan være begrundet mistanke om jordforurening, f.eks. på grund af en utæt rørledning. Der regnes således med 4 ekstra sager om året, hvilket giver en årlig udgift på 1 mio. kr. Hvis der er en betydelig forskel på den fundne forurening og basistilstanden, skal virksomheden fjerne den forurening, der er opstået i mellemtiden. Virksomheden kan endvidere blive pålagt at udføre afværgeforanstaltninger over for en eventuel restforurening. Disse foranstaltninger er dog i langt de fleste tilfælde ikke mere omfattende end det, virksomheden kan pålægges under den nuværende jordforureningslov, når en sådan forurening før eller siden opdages.

Virksomheden kan dog blive pålagt at afværge risikoen fra en forurening, der stammer fra en tidligere driftsherre. Forslaget omfatter kun forureninger, der er indtruffet efter den 7. januar 2013. Dette påbud vil blive udstedt i medfør af jordforureningsloven. Afværgeforanstaltningerne kan strække sig fra mindre omkostningskrævende foranstaltninger såsom indhegning eller flisebelægning, som virksomheden også kan pålægges at udføre under den nuværende jordforureningslov, til meget omkostningskrævende foranstaltninger såsom afværgepumpning og fjernelse af jord. Det forventes dog, at der vil blive meget få af disse sager, hvor der pålægges foranstaltninger, der ikke kan pålægges efter kapitel 5 i jordforureningsloven, på grund af forudsætningen om, at forureningen skal være indtruffet efter 7. januar 2013. Det skønnes derfor, at ekstraudgiften for erhvervslivet vil være på under 0,1 mio. kr. om året.

For så vidt angår digitaliseringsindsatsen vurderes erhvervslivet at kunne opnå betydelige administrative lettelser årligt. Disse vil blive nærmere belyst i forbindelse med udmøntningen af bemyndigelserne.

I relation til ferskvandsdambrug er der tale om en forenkling af lovgivningen, således at erhvervslivet ved tilsyn og i forbindelse med nye godkendelser og revurdering af miljøgodkendelser vil opleve en mindre administrativ lettelse, idet det fremover kun er én myndighed, nemlig kommunerne, der skal administrere reglerne.

Der er ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet i forbindelse med ændringen af bemyndigelsesbestemmelsen om regulering af anvendelse af gødning. Eventuelle omkostninger i forbindelse med den senere ændring af bekendtgørelse om husdyrbrug og dyrehold for mere end 3 dyreenheder, husdyrgødning, ensilage m.v. vil blive beregnet i forbindelse med den konkrete udformning af ændringerne af bekendtgørelsen.

Lovforslaget har i øvrigt ingen økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

6. De administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget forventes ikke at få administrative konsekvenser for borgerne. Dog vil borgerne få en øget adgang til miljøoplysninger, når bemyndigelserne i lovforslaget udnyttes.

7. De miljømæssige konsekvenser

Forslaget til implementering af IE-direktivet forventes at få positive effekter for miljøet både i Danmark og i Europa. Særligt vil anvendelsen af EU's BAT-konklusioner føre til en miljøgevinst, da det fremadrettet vil være ensartede emissionsniveauer, der skal anvendes på virksomhederne omfattet af IE-direktivet. For så vidt angår husdyrbrugene vil der dog næppe være den store miljøgevinst i Danmark, da der i dag anvendes et højere BAT-niveau i Danmark end i resten af EU. Ambitionen er at få EU's BAT-niveauer op på niveau med det danske.

Set fra et isoleret dansk synspunkt vil de nye BAT-konklusioner kunne medføre skærper i emissionsniveauerne inden for visse industrisektorer, hvilket vil medvirke til miljøforbedringer i Danmark. At BAT-niveauet på europæisk plan hæves, forventes dog samlet have positive miljømæssige konsekvenser for baggrundsbelastningen med forurening i Danmark.

Kravet om basistilstandsrapport vil være en fordel for miljøet, da der vil blive fundet flere hidtil uopdagede jordforureninger. Desuden vil det i visse tilfælde blive lettere at opdage og placere et ansvar for en forurening efter en virksomheds ophør.

Indførelsen af nye regler om offentliggørelse af essensen af tilsynsrapporter via internettet vil indirekte også føre til miljøforbedringer, idet offentligheden sikres en langt lettere adgang til relevante oplysninger om miljøet og derfor i højere grad har adgang til at sætte fokus på miljøet i den offentlige debat.

Det vurderes, at lovforslagets del om digitalisering vil medføre et bedre og mere ensartet forvaltningsgrundlag med større regelefterlevelse, og derved vil det have positive konsekvenser for miljøet.

Forslagets del om afgittringer indebærer ikke en svækkelse af det nuværende beskyttelsesniveau, der som minimum fastholdes. Forslaget vil endvidere på sigt bidrage til, at dambrугenes miljø- og naturforhold bliver set samtidigt og samlet. Dette vil i sig selv bidrage til en natur- og miljøforbedring.

I forhold til reguleringen af anvendelse af uorganisk gødning har ændringen ikke i sig selv nogle miljømæssige konsekvenser, da der er tale om en bemyndigelse.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder regler, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner EU-Tidende 2010, nr. L 334, side 17.

Reglerne om afgittringer gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (fuglebeskyttelsesdirektivet), EU-Tidende 2010, nr. L 20, side 7, og dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som senest ændret ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368.

Lovforslaget giver hjemmel til at gennemføre dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF om offentlig adgang til oplysninger for så vidt angår miljøtilsynsplaner.

Endelig giver lovforslaget hjemmel til at gennemføre dele af Rådets direktiv 91/676/EØF om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget (nitratdirektivet).

9. Hørte myndigheder og interesseorganisationer

Lovforslaget har været sendt i høring hos følgende myndigheder, organisationer m.v.:

92-gruppen for bæredygtig udvikling, Advokatrådet/Advokatsamfundet, Affald Danmark, Akademiet for de Tekniske Videnskaber, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdstilsynet, Asfaltindustrien, Aqua-

circle, Bekæmpelsesmiddelrådets medlemmer, Beredskabsstyrelsen, Beskæftigelsesministeriet, Branche-foreningen SPT, Bryggeriforeningen, Byggesocietetet, Center for Kvalitet i ErhvervsReguleringen, Center for Miljø, CO Industri, Cowi, DAKOFA, DAKOFO, Danish Operators, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Idrætsforbund, Danmarks Jægerforbund, Danmarks Landbounngdom, Danmarks Motorunion, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Private Vandværker, Danmarks Sportsfiskerforbund, Danmarks Statistik, Danmarks Vindmølleforening, Dansk Akvakultur, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Auto-genbrug, Dansk Botanisk Forening, Dansk Byggeri, Dansk Byplanlaboratorium, Dansk Energi, Dansk Energi Brancheforening, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Gasteknisk Center, Dansk Juletræs-dyrkerforening, Dansk Kennelklub, Dansk Metal, Dansk Miljøteknologi, Dansk Ornitologisk Forening, Dansk Pelsdyravlerforening, Dansk Planteværn, Dansk Skovforening, Dansk Standard, Dansk Mode og Tekstil, Dansk Transport og Logistik, Danske Advokater, Danske Havne, Danske Maritime, Danske Maskinstationer og Entreprenører, Danske Mejeriers Fællesorganisation, Danske Regioner, Danske Svi-neproducenter, Danske Vognmænd, DANVA, Datatilsynet, De Danske Skytteforeninger, Det danske fjer-kræsråd, Det Jordbrugsvidenskabelige Fakultet, Århus Universitet, Det Økologiske Råd, Det Økonomiske Råd, DHI, DI, DMU, DTU-Aqua, Emballageindustrien, Energi- og Olieforum, Energinet.dk, Energistyrelsen, EnviNa, Erhvervs- og Byggestyrelsen, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, Erhvervs- og Vækstmi-nisteriet, Eurofins, Ferskvandsfiskeriforeningen, Finansministeriet, Forbrugerrådet, Forbrugerstyrelsen, FORCE Technology, Foreningen af auto- og industrilakerer, Foreningen af Bioteknologiske Industrier i Danmark, Foreningen af Bioteknologiske Industrier i Danmark, Foreningen af Danmarks Lak- og Farve-industri, Foreningen af danske brøndborere, Foreningen af Danske Brøndborere, Foreningen af danske kraftvarmeverker, Foreningen af Danske Varmforzinkere, Foreningen af fredningsnævnsformænd i Dan-mark og disses suppleanter, Foreningen af Registrerede Revisorer, Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen for Danmarks Fiskemel- og Fiskeolieindustri, Forsikring & Pension, Forskningscenter for Skov & Land, Forsvarets Bygningstjeneste, Forsvarsministe-riet, Frederiksberg Kommune, Friluftsrådet, Fødevareøkonomisk institut, Genvindingsindustrien, GEUS, Green Network, Greenpeace Danmark, Grønne familier, HK-Kommunals Miljøudvalg, Horesta, HTS, Handel, Transport og Serviceerhvervene, Håndværksrådet, Ingeniørforeningen i Danmark, International Transport Danmark, Justitsministeriet, Kalk- og teglværksforeningen, Kirkeministeriet, KL, Klima-, Energi- og Bygningsministeriet, Kommunalteknisk Chefforening, Kort og Matrikelstyrelsen, KU Life, Kulturministeriet, Kyst, Land & Fjord, Kystdirektoratet, Københavns Kommune, Landbrug & Fødevarer, Landbrug & Fødevarer, Landdistrikternes Fællesråd, Landforeningen for Gylderamte, Landsforeningen af danske fåreavlere, Landsforeningen af danske mælkeproducenter, LO, Miljøstyrelsens Referencelaborato-rium, Ministeriet for By, Bolig og Landdistrikter, Ministeriet for Børn og Undervisning, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Natur- og Miljøklagenævnet, Natur og Ungdom, Naturstyrelsen, NOAH, Plastindustrien i Danmark, Realkreditforeningen, RenoSam, Skatteministeriet, Skovdyrkerforeningerne, Småskovsforeningen Danmark, Socialministeriet, Spildevandsteknisk forening, Statsministeriet, Sund-heds- og Forebyggelsesministeriet, Teknologirådet, Teknologisk Institut, Transportministeriet, Uddannel-sesministeriet (Ministeriet for Forskning, Innovation og Videregående uddannelser), Udenrigsministeriet, Uniscrap, Verdensnaturfonden, Videncentret for Landbrug, Økologisk Landsforening, Økonomi- og In-denrigsministeriet.

10. Sammenfattede skema

	Positive konsekvenser/mindre ud-gifter	Negative konsekvenser/merudgif-ter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner		Stat:

		Digitalisering: Engangsinvestering på ca. 15 mio. kr. Herefter vil de årlige drifts- og vedligeholdelsesomkostninger være på ca. 3 mio. kr.
Administrative konsekvenser for stat kommuner og regioner	Digitalisering: Større administrative lettelser i staten og kommunerne årligt. Afgittringer på ferskvandsdambrug: Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri vil opnå en marginal årlig administrativ lettelse.	Stat: IE-direktivet: Ca. 1200 timer årligt til BAT. Ekstra revurderinger: 0,5 mio. årligt i 8 år. Fyringsanlæg på plattforme: Engangsomkostning på 0,5 mio. kr. til udarbejdelse af godkendelser. Offentliggørelse af tilsynsrapporter: Begrænsede konsekvenser årligt. Basistilstandsrapport: Begrænsede konsekvenser årligt. Ophør af virksomheder: Der forventes fire sager om året for staten, hvilket beløber det sig til ca. 0,4 mio. kr. Offentliggørelse af virksomhedens ophørsforanstaltninger: Begrænsede konsekvenser årligt. Øget klagesagsbehandling i Natur- og Miljøklagenævnet: Ca. 1,3 ÅV per år over en 8-årig periode.

		Afgitringer på ferskvandsdambrug: Miljøstyrelsen: 0,1 årsværk i 2012. Klagenævne: under 0,1 årsværk årligt. Kommuner: IE-direktivet: Ca. 1000 timer årligt til BAT. Ekstra revurderinger: 2,2 mio. årligt i 4 år og 0,5 mio. årligt de efterfølgende 4 år. Offentliggørelse af tilsynsrapporter: Begrænsede konsekvenser årligt. Basistilstandsrapport: Begrænsede konsekvenser årligt. Ophør af virksomheder: Der forventes fire sager om året for kommunerne, hvilket beløber det sig til ca. 0,3 mio. kr. Offentliggørelse af virksomhedens ophørsforanstaltninger: Begrænsede konsekvenser årligt. Afgitringer på ferskvandsdambrug: Marginal årlig merudgift til kommunerne.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet		IE-direktivet: Basistilstandsrapport: Større omkostninger.

		Oprydning: Ca. 0,1 mio. kr. om året. Offentliggørelse af tilsynsrapporter: Begrænsede årlige omkostninger.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Forslagets del om afgifter på ferskvandsdambrug medfører mindre administrative lettelser for erhvervslivet. Digitalisering: Lettelser vurderes at være betydelige årligt.	IE-direktivet: BAT: Virksomhederne: 1,2 mio. kr. årligt over en 8-årig periode. Husdyrbrug: 2,7 mio. kr. årligt over en 4-årig periode. Fyringsanlæg på platforme: 0,5 mio. kr. som engangsomkostning. Der vil i forbindelse med implementeringen af IE-direktivet i de relevante bekendtgørelser blive redegjort for yderligere omkostninger.
Administrative konsekvenser for borgerne	Forslaget forventes ikke at få konsekvenser for borgerne.	
Miljømæssige konsekvenser	Forslaget forventes i sin helhed at medføre positive konsekvenser for miljøet.	
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder regler, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010, om industrielle emissioner EU-Tidende 2010, nr. L 334, side 17. Reglerne om afgifter gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (fuglebeskyttelsesdirektivet), og dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (habitatdirektivet) Lovforslaget giver hjemmel til at gennemføre dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF om offentlig adgang til oplysninger for så vidt angår miljøtilsynsplaner. Lovforslaget giver hjemmel til at gennemføre dele af Rådets direktiv	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det foreslås, at miljøbeskyttelseslovens titelnote ændres, så det kommer til at fremgå, at loven implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner, EU-Tidende 2010, nr. L 334, side 17. Desuden er titelnoten ajourført.

Til nr. 2

Det foreslås, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om, hvordan den bedste tilgængelige teknik (BAT) fastsættes. I IE-direktivet er det i såvel definitionen i artikel 3, nr. 10, som bilag III beskrevet, hvilke kriterier der skal lægges vægt på i forbindelse med fastlæggelsen af BAT. Dette svarer til den hidtidige fortolkning af miljøbeskyttelseslovens § 3. Der er imidlertid ikke hjemmel for ministeren til at fastsætte bindende regler om, hvad der skal indgå i BAT-vurderingen. De detaljerede regler om, hvad en ansøgning skal indeholde, samt hvilke vilkår der skal stilles og kriterier der skal lægges vægt på i forbindelse med en miljøgodkendelse af en virksomhed findes i godkendelsesbekendtgørelsen, og det er derfor i første omgang hensigten, at bemyndigelsen skal bruges til at indsætte kriterierne for BAT i godkendelsesbekendtgørelsen i overensstemmelse med IE-direktivet, så godkendelsesmyndigheden har mulighed for at fastsætte BAT i de situationer, hvor en (i)-mærket virksomhed ikke er omfattet af en BAT-konklusion. Dette udelukker ikke, at der kan henvises til det samme bilag i forbindelse med fastsættelsen af BAT for virksomheder, der ikke er (i)-mærkede. Bestemmelsen er formuleret, så den giver mulighed for, at ministeren også i andre bekendtgørelser udstedt i medfør af miljøbeskyttelsesloven kan fastsætte regler om BAT, hvis kriterierne for BAT måtte være anderledes i andre direktiver el.lign.

Det er hensigten at øge eller opretholde det høje danske BAT-niveau for de omfattede virksomheder, når nye BAT-konklusioner bliver offentliggjort. Dette vil også ske, hvor BAT-niveauet i nye BAT-konklusioner måtte blive lavere end det danske niveau, idet det fortsat vil være muligt nationalt at fastlægge et BAT-niveau, der går længere end niveauet i BAT-konklusionerne.

Til nr. 3

Det foreslås, at ordet »organisk« udgår i miljøbeskyttelseslovens § 7, stk. 1, nr. 11, så bemyndigelsen udvides og tillige kan anvendes til at fastsætte krav om den jordbrugsmæssige anvendelse af uorganisk gødning. Bemyndigelsen giver således efter forslaget miljøministeren adgang til at fastsætte regler om anvendelse af alle former for gødning. Regler om anvendelse af gødning vil kunne fastsættes af hensyn til beskyttelsen af vandløb, søer, havet og grundvand.

Bemyndigelsen, som med dette forslag udvides, blev indsat ved lov nr. 478 af 1. juli 1998 til implementering af Rådets direktiv 91/676/EØF om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget (nitratdirektivet) og til opfyldelse af aftalen om Vandmiljøplan II. I den gældende formulering af miljøbeskyttelseslovens § 7, stk. 1, nr. 11, bemyndiges miljøministeren til at fastsætte regler om anvendelse af husdyrgødning og anden organisk gødning i jordbruget med henblik på at beskytte vandløb, søer og havet samt grundvandet mod forurening.

Nitratdirektivet er i Danmark gennemført ved bestemmelser i husdyrgødningsbekendtgørelsen, lov om

vandløb og lov om jordbrugets anvendelse af gødning og om plantedække. Husdyrgødningsbekendtgørelsen indeholder bl.a. regler om, hvor, hvornår og i hvilket omfang organisk gødning må udbringes på landbrugsarealerne. Vandløbsloven indeholder primært regler om vedligeholdelse af vandløb, mens lov om jordbrugets anvendelse af gødning og om plantedække særligt indeholder regler om kvælstofkvoter og gødningsregnskaber.

Nitratdirektivet fastlægger i artikel 3 en pligt for medlemsstaterne til at udpege såkaldte sårbare zoner, omfattende jordområder på medlemsstatens territorium, som bidrager til forureningen af vand med nitrater. Danmark har valgt at udpege hele det danske landareal som sårbar zone. Af direktivet følger videre en pligt for medlemsstaterne til at træffe nærmere foranstaltninger for at beskytte vand mod forurening og nedbringe eksisterende forurening af vand, jf. nærmere direktivets artikel 4 og 5. Disse foranstaltninger udformes i overensstemmelse med direktivets bilag II og III og skal blandt andet omfatte regler vedrørende perioder, hvor tilførsel af visse typer af gødning til jorden er forbudt og forbud mod udbringning på vandmættet, oversvømmet, frossen eller snedækket jord samt på skrånende arealer.

Implementeringen af nitratdirektivet i Danmark har hidtil været anset for tilstrækkelig også af Kommissionen, men Kommissionen har ved brev af 22. december 2010 gjort Danmark opmærksom på, at Kommissionen anser det for nødvendigt for gennemførelsen af nitratdirektivet i Danmark, at der etableres et forbud mod udbringning af uorganisk gødning (kunstgødning) såvel som organisk gødning om vinteren og på vandmættet, oversvømmet, frossen eller snedækket jord samt på skrånende arealer. Begrundelsen er, at nitratdirektivet omfatter alle typer af gødning, jf. direktivets artikel 2, litra e, og EU-Domstolens dom i sag C-526/08 Kommissionen mod Luxembourg. I dag er der kun fastsat regler for organisk gødning.

Forslaget om ændring af miljøbeskyttelseslovens § 7, stk. 1, nr. 11, har i første række til formål at give miljøministeren hjemmel til at gennemføre de ændringer af reguleringen for så vidt angår uorganisk gødning, som er nødvendige af hensyn til fuldstændig implementering af nitratdirektivet, men vil også kunne bruges, hvis der i øvrigt måtte opstå behov for yderligere at regulere anvendelsen af uorganisk gødning af hensyn til miljøet.

Regulering på Miljøministeriets område suppleres af regler om anvendelsen af gødning på Fødevareministeriets område, jf. lov om jordbrugets anvendelse af gødning og om plantedække. Fødevareministeriets regler giver dog ikke mulighed for at regulere den gødningsmæssige anvendelse af gødning på konkrete arealer. Det er ikke hensigten med den foreslåede ændring at skabe bemyndigelse for miljøministeren til at fastsætte regler, som i dag er udstedt i regi af Fødevareministeriet og varetages af Fødevareministeriet.

Til nr. 4

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 3 i miljøbeskyttelseslovens § 34, således at der for ferskvandsdambrug skal fastsættes vilkår om etablering af afgittringer med henblik på begrænsning af forurening og af hensyn til beskyttelsen af faunaen i vandløb og søer i øvrigt.

Med hjemmel i den foreslåede § 34, stk. 3, skal der fastsættes vilkår i miljøgodkendelser om afgittringer såvel ved indledning af forbrugsvandet (opstrømsafgittringen) som ved afløb (nedstrømsafgittringen). Afgittringerne har både til formål at forhindre forurening, f.eks. ved at forhindre spredning af mikroorganismer og ødelæggelse af rensningsforanstaltninger, og at forhindre andre trusler mod faunaen i vandløb og søer, f.eks. at vildfisks rogn og yngel kommer ind i dambruget og går til grunde, eller at dambrugsfisk slipper ud og udkonkurrerer vildfisk m.v., jf. nærmere afsnit 3.3.2. i de almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen suppleres af § 35, stk. 2, hvor ministeren generelt har hjemmel til at fastsætte nærmere regler om godkendelse af listevirksomhed. Det er hensigten at fastsætte nærmere regler i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 35, stk. 2, om vilkår om afgittringer i bekendtgørelse om miljøgodkendelse og samtidig sagsbehandling af ferskvandsdambrug. Det er hensigten i bekendtgørelsen at fastsætte regler om,

at der i vilkår i miljøgodkendelsen skal fastsættes specifikke krav til afgittringens anbringelse, udformning samt materiale m.m., herunder er det foreløbig hensigten at fastsætte, at gitrene som udgangspunkt skal være højst 6 mm ved indløb og højst 10 mm ved udløb af vand, samt at der kan fastsættes skærpede vilkår om mindre åbninger i gitre, ned til 1 mm, f.eks. på baggrund af en miljøkonsekvensvurdering efter bekendtgørelse om udpegning af internationale naturbeskyttelsesområder samt visse beskyttede arter, (habitatbekendtgørelsen) i sager om påvirkning af internationale naturbeskyttelsesområder og yngle- og rasteområder for generelt beskyttede arter. Beskyttelsen af f.eks. den truede fisk snæblens æg og yngel vil forde, at der stilles skærpede krav til afgittringen, for at æg og yngel ikke føres fra vandløbet via udløbsrør og ind i dambruget. I dambrugsanlægget vil snæblens rogn og yngel blive spist af dambrugsfiskene eller på anden måde gå til grunde.

Reglerne i bekendtgørelsen vil skulle lægges til grund i forbindelse med førstegangsgodkendelse af dambrug (§ 33 og § 39) og godkendelsespligtige udvidelser og ændringer af miljøgodkendte dambrug. De vil desuden skulle lægges til grund i forbindelse med udstedelse af påbud efter § 41.

Der henvises til afsnit 3.3.2. i de almindelige bemærkninger samt bemærkningerne til § 1, nr. 10 og 14, § 6 og § 9.

Til nr. 5

Det foreslås, at § 35, stk. 3-7, ophæves. Der er tale om en konsekvensændring. Den gældende § 35, stk. 3-7, foreslås ophævet, men formuleringerne bliver videreført i den foreslåede § 79 b, stk. 4-6. Se i øvrigt nærmere under bemærkningerne til § 1, nr. 20.

Til nr. 6

Der foreslås en nyaffattelse af miljøbeskyttelseslovens § 35 a, stk. 1, nr. 4, således at ministeren kan fastsætte regler om frister for indsendelse af det grønne regnskab. Bemyndigelsen til at fastsætte regler om offentliggørelse af det grønne regnskab vil være indeholdt i den foreslåede § 79 c sammenholdt med den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 6. Se i øvrigt bemærkningerne til § 1, nr. 20.

Til nr. 7

Det er hensigten, at reglerne om basistilstandsrapporten indsættes i godkendelsesbekendtgørelsen, herunder regler om, hvilke virksomheder der skal udarbejde basistilstandsrapport, hvornår dette skal ske samt krav til form og indhold af basistilstandsrapporten.

I stk. 1 foreslås, at miljøministeren fastsætter regler om, at bestemte listevirksomheder, som bruger, fremstiller eller frigiver relevante, farlige stoffer, skal udarbejde en rapport med oplysninger om og dokumentation for jordens og grundvandets tilstand med hensyn til forurening (basistilstandsrapport) i forbindelse med godkendelse, jf. § 33, eller revurdering, jf. §§ 41 a eller 41 b.

Med hjemmel i stk. 1 vil det således blive fastsat, hvilke virksomheder der skal udarbejde basistilstandsrapport.

Det er hensigten, at reglerne vedrørende basistilstandsrapporter indtil videre alene skal gælde for de (i)-mærkede listevirksomheder, hvor der bruges, fremstilles eller frigives relevante, farlige stoffer. Dette betyder, at basistilstandsrapporter skal udarbejdes af de virksomheder, som udøver aktiviteter, der skal godkendes efter IE-direktivets regler, og som kan medføre en mulig jord- eller grundvandsforurening på virksomhedens areal. Dette vil eksempelvis være virksomheder, hvis aktiviteter omfatter overfladebehandling af metaller eller fremstilling af kemiske stoffer.

Betingelsen for, at der er pligt til at udarbejde en basistilstandsrapport, jf. IE-direktivets artikel 22, er, at virksomhedens aktiviteter indebærer, at den bruger, fremstiller eller frigiver relevante farlige stoffer, og

at forekomsten af stofferne hidrører fra aktiviteten omfattet af IE-direktivet. Eksempelvis vil det forhold, at en virksomhed med aktiviteter omfattet af IE-direktivet har en olietank til brug for opvarmning af virksomhedens bygninger ikke i sig selv indebære en pligt til at udarbejde en basistilstandsrapport, selv om opbevaring og anvendelse af olie kan medføre en risiko for jord- og grundvandsforurening.

Det er et krav, at stofferne skal være »relevante« og »farlige«. Farlige stoffer er ifølge IE-direktivet stoffer eller blandinger, som skal klassificeres som farlige i henhold til artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 af 16. december 2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger.

At stofferne skal være »relevante« indebærer efter Miljøministeriets vurdering krav til såvel karakteren som mængden af det brugte, fremstillede eller frigivne stof. Både karakteren og mængden skal indebære en risiko for jord- eller grundvandsforurening.

Ved vurdering af pligten til udarbejdelse af en basistilstandsrapport skal ordet »forurening« efter Miljøministeriets vurdering fortolkes som en risiko for en længerevarende, negativ påvirkning af jord og grundvand på virksomhedens areal. Formålet med basistilstandsrapporten er at danne grundlag for krav om genopretning ved driftsophør, jf. lovforslagets § 4, nr. 5, og bemærkningerne hertil. Forekomsten af et stof, der alene vil kunne indebære en negativ påvirkning af korterevarende, forbigående karakter, og hvor forureningen vil forsvinde af sig selv inden for en kortere tidsperiode, vil ikke være af betydning i forhold til det senere genopretningskrav ved driftsophør og vil i givet fald skulle håndteres efter de almindelige regler i miljøbeskyttelsesloven og jordforureningsloven. Begrundelsen er, at der næppe i forbindelse med virksomhedens driftsophør vil være noget tilbage af den stedfundne forurening og dermed ikke noget at oprense. Stoffet vil derfor ikke være relevant og vil således ikke udløse krav om, at der skal udarbejdes basistilstandsrapport.

Som eksempel på et stof, der kan anses som »relevant og farligt«, kan nævnes trichlorethylen, som selv i små mængder kan give anledning til væsentlig jord- eller grundvandsforurening. Som et eksempel på et farligt stof, som ikke er relevant i forhold til jord- og grundvandsforurening, kan nævnes den eksplosive gas butan, der opbevares i en overjordisk tryktank. Eksempler på en ikke relevant mængde kan være opbevaring og anvendelse af meget beskedne mængder biocid inden døre og brug af rottegift uden døre.

Det vurderes, at svine- eller fjerkræbrug ikke vil være omfattet af kravet i IE-direktivet om udarbejdelse af en basistilstandsrapport, da de ikke bruger, fremstiller eller frigiver relevante farlige stoffer. Et tilsvarende regelsæt er derfor ikke foreslået indsat i husdyrgodkendelsesloven og husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen.

Hvis der på en virksomhed udøves en anden aktivitet, herunder en (bi)aktivitet, der ikke er omfattet af godkendelsespligten efter IE-direktivets bilag I, vil denne aktivitet ikke udløse krav om udarbejdelse af en basistilstandsrapport, selvom aktiviteten kan indebære risiko for jord- og grundvandsforurening, såfremt (bi)aktiviteten teknisk er adskilt fra aktiviteten omfattet af IE-direktivet eller ikke kan påvirke emissionerne og forureningen.

Omvendt vil en aktivitet, der bruger, fremstiller eller frigiver relevante farlige stoffer, og som teknisk er forbundet med en aktivitet omfattet af IE-direktivet og kan påvirke emissionerne og forureningen, medføre et krav om udarbejdelse af en basistilstandsrapport. En sådan aktivitet vil være omfattet af godkendelsen efter IE-direktivet, idet denne skal omfatte hele det pågældende anlæg. Anlæg er i IE-direktivets artikel 3, nr. 3, defineret som »en stationær teknisk enhed, inden for hvilken der gennemføres én eller flere af de aktiviteter, som er nævnt i bilag I eller i bilag VII, del 1, og enhver anden hermed direkte forbundet aktivitet, der udføres på samme anlægsareal, er teknisk knyttet til de i de nævnte bilag opførte aktiviteter og kan påvirke emissionerne og forureningen.«

Det vil i denne sammenhæng være uden betydning, om der i forbindelse med selve aktiviteten omfattet

af IE-direktivet bruges, fremstilles eller frigives relevante farlige stoffer, der ville udløse kravet om udarbejdelse af en basistilstandsrapport.

Efter den foreslåede bestemmelses stk. 2 fastsætter ministeren nærmere regler om udarbejdelse, form og indhold af basistilstandsrapporten, herunder regler om godkendelses- eller tilsynsmyndighedens afgørelse om, hvorvidt listevirksomheden er forpligtet til at udarbejde en basistilstandsrapport, og regler om, hvornår basistilstandsrapporten skal udarbejdes. Med hjemmel i stk. 2 vil der således blive fastsat regler om, hvad basistilstandsrapporten skal indeholde, i forbindelse med hvilke godkendelses- og revurderingssager der skal udarbejdes basistilstandsrapport, og hvordan myndigheden skal træffe afgørelse om, hvorvidt der er pligt til at udarbejde basistilstandsrapport for en given listevirksomhed i forbindelsen med en given sag.

For nye virksomheder, er det efter IE-direktivets artikel 22, stk. 2, et krav, at basistilstandsrapporten er udarbejdet og indsendt til godkendelses- eller tilsynsmyndigheden, inden aktiviteten påbegyndes. Dette gælder også i tilfælde, hvor en eksisterende virksomhed, der ikke er omfattet af IE-direktivet, ønsker at foretage udvidelser eller ændringer, der medfører, at den bliver omfattet. Det samme gælder, hvis virksomheden ikke hidtil har brugt, fremstillet eller frigivet relevante farlige stoffer, og derfor ikke har været omfattet af kravet om basistilstandsrapport, men nu ønsker at foretage udvidelser eller ændringer, der medfører, at den fremover har sådanne stoffer. Det er derfor hensigten at fastsætte regler om, at basistilstandsrapporten i sådanne tilfælde skal udarbejdes, inden der gives godkendelse efter lovens § 33.

Hvis en virksomhed, der allerede har udarbejdet en basistilstandsrapport, ønsker at foretage godkendelsespligtige udvidelser eller ændringer, jf. miljøbeskyttelseslovens § 33, som medfører, at virksomheden fremover bruger, fremstiller eller frigiver yderligere relevante stoffer, vil der skulle udarbejdes en supplerende basistilstandsrapport. Denne vil ligeledes skulle udarbejdes, inden der gives godkendelse. Dette vil være aktuelt, hvis ændringen medfører, at virksomheden fremover bruger, fremstiller eller frigiver yderligere relevante stoffer, som ikke er med i den oprindelige basistilstandsrapport.

Eksisterende virksomheder med aktiviteter, der udløser krav om basistilstandsrapport, skal også udarbejde en basistilstandsrapport. Dette skal ske i forbindelse med en godkendelse af en udvidelse eller ændring eller i forbindelse med en revurdering.

Hvis en virksomhed omfattet af IE-direktivets artikel 82, stk. 1, hvilket er aktiviteter, der er omfattet af IPPC-direktivet, er i drift den 7. januar 2013, finder direktivets regler først anvendelse fra den 7. januar 2014. Det samme gør sig gældende, hvis en virksomhed har afleveret en fuldstændig ansøgning om miljøgodkendelse inden den 7. januar 2013 og kan være i drift senest den 7. januar 2014. Sådanne virksomheder vil skulle aflevere en basistilstandsrapport i forbindelse med den første godkendelse af en udvidelse eller ændring eller den første revurdering efter den 7. januar 2014.

Hvis en virksomhed er omfattet af IE-direktivets artikel 82, stk. 2, hvilket er aktiviteter, der ikke er omfattet af IPPC-direktivet, er i drift inden den 7. januar 2013, finder reglerne i IE-direktivet anvendelse fra den 7. juli 2015, hvilket indebærer, at disse virksomheder vil skulle aflevere en basistilstandsrapport i forbindelse med den første godkendelse af en udvidelse eller ændring eller den første revurdering efter den 7. juli 2015.

Kravet om udarbejdelse af en basistilstandsrapport vil indtræde, hvad enten der er tale om en regelmæssig revurdering eller en revurdering omfattet af lovens § 41 a, og hvad enten den godkendelsespligtige ændring eller udvidelse vedrører virksomhedens brug, fremstilling eller frigivelse af relevante farlige stoffer.

Det vil være godkendelses- eller tilsynsmyndigheden, der på baggrund af oplysningerne om virksomhedens produktionsforhold m.v. i en ansøgning om godkendelse eller i forbindelse med revurdering afgør, om virksomheden skal udarbejde en basistilstandsrapport.

Det er hensigten at fastsætte regler i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 35, stk. 2, om, at virksomheder i deres ansøgning om godkendelse, herunder af en godkendelsespligtig udvidelse eller ændring, skal

angive, om de mener at være omfattet af kravet om at udarbejde basistilstandsrapport eller supplerende basistilstandsrapport. Godkendelsesmyndigheden skal på baggrund af ansøgningen tage stilling til, om der er pligt til at udarbejde basistilstandsrapport eller supplerende basistilstandsrapport og træffe afgørelse herom. Hvis der er behov for supplerende oplysninger for at kunne træffe afgørelse, kan godkendelsesmyndigheden anmode om disse, jf. godkendelsesbekendtgørelsens § 7, stk. 8. Hvis myndigheden træffer afgørelse om, at virksomheden skal udarbejde en basistilstandsrapport, skal virksomheden, når en basistilstandsrapport er udarbejdet, indsende den til myndigheden. Når virksomheden har afleveret en basistilstandsrapport, kan myndigheden afslutte sin behandling af ansøgningen, og give godkendelse eller tillægsgodkendelse, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt.

I forbindelse med revurderingssager efter lovens § 41 b skal myndigheden komme med et oplæg om myndighedens overvejelser i den forbindelse, jf. godkendelsesbekendtgørelsens § 18, stk. 2. Myndigheden kan samtidig kræve yderligere oplysninger fra virksomheden til brug for revurderingen, jf. miljøbeskyttelseslovens § 72. Hvis myndigheden på baggrund heraf træffer afgørelse om, at virksomheden skal udarbejde en basistilstandsrapport, skal virksomheden, når en basistilstandsrapport er udarbejdet, indsende den til myndigheden. Det er hensigten at fastsætte regler om, at hvis myndigheden finder, at virksomheden skal udarbejde en basistilstandsrapport, skal virksomheden have en særskilt afgørelse herom. Når virksomheden har afleveret en basistilstandsrapport, kan myndigheden afslutte sin behandling af ansøgningen om godkendelse, eller meddele endelig revurderingsafgørelse.

En revurdering efter § 41 a kan som nævnt ovenfor også udløse kravet om en basistilstandsrapport. I sådanne tilfælde vil myndigheden også skulle træffe afgørelse om, hvorvidt der skal udarbejdes basistilstandsrapport, og en afgørelse om at udarbejde basistilstandsrapport vil skulle forvarsles. Hvis det er nødvendigt for at beskytte miljø eller sundhed at meddele påbud efter § 41 uden at afvente afgørelse om basistilstandsrapport og udarbejdelse heraf, vil myndigheden kunne gøre dette.

Med hensyn til indholdet af basistilstandsrapporten er det hensigten i overensstemmelse med IE-direktivets artikel 22, stk. 2, at fastsætte, at basistilstandsrapporten skal indeholde informationer, der gør det muligt at bestemme jordbundens og grundvandets tilstand med hensyn til forurening, så der kan foretages en kvantificeret sammenligning med tilstanden, når aktiviteterne, der er godkendt efter reglerne i IE-direktivet, ophører. Der henvises for så vidt angår vurderingen ved ophør til bemærkningerne til lovforslagets § 4, nr. 5.

En basistilstandsrapport skal efter direktivets artikel 22, stk. 2, indeholde oplysninger om den nuværende brug og, hvis de foreligger, om den tidligere brug af virksomhedens areal. Endvidere skal informationerne omfatte jordbunds- og grundvandsmålinger, som belyser forureningstilstanden i jordbund og grundvand med farlige stoffer, der vil blive brugt af, fremstillet af eller frigivet fra den pågældende virksomhed.

Hvis der allerede foreligger oplysninger, kan de indgå. Eksempelvis kan oplysninger fra en eventuel kortlægning efter jordforureningsloven på vidensniveau 1 og 2 benyttes. Dog kan det være nødvendigt at supplere oplysningerne med nye målinger, der afspejler den aktuelle forureningstilstand i jordbund og grundvand ved alle potentielle kilder. Det vurderes, at der for størstedelen af de virksomheder, der skal udarbejde basistilstandsrapport, allerede foreligger oplysninger, som kan indgå i basistilstandsrapporten, fra enten vidensniveau 1- eller vidensniveau 2-kortlægning eller undersøgelser udført af den nuværende eller en tidligere virksomhed i forbindelse med ombygninger på eller salg af arealet.

Det er i første omgang hensigten at fastlægge de nærmere tekniske krav til basistilstandsrapporten og undersøgelserne i et bilag til godkendelsesbekendtgørelsen, der vil blive suppleret med en vejledning fra Miljøstyrelsen.

Fremgangsmåden ved fremskaffelse af oplysninger om nuværende og tidligere brug af virksomhedens areal samt gennemførelse af jord- og grundvandsmålinger vil svare til fremgangsmåden ved kortlægning efter jordforureningsloven på vidensniveau 1 og 2.

Basistilstandsrapporten skal dække virksomhedens areal, som er det område, som miljøgodkendelsen dækker. Godkendelsen vil dække det eller de områder, virksomhedens drift strækker sig over. Det kan være såvel ejede som lejede områder, det kan være flere sammenhængende matrikelnumre, og det kan også være adskilte matrikelnumre. I forbindelse med ansøgningen om en miljøgodkendelse vil ansøgeren skulle redegøre for, hvilket område driften vil foregå indenfor, og det vil være i den forbindelse, at miljømyndigheden vil fastlægge, hvad virksomhedens areal omfatter.

Beskrivelsen af den nuværende og tidligere brug af virksomhedens areal vil bestå i en kortlægning af, hvilke potentielt forurenende aktiviteter der har været, ved hjælp af historiske kilder såsom miljøgodkendelser, kommunens byggesagsarkiv, tankarkiv fra politi eller brandkommission, luftfoto, telefonbøger, vejvisere samt oplysninger fra eventuel kortlægning på vidensniveau 1. Kortlægningen skal omfatte en beskrivelse af aktiviteterne, hvilke relevante farlige stoffer der har været anvendt, driftsperiode, samt hvilket areal aktiviteterne har dækket, og som i øvrigt kan tænkes forurenede, inklusiv en eventuel forureningsfane på arealet.

Det er hensigten, at jord- og grundvandsmålinger skal udføres ved hvert sted, hvor oplysningerne om tidligere brug af arealet indikerer, at der med en vis sandsynlighed har været anvendt de samme relevante farlige stoffer, som virksomheden påtænker at anvende fremover. Ved disse potentielle tidligere forureningskilder skal der udføres et antal boringer, typisk 3-6 boringer til 3-5 meters dybde, hvorfra der udtages repræsentative prøver fra jord og grundvand. Det kan i nogle tilfælde være nødvendigt at bore ned til 10-12 meters dybde, hvis der er mistanke om en forureningsspredning til grundvand i denne dybde. Dette skal sikre, at en eventuel forurening kan identificeres og forureningsniveauet i jord og grundvand kvantificeres, men der opnås ikke nødvendigvis en klar afgrænsning af forureningsudstrækning. Hvor der er tale om, at forureningskilden kan have givet anledning til en mere diffus spredning af forurening i jordoverfladen, udtages i stedet jordprøver i 0,1-0,5 meters dybde i et prøvetagningsnet med ensartet maskevidde, som afhænger af størrelsen af det potentielt forurenede areal. Hvorvidt der også skal udtages grundvandsprøver, afhænger af, om det er sandsynligt, at en jordforurening kan have spredt sig til grundvandet. Dette afhænger af dybden af grundvandet og de overliggende jordlags beskaffenhed. Endvidere afhænger det af de farlige stoffers egenskaber, idet visse stoffer kun i ringe grad vil sprede sig til grundvandet.

Virksomheden har mulighed for på frivillig basis at lade basistilstandsrapporten omfatte kortlægninger og målinger af jord- og grundvandsforurening, der ligger ud over det, der følger af kravet til indholdet af basistilstandsrapporten.

Hvis en virksomhed efter at have udarbejdet en basistilstandsrapport foretager en udvidelse eller ændring, som indebærer, at virksomheden bruger, fremstiller eller frigiver yderligere relevante, farlige stoffer, vil basistilstandsrapporten også skulle suppleres, jf. ovenfor. I den forbindelse skal virksomheden undersøge, om stofferne tidligere har været anvendt på grunden, og i givet fald skal der udføres supplerende målinger for stofferne i jord og grundvand på samme vis som i den tidligere udarbejdede basistilstandsrapport. Resultatet af disse målinger vil indgå som supplement til den tidligere udarbejdede basistilstandsrapport.

Hvis der opdages forurening i forbindelse med udarbejdelse af basistilstandsrapporten, skal dette håndteres efter de gældende regler i jordforureningsloven eller miljøbeskyttelsesloven, herunder reglerne om påbud til forurenere, kortlægning og den offentlige indsats. Hvis betingelserne er opfyldt, kan forureneren (virksomheden eller en anden) således blive mødt med et påbud om yderligere undersøgelse og oprydning eller andre foranstaltninger efter reglerne i jordforureningsloven eller miljøbeskyttelsesloven.

Kommissionen er efter IE-direktivets artikel 22, stk. 2, forpligtet til at udarbejde en vejledning om basistilstandsrapportens indhold. Denne vejledning forventes også at indeholde kriterier for, hvilke virksomheder der er omfattet af kravet om udarbejdelse af en basistilstandsrapport. Kommissionen forventes

at udsende vejledningen primo 2013. De danske regler og vejledning vil om nødvendigt blive tilpasset i lyset af Kommissionens vejledning.

Udover kravene om basistilstandsrapport vil der for alle industrivirksomheder og husdyrbrug omfattet af IE-direktivet blive stillet krav om overvågning af de foranstaltninger, der skal forebygge emissioner til jord og grundvand samt overvågning af jordbund og grundvand med henblik på relevante farlige stoffer, der kan tænkes at forekomme på området med tanke på en mulig forurening af jordbund og grundvand på virksomhedens område, jf. artikel 14, stk. 1, litra e, Som udgangspunkt skal overvågningen ske mindst hvert 5. år for grundvand og hvert 10. år for jord, jf. artikel 16, stk. 2, 2. afsnit. Disse krav vil skulle fremgå som vilkår i godkendelserne og regler herom vil blive fastsat i godkendelsesbekendtgørelsen og husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 35, stk. 2, og husdyrgodkendelseslovens § 34. Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.9.3.

I stk. 3 foreslås, at miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage over myndighedens afgørelse om, hvorvidt en listevirksomhed skal udarbejde en basistilstandsrapport, herunder at afgørelsen i visse tilfælde ikke skal kunne påklages. Formålet er at undgå usikkerheder om, i hvilke situationer afgørelser om, hvorvidt en virksomhed skal udarbejde en basistilstandsrapport, skal kunne påklages.

Det er hensigten at fastsætte regler om, at afgørelser om, hvorvidt der skal udarbejdes basistilstandsrapport, der træffes som led i en sag om godkendelse eller godkendelse af udvidelse eller ændring, ikke særskilt skal kunne påklages, men at spørgsmålet kan behandles i forbindelse med klage over den endelige afgørelse om godkendelse. Dette vil også gælde, når der for en eksisterende virksomhed skal tages stilling til, hvorvidt der skal udarbejdes basistilstandsrapport, når der ansøges om en godkendelse af en udvidelse eller ændring, der ikke involverer relevante farlige stoffer.

Miljøministeriet har overvejet om myndighedernes afgørelse om, at virksomheden i godkendelsessituationen skal udarbejde en basistilstandsrapport særskilt skal kunne påklages. Klageadgangen ville både omfatte virksomhedens klage over en afgørelse om, at der skal udarbejdes basistilstandsrapport, og andre klageberettigedes klage over, at der ikke skal udarbejdes basistilstandsrapport, jf. miljøbeskyttelseslovens § 98, stk. 1.

Virksomhedens klage over en afgørelse om, at der skal udarbejdes basistilstandsrapport vil kunne forlænge sagsbehandlingen, idet der ikke må meddeles godkendelse, før basistilstandsrapporten er udarbejdet og indsendt til godkendelsesmyndigheden. Hvis der blev givet en særskilt klageadgang, ville det således for at overholde IE-direktivet skulle fastsættes, at der ikke kan gives godkendelse mens klagesagen verserer, hvis 1. instans har fundet, at der skal udarbejdes basistilstandsrapport.

Situationen kan sammenlignes med spørgsmålet om godkendelsespligt, som virksomheden heller ikke kan påklage selvstændigt, jf. miljøbeskyttelseslovens § 37.

Det er endvidere praksis, at der ikke kan klages særskilt over, hvilke yderligere oplysninger godkendelsesmyndighederne forlanger i forbindelse med behandlingen af godkendelsessagen, idet dette anses for en beslutning om sagsbehandlingen, som først kan påklages som led i en klage over den endelige godkendelse. Et krav om en basistilstandsrapport vil være en del af oplysningsgrundlaget i forbindelse med behandlingen af godkendelsessagen.

Herudover vil det kunne lægge en ekstra byrde på Natur- og Miljøklagenævnet, idet det vil være mere arbejdskrævende potentielt at skulle behandle virksomhedens forhold i to særskilte klagesager i stedet for at kunne samle hele behandlingen.

For så vidt angår andre klageberettigedes klage over en afgørelse om, at en virksomhed ikke skal udarbejde basistilstandsrapport, kan det yderligere anføres, at en sådan klage som udgangspunkt ikke ville få opsættende virkning, hvis man fulgte principperne i det system, som ellers gælder i miljøbeskyttelsesloven. Godkendelsesmyndigheden ville derfor som udgangspunkt kunne meddele godkendelse og

virksomheden ville kunne udnytte denne, selv om klagesagen verserede. Forskellen i forhold til at kunne få spørgsmålet prøvet under en efterfølgende klagesag om hele godkendelsen er derfor begrænset.

Det er på denne baggrund ikke fundet hensigtsmæssigt at myndighedens afgørelse om, hvorvidt en virksomhed skal udarbejde en basistilstandsrapport, skal kunne påklages særskilt i godkendelsessituationen

Der vil kunne klages over den samlede afgørelse om godkendelse i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 91. Det bemærkes, at hvis virksomheden nægter at udarbejde basistilstandsrapport, selv om godkendelsesmyndigheden har truffet afgørelse herom, må godkendelsesmyndigheden give afslag. Et sådant afslag vil også kunne påklages.

I revurderingssituationen er det hensigten at fastsætte, at der kan klages særskilt over afgørelsen om udarbejdelse af basistilstandsrapporten, jf. miljøbeskyttelseslovens § 91. Denne klageadgang vil være parallel til, at der i revurderingssituationen vil kunne klages over myndighedernes krav om oplysninger, jf. miljøbeskyttelseslovens § 72. Det vil være såvel virksomheden som andre klageberettigede, jf. miljøbeskyttelseslovens § 98, stk. 1, der kan påklage afgørelsen om udarbejdelse af en basistilstandsrapport. Klage over afgørelsen har som udgangspunkt opsættende virkning, jf. miljøbeskyttelseslovens § 95, stk. 1, hvilket medfører, at virksomheden ikke skal efterkomme afgørelsen, før at en eventuel klagesag er blevet afgjort af Natur- og Miljøklagenævnet. Den øvrige del af revurderingssagen vil potentielt kunne behandles, mens klagesagen verserer. Hvis tilsynsmyndigheden har afgjort, at der skal udarbejdes basistilstandsrapport, vil der dog som udgangspunkt først kunne meddeles endeligt revurderingspåbud, jf. miljøbeskyttelseslovens § 41, når klagesagen er afgjort og en eventuel basistilstandsrapport foreligger. Hvis det er nødvendigt for at beskytte miljø eller sundhed at meddele påbud efter § 41 uden at afvente afgørelse om basistilstandsrapport og udarbejdelse heraf, vil myndigheden kunne gøre dette.

Der vil også kunne klages over den samlede revurderingsafgørelse, jf. miljøbeskyttelseslovens § 91, idet Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse om, hvorvidt der skal udarbejdes en basistilstandsrapport ikke kan blive genstand for prøvelse endnu engang, hvis denne afgørelse har været påklaget særskilt.

Til nr. 8

Det forslås at konsekvensrette § 37 b, stk. 1, i forbindelse med indførelsen af et nyt stk. 2 i § 41 (jf. lovforslagets § 1, nr. 10), hvortil der henvises i § 37 b, stk. 1.

Til nr. 9

Det forslås at konsekvensrette § 40 a, stk. 1, i forbindelse med indførelsen af et nyt stk. 3 i § 34 (jf. lovforslagets § 1, nr. 4), hvortil der henvises i § 40 a.

Til nr. 10

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i § 41 således, at tilsynsmyndigheden kan meddele påbud om, at afgittringer ved ferskvandsdambrug skal etableres eller ændres, hvis det i øvrigt er nødvendigt af hensyn til beskyttelsen af faunaen i vandløb og søer. Miljøbeskyttelseslovens § 41, stk. 1, omhandler påbud til listevirksomheder, men omfatter ifølge sin ordlyd kun påbud om nedbringelse af forurening. Med det nye stk. 2 fastsættes der en udtrykkelig regel om, at tilsynsmyndigheden kan meddele påbud til ferskvandsdambrug om etablering eller ændring af afgittringer for at beskytte faunaen i vandløb og søer mod andre trusler, f.eks. at vildfisks rogn og yngel kommer ind i dambruget og går til grunde, eller at dambrugsfisk slipper ud og udkonkurrerer vildfisk m.v., jf. nærmere afsnit 3.3.2. i de almindelige bemærkninger.

Påbud om afgittringer vil skulle følge de regler, der fastsættes med hjemmel i § 35, stk. 2, jf. nærmere bemærkningerne til § 1, nr. 4.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3.2. i de almindelige bemærkninger samt bemærkningerne til § 1, nr. 14, § 6 og § 9.

Til nr. 11

Det foreslås, at ordene »uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger« udgår af § 41 a, stk. 2, nr. 4. Den 8-årige retsbeskyttelse kan således gennembrydes, hvis væsentlige ændringer i den bedste tilgængelige teknik giver mulighed for en betydelig nedbringelse af emissionerne. Ændringen af bestemmelsen vil reelt ikke medføre, at retsbeskyttelsen kan gennembrydes i videre udstrækning, end tilfældet er i dag. Begrundelsen er, at det ligger i BAT-begrebet, at den pågældende teknik skal kunne anvendes i den relevante industrisektor på økonomisk levedygtige vilkår, jf. IE-direktivets artikel 3, stk. 1, nr. 10, litra b, ligesom udviklingen i BAT efter IE-direktivets artikel 21, stk. 4, skal sikre en betydelig nedbringelse af emissionerne. Når myndighederne fastsætter, hvad der er BAT for en given branche, er der således gjort op med, at teknikkerne/metoderne er økonomisk mulige at implementere i den pågældende industrisektor, samt at emissionerne kan nedbringes betydeligt. BAT-begrebet indeholder desuden en hensyntagen til den enkelte virksomheds alder, ligesom der skal tages hensyn til den tid, der er nødvendig for at indføre BAT, jf. IE-direktivets bilag III, nr. 7 og 8.

Bestemmelsen gælder fortsat for alle virksomheder omfattet af miljøbeskyttelseslovens kapitel 5 og ikke kun de virksomheder, der er (i)-mærkede.

Der henvises i øvrigt til redegørelsen i afsnit 3.1.1.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 12 og 13

Det foreslås at konsekvensrette § 41 a, stk. 2, nr. 5 og 6, i forbindelse med indførelsen af § 41 a, stk. 2, nr. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Til nr. 14

Det foreslås at indsætte en ny nr. 7 i § 41 a, stk. 2, hvorefter den 8-årige retsbeskyttelse gennembrydes, hvis der i øvrigt er fremkommet nye oplysninger om behovet for afgittringer af hensyn til beskyttelsen af faunaen i vandløb og søer. Såfremt der fremkommer nye oplysninger om en forurening eller dennes skadevoldende virkninger, som medfører behov for at indføre eller ændre vilkår om afgittringer, vil dette være omfattet af § 41 a, stk. 2, nr. 1-3. Med det foreslåede nr. 7 fastsættes der en udtrykkelig regel om, at tilsynsmyndigheden skal meddele påbud til ferskvandsdambrug om etablering eller ændring af afgittringer, hvis det er nødvendigt på grund af nye oplysninger om andre trusler mod faunaen i vandløb og søer. Et eksempel kunne være, at der er kommet nye oplysninger om forekomst af snæbler i det pågældende vandløb, som gør det nødvendigt, at der stilles skærpede krav til afgittringen.

Påbud på baggrund af revurdering efter § 41 a, stk. 2, nr. 7, skal meddeles med hjemmel i § 41, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3.2. i de almindelige bemærkninger samt bemærkningerne til § 1, nr. 4 og 10, § 6 og § 9.

Til nr. 15

§ 41 a, stk. 3

Det foreslås, at der i miljøbeskyttelseslovens § 41 a, som et nyt stk. 3 indsættes en bemyndigelse til, at miljøministeren fastsætter regler om, at tilsynsmyndigheden udover de tilfælde, der er nævnt i stk. 2, tager en godkendelse af bestemte listevirksomheder op til revurdering og om nødvendigt meddeler påbud eller forbud efter § 41, i det omfang det er nødvendigt for at opfylde EU-retlige krav eller andre internationale forpligtelser.

Det er primært hensigten med bemyndigelsen, at der i godkendelsesbekendtgørelsen skal fastsættes regler, der stiller krav om, at tilsynsmyndighederne skal tage en godkendelse op til revurdering og om nødvendigt meddele de relevante påbud og forbud efter § 41, når en BAT-konklusion, der beskriver bedste tilgængelige teknik for en virksomheds hovedaktivitet, er blevet offentliggjort i EU-Tidende. Dette skal ifølge IE-direktivet ske, selvom virksomheden er omfattet af reglen i miljøbeskyttelseslovens § 41 a, stk. 1, om 8 års retsbeskyttelse, og bestemmelsen udgør derfor en mulighed for at gennembyrde retsbeskyttelsen. Hovedformålet med revurderingen er at opdatere i forhold til BAT-konklusionen, men hvis forholdene, eksempelvis i omgivelserne, er ændrede, skal der også foretages en vurdering af, om dette giver anledning til at ændre godkendelsesvilkårene i forbindelse med revurderingen. Også virksomheder, der er godkendt og har været i drift inden 7. januar 2013, vil være omfattet af muligheden for at gennembyrde retsbeskyttelsen.

Det følger af IE-direktivets artikel 21, stk. 3, at den revurderede godkendelse som følge af en revideret, offentliggjort BAT-konklusion skal være implementeret på virksomheden inden 4 år efter offentliggørelsen af den pågældende BAT-konklusion. Miljøministeriet fortolker IE-direktivets artikel 21, stk. 3, således, at 4-års fristen alene gælder for vilkårsændringer, der er en konsekvens af BAT-konklusionen eller i øvrigt er omfattet af ét af de tilfælde, hvor der skal ske revurdering efter IE-direktivet. Det er derfor hensigten, at påbudsfristen skal respektere retsbeskyttelsesperioden, hvis ikke påbuddet relaterer sig til en BAT-konklusion eller er omfattet af en anden gennembrudsregel i miljøbeskyttelseslovens § 41 a.

Hvad der er en virksomheds hovedaktivitet og biaktivitet(er) vil afhænge af en konkret vurdering foretaget af tilsynsmyndigheden, men blandt kriterier, der kan bruges i forbindelse med fastlæggelsen af, hvad der er en virksomheds hovedaktivitet, kan nævnes omsætningen i de enkelte aktiviteter, antal ansatte, kapacitet, producerede mængder m.v., jf. Miljøstyrelsens vejledning nr. 3/1993.

Det foreslås herudover, at bestemmelsen formuleres, så den giver adgang til at stille krav om, at der skal ske en revurdering af en godkendelse inden for retsbeskyttelsesperioden, hvis andre EU-retlige forpligtelser, f.eks. andre direktiver eller andre internationale forpligtelser, såsom konventionsregler, måtte kræve det, f.eks. i relation til skærpede krav til virksomheders emissionsniveauer. Bestemmelsen kan især tænkes udnyttet i de situationer, hvor et krav skal implementeres inden 8 år og derfor ikke nødvendigvis kan afvente, at de berørte virksomheders retsbeskyttelsesperiode udløber, inden revurderingen foretages.

Det foreslås, at reglen også skal finde anvendelse til at fastsætte regler vedrørende de situationer, hvor en revurdering er påkrævet, og hvor retsbeskyttelsesperioden er udløbet, jf. forslagets § 1, nr. 16.

§ 41 a, stk. 4

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 4 i miljøbeskyttelseslovens § 41 a, hvorefter miljøministeren kan fastsætte regler om, hvordan sager om revurdering skal behandles.

Det er blandt andet hensigten med bemyndigelsen, at der skal fastsættes regler i godkendelsesbekendtgørelsen om, at det er myndigheden, der skal tage sagen om revurdering af en virksomheds godkendelse op, når en BAT-konklusion er blevet offentliggjort. De indholdsmæssige krav til revurderingen vil blive fastsat med hjemmel i lovens § 35, stk. 2.

Der er samtidig hensigten at fastsætte regler om, at alle virksomhedens godkendelsesvilkår, og ikke kun godkendelsesvilkårene for hovedaktiviteten, skal revurderes, hvilket er i overensstemmelse med det integrerede godkendelsesprincip, hvorefter en virksomheds forurenende aktiviteter skal betragtes som et samlet hele og godkendes som sådan. Det gør i den sammenhæng ingen forskel, at virksomheden kan dokumentere, at den allerede overholder den pågældende offentliggjorte BAT-konklusion. Såfremt virksomheden allerede stort set overholder den pågældende offentliggjorte BAT-konklusion, vil dette dog kunne betyde, at revurderingen kan ende med ingen eller kun mindre vilkårsskærper.

Det følger af IE-direktivet, at den revurderede godkendelse som følge af en revideret, offentliggjort BAT-konklusion skal være implementeret på virksomheden inden 4 år efter offentliggørelsen af den

pågældende BAT-konklusion. Det er derfor desuden hensigten med bemyndigelsen i § 41 a, stk. 4, at der skal fastsættes nærmere regler om, at tilsynsmyndigheden skal tage sagen op og behandle den så betids, at det er muligt for virksomheden at have implementeret samt overholde de nye vilkår inden 4 år efter offentliggørelsen af en BAT-konklusion. Hvornår myndigheden skal sætte revurderingsprocessen i gang vil afhænge af den konkrete situation i relation til virksomhedens kompleksitet m.v., og det er derfor ikke hensigten at udarbejde regler om faste sagsbehandlingsfrister i godkendelsesbekendtgørelsen.

Når myndigheden har revurderet virksomhedens godkendelsesvilkår, foretager myndigheden den nødvendige høring af virksomheden om sagen, jf. miljøbeskyttelseslovens § 75, stk. 1, inden myndigheden meddeler virksomheden et påbud, om at virksomhedens vilkår er blevet ændret, jf. miljøbeskyttelseslovens § 41. Der vil i påbuddet være en frist for, hvornår implementering af vilkårene skal være afsluttet, der skal ligge inden for 4 års fristen.

Idet BAT-konklusionerne tilsigtes revideret hvert 8. år af Kommissionen, vil den fremtidige revurderingskadence ligeledes blive, at virksomhederne hvert 8. år skal have implementeret og overholde krav som følge af en ny revurdering på baggrund af en revideret og offentliggjort BAT-konklusion. Skulle situationen opstå, at Kommissionen er forsinket i processen med revisionen af en BAT-konklusion, vil en samlet revurdering af en virksomhed som udgangspunkt afvente offentliggørelsen af BAT-konklusionen, da myndigheden ellers ikke vil vide, på hvilket grundlag revurderingen skal foretages. Der vil dog her stadig være mulighed for at anvende påbudsadgangen i miljøbeskyttelseslovens § 41, efter retsbeskyttelsens udløb, hvis situationen konkret måtte kræve det, ligesom der som altid i særlige tilfælde kan være pligt til at meddele påbud, jf. § 41 a, stk. 2, nr. 1-6, herunder at gennembryde retsbeskyttelsen.

Da det primært er hensigten, at der skal fastsættes regler i forhold til behandlingen af sager om revurdering og godkendelse på baggrund af BAT-konklusionerne, vil reglerne i udgangspunktet alene adressere (i)-mærkede virksomheder. Bestemmelsen er dog formuleret, så dens anvendelsesområde også giver ministeren mulighed for at fastsætte regler om behandlingen af revurderingssager for andre virksomheder end (i)-mærkede i det omfang, det måtte være hensigtsmæssigt.

Det foreslås, at en tilsvarende bemyndigelse indsættes i § 41 b vedrørende de situationer, hvor retsbeskyttelsesperioden er udløbet, jf. lovforslagets § 1, nr. 17.

Til nr. 16

Det foreslås, at der i miljøbeskyttelseslovens § 41 b, stk. 2, indsættes en tilføjelse, så det bliver klargjort, at virksomheder skal revurderes, efter at retsbeskyttelsesperioden er udløbet, når det følger af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 41 a, stk. 3, for at overholde EU-retlige krav eller andre internationale forpligtelser. Dette kan eksempelvis være, når en ny BAT-konklusion bliver offentliggjort. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 15.

Til nr. 17

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 3 i § 41 b, hvorefter miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, hvordan sager om revurdering skal behandles. Det er blandt andet hensigten med bemyndigelsen, at der skal fastsættes regler i godkendelsesbekendtgørelsen om, at det er myndigheden, der skal tage sagen om revurdering af en virksomheds godkendelse op, når en BAT-konklusion er blevet offentliggjort. De indholdsmæssige krav til revurderingen vil blive fastsat med hjemmel i lovens § 35, stk. 2.

Der henvises i sin helhed til bemærkningerne til den foreslåede § 41 a, stk. 4, under § 1, nr. 15.

Til nr. 18 og 19

Det foreslås, at det udgår af den gældende § 73, stk. 3, at miljøministeren kan fastsætte regler om

indberetningens form og at miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af indberetningerne. Den gældende § 73, stk. 3, omhandler kommunalbestyrelsens pligt til at indsende indberetninger om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed. Oplysninger omfattet af den gældende § 73, stk. 3, vil være omfattet af lovforslagets § 79 b, stk. 1, nr. 9. Det fremgår videre af lovforslagets § 79 c, stk. 2, at der kan fastsættes regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af de i § 79 b, nævnte oplysninger.

På baggrund heraf vil det være overflødigt i § 73, stk. 3, at miljøministeren kan fastsætte regler om indberetningens form, og at miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af indberetningerne.

Se i øvrigt nærmere under bemærkningerne til § 1, nr. 20.

Til nr. 20

Det foreslås at ophæve den gældende § 79 a og indsætte to nye bestemmelser: § 79 b og § 79 c. Den gældende § 79 a, der omhandler offentliggørelse og offentlig annoncering, herunder udelukkende digitalt, af visse oplysninger videreføres i den foreslåede § 79 c, nr. 1 og 2. Den foreslåede § 79 b omhandler anvendelse af digital kommunikation. Det vurderes, at det giver en bedre systematik, at denne bestemmelse kommer før bestemmelsen om offentliggørelse og offentlig annoncering, herunder udelukkende digitalt, af oplysninger. I den foreslåede § 79 c indsættes desuden et stk. 2, som omhandler offentliggørelse af oplysninger omhandlet i § 79 b, stk. 1.

§ 79 b

Det foreslås at indsætte en ny § 79 b, i lovens kapitel 10, der omhandler digital kommunikation i en række situationer i forhold til bl.a. tilladelser, miljøgodkendelser og miljøtilsyn. Der er tale om en udvidelse og sammenskrivning af hjemlerne i lovens § 35, stk. 3-7, som trådte i kraft 1. maj 2011, og der henvises til lovbemærkninger til disse bestemmelser i § 14 i lovforslag nr. L 139, Folketingstidende A, 2010/2011, 1. samling side 45-46, fremsat den 9. februar 2011, forslag til lov om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love. Bestemmelsen foreslås at omfatte andre områder end lovens kapitel 5 og foreslås derfor flyttet til kapitel 10, administrative bestemmelser. Det er imidlertid ikke intentionen med lovforslaget at indskrænke eller ændre anvendelsesområdet for andre lignende regler i miljøbeskyttelsesloven eller regler udstedt i medfør deraf.

Den foreslåede § 79 b, *stk. 1*, bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om, at der skal ske anvendelse af digital kommunikation, herunder bestemte it-systemer, særlige digitale formater, digital signatur eller lignende i en række situationer.

Stk. 1, nr. 1, omhandler anmeldelse og ansøgning i henhold til regler udstedt i medfør af § 7. Lovens § 7, stk. 1, er udnyttet til at udstede en række bekendtgørelser med krav til virksomheder m.v. Som eksempel kan nævnes bekendtgørelse nr. 350 af 29. maj 2002 om emission af flygtige organiske forbindelser fra anvendelse af organiske opløsningsmidler i visse aktiviteter og anlæg, som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 283 af 25. marts 2010 (VOC-bekendtgørelsen). Anlæg og aktiviteter, der udleder VOC'er (flygtige organiske forbindelser i mængder over fastsatte tærskelværdier), skal anmelde sig til kommunalbestyrelsen før idriftsættelse, hvis de ikke er godkendelsespligtige efter lovens kapitel 5. Kravene til anmeldelse findes i VOC-bekendtgørelsens § 8. I dag foreligger der ikke skemaer eller andre formkrav til disse anmeldelser. Et andet eksempel er bekendtgørelse nr. 699 af 24. juni 2011 om miljøkrav i forbindelse med etablering og drift af autoværksteder m.v. (autoværkstedsbekendtgørelsen). Det fremgår af autoværkstedsbekendtgørelsens § 5, at den, der ønsker at etablere et nyt autoværksted eller at udvide eller ændre et bestående autoværksted på en måde, der indebærer forøget forurening, skal indgive anmeldelse herom til kommunalbestyrelsen. Der er krav til, hvilke oplysninger anmeldelsen skal indeholde, samt at kommunalbestyrelsen kan bestemme, at det skal ske på særlige skemaer.

Nr. 2-4 omhandler ansøgning om tilladelse efter § 19 samt § 28, ansøgning om godkendelse efter § 33 og fremsendelse af oplysninger til brug for revurdering af godkendelse, jf. §§ 41 a og 41 b.

Tilladelser efter miljøbeskyttelseslovens § 19 kan eksempelvis være til nedgravede tanke, mindre oplag eller anlæg med forurenende materialer. I første omgang er det hensigten, at tilladelser efter miljøbeskyttelseslovens § 19 alene inddrages i det eller de digitale systemer, såfremt de meddeles de virksomheder, som er (i)-mærkede i godkendelsesbekendtgørelsen. Denne afgrænsning kan evt. udvides, hvis det konkret vurderes, at det vil være en hensigtsmæssig administration af reglerne. I forbindelse med ansøgning om tilladelse efter miljøbeskyttelseslovens § 19 er der ikke i dag krav om anvendelse af formularer, skemaer eller formkrav.

For spildevandstilladelser efter § 28 gælder ligeledes, at der ikke eksisterer formularer, skemaer eller formkrav til ansøgninger ud over de krav, der fremgår af bekendtgørelse om spildevandstilladelser efter miljøbeskyttelseslovens kapitel 3 og 4. Hvis der er tale om en helt ny udledning af spildevand, eller der er tale om en væsentlig ændring af en eksisterende spildevandsudledning, skal der meddeles en udledningstilladelse. Der skal indsendes en ansøgning til myndigheden indeholdende oplysninger om anlægget, kloakeringer og udledte spildevandsmængder, hvorefter myndigheden meddeler tilladelsen. De fleste kommuner har udarbejdet egen skabelon for afgørelsen, hvor lovgivningens krav til tilladelsen fremgår samt kommunens skærpede krav i det enkelte tilfælde.

I dag foreligger der ikke skemaer eller andre formkrav til ansøgning om godkendelse efter § 33. Der er imidlertid etableret en frivillig ordning, hvorefter virksomhederne med »Digital ansøgning om miljøgodkendelse« via www.virk.dk kan ansøge om miljøgodkendelse. Den ansøgningsformular, der ligger i det digitale ansøgningssystem, svarer til de krav, der stilles i godkendelsesbekendtgørelsen. Når en virksomhed har udfyldt/udarbejdet en ansøgning via systemet, sendes den med e-mail til – afhængig af virksomhedstypen – enten kommunalbestyrelsen eller Miljøstyrelsen som en vedhæftet fil.

Dette system på www.virk.dk, hvor virksomheder kan ansøge digitalt om miljøgodkendelse efter miljøbeskyttelseslovens § 33, forventes 2014 at blive tilpasset til at kunne håndtere det eller de digitale systemer på tilladelses-, godkendelses- og tilsynsområdet, der forventes oprettet, jf. afsnit 3.2.2. i de almindelige bemærkninger. Bemyndigelsen forventes eksempelvis udnyttet til at fastsætte krav om brugen af et bestemt digitalt ansøgningsskema, der opfylder oplysningskravene i godkendelsesbekendtgørelsen.

Nr. 5 omhandler afgørelser truffet i medfør af lovens § 19 og kapitel 4, 5, 9 og 9 a samt regler udstedt i medfør heraf. Den omhandler også afgørelser truffet efter regler udstedt i medfør af lovens § 7.

Bestemmelsen giver miljøministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om, at det eller de digitale systemer skal anvendes i forbindelse med afgørelser, der træffes af såvel førsteinstansmyndigheder som klageinstansen. Klageinstansens inddragelse er dog endnu ikke afklaret.

Nr. 6 omhandler indberetning m.v. til myndigheder i medfør af lovens § 19, kapitel 4, 5, 9 og 9 a, samt regler udstedt i medfør heraf og afgørelser truffet i medfør af disse regler samt regler udstedt i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 7 og 7 a.

Miljøministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om virksomheders digitale indberetning, jf. den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 6, tænkes udmøntet til bl.a. at omfatte indberetning som følge af et egenkontrolvilkår i afgørelser i medfør af lovens § 28, § 33 og § 41 samt påbud efter lovens § 42. Bestemmelsen dækker også indberetninger som følge af et påbud om, at virksomheden skal give bestemte oplysninger, jf. lovens § 72. Endvidere omfatter bemyndigelsen eksempelvis også virksomheders indberetning af det grønne regnskab samt afgivelse af oplysninger i øvrigt i medfør af bekendtgørelse om visse virksomheders afgivelse af oplysninger samt oplysninger i relation til bekendtgørelse om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer. Ligeledes omfatter bemyndigelsen eksempelvis også egenkontrolprøver fra renseanlæg med godkendt kapacitet på 30 PE eller derover i medfør af bekendtgørelse om spildevandstilladelse m.v. efter miljøbeskyttelseslovens kapitel 3 og 4.

Det er forventningen, at digitaliseringen af afgørelser sammenholdt med digitaliseringen af virksomhedens indberetning vil gøre det væsentligt lettere for myndigheden at kontrollere, om der foreligger en overtrædelse eller ej. Det er hensigten, at såvel ansøgningen m.v. som virksomhedens indberetning og kontrollen af virksomhedens indberetning sker digitalt i sammenkoblede systemer. Herved vil myndigheden eksempelvis hurtigt kunne udtrække oplysning om, hvorvidt virksomheden har indberettet i overensstemmelse med sine egenkontrollvilkår, og om virksomhedens indberetninger viser overtrædelser af f.eks. emissiongrænseværdier. Herefter vil myndigheden kunne foretage den konkrete vurdering af forholdet, hvilket forventes at indebære en betydelig administrativ og økonomisk lettelse for myndighederne. Samtidig vurderes det, at virksomhedens forpligtelse til digital indberetning m.v. tillige vil være en administrativ lettelse for virksomheden. Implementeringen af bestemmelserne om indberetning af virksomhedernes egenkontrol vil ske i takt med udviklingen af Danmarks Miljøportals punktkildedatabase, hvori disse oplysninger vil blive opbevaret til brug for myndighedernes behandling og viderebearbejdelse. I den forbindelse vil der blive udviklet og testet løsninger og standarder for system-til-system indberetningsløsninger og andre løsninger til indberetninger.

Den digitale indberetning for virksomheden ændrer ikke ved reglerne i retssikkerhedsloven, herunder reglerne om selvinkriminering i retssikkerhedslovens § 10.

Nr. 7 omhandler sagkyndiges indberetning i henhold til regler udstedt i medfør af § 7 a til myndigheder og til private organisationer, som udøver nærmere fastlagte beføjelser efter regler udstedt i medfør af § 7 a, stk. 4. Bestemmelsen forventes anvendt til eksempelvis at fastsætte regler om autoriserede kontrolanters indberetning af tilstandsrapporter for beholdere til opbevaring af flydende husdyrgødning m.m. til kommunalbestyrelsen og eventuelle private organisationer i henhold til bekendtgørelse om kontrol af beholdere for flydende husdyrgødning, ensilage eller spildevand med senere ændringer.

Nr. 8 omhandler tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed, herunder resultater af tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed. Begrebet tilsynsvirksomhed omfatter både de aktiviteter, der indgår i myndighedens planlægning og prioritering af tilsynsindsatsen samt tillige forberedelse, gennemførelse af et konkret tilsynsbesøg og kontrollen på kontoret af registreringer og måldata samt opfølgning, herunder afrapportering og håndhævelse. Dette betyder eksempelvis, at der kan fastsættes regler om digital kommunikation ved myndighedens håndhævelsesreaktioner over for overtrædelser af lovgivningen samt myndighedens tilsynsrapport.

Nr. 9 omhandler kommunalbestyrelsens indsendelse af indberetninger om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed, herunder om resultaterne af målinger og undersøgelser. Der findes en tilsvarende hjemmel i den gældende § 73, stk. 3, 1. pkt., sidste led. Det foreslås, at dette udgår, jf. lovforslagets § 1, nr. 19.

Nr. 10 omhandler klage over afgørelser, som nævnt i nr. 5. Miljøministeren bemyndiges således til at fastsætte regler om, at virksomheden er forpligtet til at anvende digital kommunikation ved klage over afgørelser som nævnt i nr. 5.

Nr. 11 omhandler kommunikationen med myndigheder i forbindelse med de forhold, som er nævnt i nr. 1-10. Der kan både være tale om kommunikation mellem f.eks. en ansøger og en myndighed og kommunikation mellem myndigheder indbyrdes. Et eksempel kan være, hvis en virksomhed har ansøgt om en tilladelse eller miljøgodkendelse, og ansøgningen er mangelfuld, hvorfor myndigheden beder om uddybende oplysninger, eller hvis en virksomhed anmoder om en fristforlængelse af et påbuds efterkomelse. Et andet eksempel kan være digital kommunikation mellem to nabokommuner vedrørende en virksomhed beliggende i begge kommuner. Det er ikke hensigten, at der skal kunne fastsættes krav om anvendelse af et digitalt system over for myndigheder, som ikke i øvrigt skal anvende det pågældende digitale system. Tilsvarende er det heller ikke hensigten, at der kunne fastsættes krav til private om anvendelse af et digitalt system, hvis de ikke i øvrigt skal anvende det, eksempelvis naboer til en virksomhed i forbindelse med en høring.

Generelt skal det vedrørende det foreslåede stk. 1 fremhæves, at retsvirkningen over for virksomhederne ved ikke at anvende bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur, når der er fastsat krav herom, vil være, at oplysningerne anses som ikke modtaget. Det vil eksempelvis betyde, at såfremt der er tale om en ansøgning om spildevandstilladelse eller miljøgodkendelse, kan ansøgningen ikke anses for modtaget og dermed ikke kan behandles af godkendelsesmyndigheden, hvis det eller de digitale systemer ikke anvendes. For så vidt angår indberetning af resultaterne af krav om egenkontrol vil det betyde, at myndigheden vil agere, som om indberetningen ikke er modtaget, og vil foretage den fornødne håndhævelse. De sanktioner, der i dag er knyttet til manglende indberetning eller indsendelse, vil også finde anvendelse ved manglende digital indberetning eller indsendelse. Hvis der er tale om længerevarende systemnedbrud, kan myndigheden dog undtagelsesvist træffe beslutning om, at oplysningerne betragtes som modtaget, selv om det eller de digitale systemer ikke er anvendt.

Hvis oplysninger m.v. indsendes i strid hermed, eksempelvis pr. brev, følger det af den almindelige vejledningspligt, at myndigheden må vejlede om reglerne på området, herunder om pligten til at kommunikere på den foreskrevne digitale måde.

De nærmere regler for anvendelse af digital kommunikation vil blive fastsat i bekendtgørelse og vejledning. Der vil eksempelvis blive fastsat regler om, at myndigheden kan undtage personer fra digital kommunikation, når særlige omstændigheder taler for dette. Undtagelsesmuligheden tænkes navnlig anvendt for den mindre gruppe af personer, som ikke er i besiddelse af digitale kompetencer, og som ikke eventuelt har mulighed for at lade andre varetage den digitale kommunikation.

Der er behov for, at der sker videregivelse og udveksling mellem myndigheder af oplysninger, der findes i det eller de digitale systemer. Bl.a. er der behov for, at Miljøstyrelsen modtager oplysninger fra kommunerne i det omfang det er nødvendigt til at varetage sine opgaver. Miljøstyrelsen vil bl.a. anvende oplysninger til udarbejdelse af den årlige miljøredegørelse samt generelt til at kunne se sammenhænge og mønstre ved lovens administration, herunder eksempelvis udtrække oplysninger om sagsbehandlingstider m.v. På spildevandsområdet vil det være Naturstyrelsen, der modtager og varetager bearbejdningen af indkomne kommunale data.

Det vil endvidere være behov for, at f.eks. kommuner udveksler oplysninger i konkrete sager, i det omfang det er nødvendigt for, at myndighedernes opgaver på lovens område kan varetages. Et eksempel kan være, hvor en virksomhed er beliggende i to nabokommuner.

Der vil endvidere, i det omfang Natur- og Miljøklagenævnets sagsbehandling inddrages i det eller de digitale systemer, være behov for, at nævnet får adgang til alle relevante oplysninger i relation til klagesager. Dette vil medføre, at det ikke længere vil være nødvendigt for den myndighed, der har truffet den påklagede afgørelse, at samle alle relevante dokumenter (eksempelvis manuelt) og videresende disse til Natur- og Miljøklagenævnet.

Ovennævnte oplysninger vil kunne indeholde personoplysninger, herunder vedrørende strafbare forhold. Udveksling og videregivelse vil skulle ske inden for rammerne af persondatalovens regler herom.

Det følger af forvaltningslovens § 31, at en forvaltningsmyndighed, i det omfang den er berettiget til at videregive en oplysning, skal videregive den på begæring af en anden forvaltningsmyndighed, hvis den er af betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

§ 79 b, stk. 2, omhandler miljøministerens adgang til at fastsætte regler om, at myndigheden kan udstede afgørelser og andre dokumenter i forbindelse med forhold, som er nævnt i stk. 1, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift. § 79 b, stk. 2, er enslydende med gældende § 35, stk. 5, som foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 5. Dog er bestemmelserne udvidet til at gælde alle de relevante myndigheder og ikke kun den godkendende myndighed.

Omfattet er alle dokumenter, som de omhandlede myndigheder udsteder på de pågældende områder. Det er væsentligt, at den person, som er ansvarlig for afgørelsen, kan identificeres entydigt.

§ 79 b, *stk. 3*, omhandler miljøministerens adgang til at fastsætte regler om, at dokumenter, der udelukkende er udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af myndigheden som afsender. § 79 b, *stk. 3*, er enslydende med gældende § 35, *stk. 6*, som foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 5. Dog er bestemmelserne udvidet til at gælde alle de relevante myndigheder og ikke kun den godkendende myndighed. Bemyndigelsen kunne tænkes anvendt til at fastsætte regler om f.eks. maskinel udsendelse af kvittering for modtagelse af ansøgningen.

§ 79 b, *stk. 4*, omhandler hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem. § 79 b, *stk. 4*, er enslydende med gældende § 35, *stk. 7*, som foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 5. Bestemmelsen finder anvendelse både på meddelelser, som frivilligt sendes digitalt, og på meddelelser, som det er obligatorisk at sende digitalt. Bestemmelsen vil have betydning for beregning af, hvornår eventuelle tidsfrister begynder at løbe, f.eks. fastsatte frister for fremsendelse af yderligere oplysninger til brug for sagsbehandlingen eller starttidspunktet for beregning af klagefristen.

I de foreslåede bestemmelser fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen. For meddelelser, som sendes til myndigheden, er myndigheden adressat for meddelelsen. For meddelelser, som myndigheden sender til virksomheden, er virksomheden adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« er her brugt om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse.

Efter forslaget anses en meddelelse for at være kommet frem til adressaten for meddelelsen, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen, dvs. fra det tidspunkt, hvor adressaten har mulighed for at gøre sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Det er således uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt være tilgængelig for en myndighed på det tidspunkt, hvor myndigheden kan behandle eller læse meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer, må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet. Det vil således ikke komme virksomheden til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

§ 79 b, *stk. 5*, omhandler miljøministerens adgang til at fastsætte regler om, hvilken myndighed der er ansvarlig for de oplysninger, som er omfattet af *stk. 1*.

Det er hensigten, at Miljøstyrelsen opretter et eller flere digitale systemer, som offentligheden til dels vil få adgang til. På spildevandsområdet påtænkes det at give Danmarks Miljøportals punktkildedatabase en tilsvarende funktion. Oplysningerne vil fremkomme som et naturligt led i myndighedernes daglige arbejde. Udgangspunktet er, at det er de myndigheder, som anvender den digitale kommunikation (kommunerne, Naturstyrelsen, Miljøstyrelsen og eventuelt Natur- og Miljøklagenævnet), som er dataansvarlig for oplysningerne. Det er tilladelses-, godkendelses-, tilsyns- og klagemyndigheden, som selvstændigt træffer beslutning om, hvornår givne oplysninger skal offentliggøres. Det vil i vejledning blive anbefalet, at det alene er få personer i den enkelte myndighed, som har kompetencen til at træffe beslutning om offentliggørelse af hensyn til overholdelse af persondataloven. Det skal sikres, at persondatalovens § 45 er overholdt. Virksomhedernes indberetninger af egenkontrollata vil ske via www.virk.dk og bliver lagret

i et eller flere digitale systemer oprettet af Danmarks Miljøportal. Dette eller disse systemer vil være entydigt sammenkoblet med det eller de digitale systemer for godkendelses- og tilsynsdata m.v.

Bemyndigelsen vil blive udnyttet efter forhandling med Datatilsynet.

§ 79 c

Det foreslås, at der indsættes en ny § 79 c. Den indeholder i stk. 1 de gældende regler i § 79 a, der omhandler offentliggørelse og offentlig annoncering, herunder udelukkende digitalt, af visse oplysninger. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 14, i lovforslag nr. L 13, Folketingstidende A, 2011/2012, fremsat den 10. november 2011, forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse, lov om planlægning og forskellige andre love (Digital annoncering, obligatorisk digital kommunikation, afskæring af klageadgang).

Det foreslås i stk. 2, at miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af de i § 79 b, stk. 1, nævnte oplysninger. Oplysningerne kan vedrøre strafbare forhold på lovens område og kan være med navns nævnelse.

Ved offentliggørelse forstås i denne sammenhæng, at myndigheden gør oplysningerne tilgængelige for en ubestemt kreds af modtagere, herunder for eksempel på myndighedens hjemmeside på internettet eller via et eller flere digitale systemer. Oplysningerne vil kunne indhentes digitalt af offentligheden helt ned på virksomhedsniveau. Stk. 2 kan anvendes til fastsættelse af regler om offentliggørelse af de i § 79 b, stk. 1, nævnte oplysninger, uanset i hvilken form de foreligger, dvs. også selv om der ikke er fastsat nærmere regler om digital kommunikation i medfør af § 79 b.

Bestemmelsen har til formål for det første at skabe hjemmel til at implementere IE-direktivets artikel 23, stk. 6. Det fremgår heraf, at tilsynsmyndigheden skal stille tilsynsrapporten til rådighed for offentligheden i overensstemmelse med Europaparlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger, senest fire måneder efter, at tilsynsbesøget har fundet sted. Der henvises også til IE-direktivets præambel, betragtning 27, hvoraf det fremgår, at effektiv offentlig deltagelse i beslutningsprocessen er i overensstemmelse med Århuskonventionen, således at borgerne får mulighed for at fremsætte synspunkter og anliggender, der kan være relevante for beslutningerne, og beslutningstagerne for at tage hensyn til dem; det vil give mere ansvarlighed i beslutningsprocessen og gøre den mere gennemskelig, og det vil bidrage til offentlighedens opmærksomhed med hensyn til miljøspørgsmål og opbakning til de trufne beslutninger. Formålet med offentliggørelse er at sikre offentligheden relevant og aktuel information om virksomheder omfattet af IE-direktivet.

For det andet har bestemmelsen til formål at skabe hjemmel til at implementere dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger for så vidt angår miljøtilsynsplaner, jf. artikel 23. Formålet med direktiv 2003/4 er bl.a., jf. direktivets artikel 1, at sikre, at miljøoplysninger som en selvfølge gradvis stilles til rådighed for og formidles til offentligheden med henblik på at sikre den videst mulige grad af systematisk tilrådighedsstillelse og formidling af miljøoplysninger til offentligheden. Med henblik herpå skal navnlig anvendelsen af telekommunikation og/eller elektronisk teknologi, når en sådan er til rådighed, fremmes. Direktivet gennemfører Århuskonventionens regler om aktindsigt i miljøoplysninger og aktiv formidling af miljøoplysninger i EU-retten. Århuskonventionens bestemmelser om inddragelse af offentligheden er flere steder indarbejdet i IE-direktivet. Imidlertid indeholder IE-direktivet ikke bestemmelser om offentlighedens inddragelse i forbindelse med miljøinspektionsplaner efter direktivets artikel 23. Det må antages, at miljøinspektionsplaner er omfattet af artikel 7 i direktiv 2003/4, hvorefter der er krav om, at visse miljøoplysninger skal stilles til rådighed og formidles, eksempelvis politikker planer og programmer, der vedrører miljøet.

For det tredje er formålet at skabe hjemmel til at implementere IE-direktivets artikel 24, stk. 2. Det følger af IE-direktivets artikel 24, stk. 2, at den kompetente myndighed skal stille en række informationer

til rådighed for offentligheden i forbindelse med godkendelse og revurdering af en virksomhed. Visse af disse oplysninger skal stilles til rådighed via internettet. Det drejer sig om: Afgørelsens indhold, begrundelsen for afgørelsen og eventuelle dispensationer fra kravet om anvendelse af BAT, der er givet i forbindelse med afgørelsen, jf. IE-direktivets artikel 24, stk. 2, litra a, b og f.

For det fjerde er formålet at skabe hjemmel til at implementere IE-direktivets artikel 24, stk. 3, litra b. Det følger af denne bestemmelse, at den kompetente myndighed skal stille resultaterne af virksomhedens egenkontrol af emissionerne til rådighed for offentligheden. Der er i IE-direktivet ikke noget krav om, at disse oplysninger skal offentliggøres via internettet, men det er hensigten af fastsætte regler om, at disse oplysninger skal offentliggøres via internettet.

Endelig er formålet for det femte at skabe hjemmel til at offentliggøre de oplysninger, som er en del af det eller de digitale systemer, som oprettes som en følge af lovforslagets § 79 b. Der ønskes en så åben sagsbehandling som muligt af hensyn til offentlighedens interesse i at have kendskab til, hvordan miljøadministrationen foregår, og derved også til, i hvor stor udstrækning miljøet beskyttes. Formålet er at sikre en større offentlighed og gennemsigtighed.

Det følger af såvel Århus-konventionen som af direktiv 2003/4/EF om offentlig adgang til miljøoplysninger, at miljøoplysninger i stigende grad skal gøres offentligt tilgængelige, herunder via internettet. Af præambelen til direktiv 2003/4/EF (betragtning 1) fremgår således, at øget offentlig adgang til miljøoplysninger og formidling af sådanne oplysninger medvirker til at skabe større miljøbevidsthed, fri udveksling af synspunkter, mere effektiv inddragelse af offentligheden i beslutningsprocessen på miljøområdet og i sidste ende til et bedre miljø. Af betragtning 9 fremgår, at det også er nødvendigt, at de offentlige myndigheder i videst muligt omfang stiller miljøoplysninger til rådighed for og formidler dem til offentligheden, navnlig ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologi. Det er således også fastsat i artikel 7, stk. 1, at »medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til sikring af, at offentlige myndigheder ordner de miljøoplysninger, som er relevante for deres funktioner, og som de er i besiddelse af, eller som opbevares for dem, på en sådan måde, at de aktivt og systematisk kan formidles til offentligheden, navnlig ved hjælp af computertelekommunikation og/eller elektronisk teknologi, når en sådan er til rådighed.. Medlemsstaterne sikrer, at miljøoplysninger i stigende grad findes på elektroniske databaser, som er let tilgængelige for offentligheden gennem offentlige telekommunikationsnet.«

På denne baggrund vurderes det, at hensynet til miljøbeskyttelsen begrundes, at der skal ske offentliggørelse, herunder på internettet og med navns nævnelse, af oplysninger om såvel tilladelser og godkendelser som tilsynsvirksomhed og resultaterne heraf, således at naboer m.v. kan få kendskab til de konkrete miljøforhold, som berører deres lokalområde, og således at miljøorganisationer får bedre muligheder for at varetage deres funktioner.

På tilladelses- og godkendelsesområdet vil forslaget give mulighed for, at offentligheden i så stor udstrækning som muligt nemt kan få kendskab til ansøgninger, afgørelser m.v. i relation til en konkret virksomhed. Offentliggørelsen på internettet vil varetage hensyn til eksempelvis naboer til den konkrete virksomhed og til øvrige, således at deres interesser vil kunne tilgodeses på bedst muligt vis. Derudover vurderes det, at det også vil være i miljøets interesse, at offentligheden får kendskab til, hvilke overvejelser og vurderinger der ligger til grund for den enkelte tilladelse eller godkendelse m.v.

På tilsynsområdet er formålet med offentliggørelsen, at offentligheden får let adgang til ajourførte oplysninger om virksomhedernes faktiske emissioner, og hvilke miljøpåvirkninger virksomhederne i øvrigt medfører, herunder også hvilke mulige sundhedspåvirkninger der kan være. Herudover forventes offentliggørelse også at føre til en mere effektiv håndhævelse. Det vurderes, at en åben håndhævelse - det vil sige at myndighedernes tilsynsvirksomhed, herunder håndhævelsesreaktioner, er offentlige - skaber det bedste incitament for virksomheder til at undgå overtrædelser og derved vil have en præventiv effekt.

Det bemærkes i øvrigt, at der med en åben håndhævelse forventes, at der vil opnås en mere ensartet

håndhævelse blandt myndighederne, fordi det vil blive lettere for myndighederne at sammenligne sanktioner over for ens(artede) overtrædelser på tværs af myndighederne.

Det er hensigten at gøre det så nemt som muligt for offentligheden at få kendskab til oplysningerne. Det forudsættes dog, at visse oplysninger ikke offentliggøres, herunder på grund af hensynet til rigets sikkerhed eller virksomheders forretningshemmeligheder. Udgangspunktet er, at der kan ske en offentliggørelse af oplysningerne i relation til virksomheder, uanset virksomhedens art, herunder om den har en § 19-tilladelse, spildevandstilladelse eller miljøgodkendelse eller ingen af delene.

Der er efter gældende ret adgang for borgere og andre interesserede til at få aktindsigt i oplysninger vedrørende tilsyn med en given virksomhed. Dette følger af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven, offentlighedsloven og miljøoplysningsloven. Det følger imidlertid ikke af gældende ret, at der skal ske offentliggørelse, hverken digitalt eller på anden måde.

Det er ikke hensigten at stille hele tilsynsrapporten til rådighed for offentligheden på internettet eller via det, eller de digitale systemer. Derimod er det hensigten i kort form at offentliggøre essensen af tilsynsrapporten, eksempelvis oplysninger om:

- Navn og adresse på virksomheden.
- Kort beskrivelse af virksomheden, herunder listepunkt samt branche.
- Hvornår der er ført tilsyn, og hvilke forhold der er ført tilsyn med.
- Nødvendige foranstaltninger som opfølgning på tilsyn.

Ovennævnte offentliggørelse af tilsynsrapporter vil, som allerede bemærket, også implementere IE-direktivets artikel 23, stk. 6. For så vidt angår tilsynsrapporten i relation til virksomheder omfattet af IE-direktivet skal de offentliggøres senest fire måneder efter tilsynsbesøget. Den virksomhed omfattet af IE-direktivet, hvor der har været ført et tilsyn, skal efter IE-direktivet have tilsynsrapporten tilsendt senest to måneder efter, at tilsynsbesøget har fundet sted og samtidig hermed orienteres eller høres den om offentliggørelsen. Det vil blive overvejet, om der i de danske regler skal fastsættes kortere frister end ovenfor nævnt.

Derudover er det hensigten, at opfølgende foranstaltninger, navnlig i forhold til virksomheden i form af påbud og indskærper, vil blive offentliggjort digitalt. Endelig er det hensigten, at virksomhedens indberetning om egenkontrol vil blive offentliggjort digitalt.

Det vil ikke være alle oplysninger, som offentliggøres. Det er hensigten, at det eller de digitale systemer vil udelukke offentliggørelse af visse oplysninger, som det på forhånd er klarlagt ikke er nødvendige for at kunne varetage formålet med selve offentliggørelsen. Dette vil der blive nærmere redegjort for i bekendtgørelse eller i vejledning.

For så vidt angår kommunikationen mellem myndighed og virksomhed er det i første omgang ikke hensigten, at disse oplysninger altid skal offentliggøres. Men hvis det konkret vurderes af myndigheden, at offentligheden har en interesse i, at disse oplysninger tillige skal offentliggøres, vil de blive offentliggjort på internettet. Dette kan eksempelvis tænkes, hvis virksomheden har ansøgt om en spildevandstilladelse eller miljøgodkendelse, og ansøgningen er mangelfuld, hvorfor myndigheden beder om uddybende oplysninger.

Oplysningerne kan vedrøre forhold, som afslører overtrædelser eller mulige overtrædelser af loven eller regler fastsat med hjemmel i loven. Lovforslaget giver hjemmel til offentliggørelse af disse oplysninger. Oplysningerne kan således efter omstændighederne være om strafbare forhold og vedrøre fysiske personer. Sådanne oplysninger vil være omfattet af persondatalovens § 8, jf. § 2, stk. 1, og vil således som udgangspunkt ikke kunne offentliggøres. Persondatalovens § 8 er imidlertid en dansk regel, der kan fraviges ved anden national lov, og således ikke en implementering af persondatadirektivet, jf. nr. 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

Det vil være en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, om oplysningerne som nævnt i § 79 b, stk. 1, skal betragtes som oplysninger om strafbare forhold efter persondatalovens § 8. Det er imidlertid vurderingen, at det i visse situationer kan være tilfældet, jf. også betragtninger på side 29-30 i betænkning nr. 1516/2010 om offentlige myndigheders offentliggørelse af kontrolresultater, afgørelser m.v. Det er nødvendigt at offentliggøre oplysningerne med virksomhedens navn, da det ellers vil gøre hele formålet med offentliggørelsen af oplysninger om virksomhedens emissioner og øvrige egenkontrolresultater m.v. illusorisk. Det er nødvendigt at kunne identificere virksomheden, for at offentligheden kan bruge oplysningerne efter hensigten. Derfor foreslås det med lovforslaget at fravige persondatalovens § 8, således at de oplysninger, som nævnt i § 79 b, stk. 1, kan offentliggøres, herunder oplysninger om strafbare forhold, eksempelvis oplysninger om overtrædelser og mulige overtrædelser på lovens område og med navns nævnelse.

Det er hensigten, at de oplysninger, der offentliggøres digitalt, skal være de til enhver tid gældende oplysninger for en virksomhed. Det vil sige, at en oprindelig tilladelse, godkendelse med tilhørende eventuelle tillæg og påbud meddelt i medfør af revurdering skal være tilgængelige frem til det tidspunkt, hvor den samlede tilladelse eller godkendelse enten erstattes af en ny samlet tilladelse eller godkendelse, eller virksomheden lukkes, og tilladelsen eller godkendelsen derfor bortfalder. Hvis en afgørelse påklages, skal det fremgå, at den er påklaget, og når Natur- og Miljøklagenævnet har truffet en afgørelse, skal den også offentliggøres. Virksomhedens historik vil dog til en vis grad være offentlig tilgængelig.

På tilsynsområdet vil de seneste to tilsynsrapporter for den konkrete virksomhed som minimum altid være offentligt tilgængelig uafhængig af, hvor lang tid siden tilsynet har været foretaget. Ved myndighedens vurdering af, hvor mange tilsynsrapporter der skal være offentligt tilgængelige, skal der inddrages en vurdering af, hvor mange tilsynsrapporter, som er nødvendige for at give et så retvisende billede af virksomheden som muligt. Afgørende for, hvor længe den enkelte rapport er tilgængelig på hjemmesiden, er således bl.a., hvor ofte den pågældende virksomhed får et tilsynsbesøg. Yderpunkterne for virksomheder omfattet af IE-direktivet er tilsynsbesøg hvert år for virksomheder med størst risiko og tilsynsbesøg hver 3. år for de virksomheder, der er forbundet med mindst risiko. Derudover følger evt. opfølgende tilsyn samt tilsyn som følge af naboklage m.v.

De nærmere regler for offentliggørelsen af oplysningerne som nævnt i § 79 b, stk. 1, vil blive fastsat i bekendtgørelse og vejledning. Der vil blive fastsat regler, som fastsætter i hvilke tilfælde virksomheden skal høres eller orienteres forud for offentliggørelsen. I vejledningen vil begrænsninger for offentliggørelsen blive nærmere uddybet, herunder om iagttagelse af god forvaltningsskik. Samtidig vil reglerne blive sammenholdt med persondataloven og angive, hvilke regler som fortsat skal respekteres. Vejledningen vil også indskærpe den fornødne påpasselighed, både for så vidt angår tilrettelæggelsen af arbejdsgange og for så vidt angår indretningen af myndighedernes systemer.

For så vidt angår regulering af risikovirksomheder bemærkes, at risikobekendtgørelsen er udstedt med hjemmel i lovgivning, der henhører under flere ressortministerier, hvorfor den nærmere udnyttelse af bemyndigelsen for sådanne virksomheder, f.eks. med hensyn til oplysninger om risikovirksomheders sikkerhedsforanstaltninger, ud over hensynet bl.a. til rigets sikkerhed, som nævnt overfor, også vil kunne afhænge af hjemmelsgrundlaget i de øvrige hjemmelslove.

Til nr. 21

Det foreslås, at miljøbeskyttelseslovens § 110, stk. 3, ændres, så det kommer til at fremgå, at der kan fastsættes regler om straf for manglende efterkommelse af regler udstedt i medfør af forslaget til miljøbeskyttelseslovens § 35 c om udarbejdelse af basistilstandsrapport. Det er i første omgang hensigten at indsætte regler i godkendelsesbekendtgørelsen, hvorefter manglende efterkommelse af afgørelse i medfør af regler med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 35 c skal kunne straffes. Dette vil alene være relevant i revurderingssituationen, hvor virksomheden er i drift og hvor der skal træffes en afgørelse

om hvorvidt virksomheden skal udarbejde en basistilstandsrapport, og det foreslås, at en manglende efterlevelse af en sådan afgørelse skal kunne straffes.

Til § 2

Til nr. 1

Det foreslås, at fodnoten til husdyrgodkendelseslovens titel affattes således, at det kommer til at fremgå, at forslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner, EU-Tidende 2010, nr. L 334, side 17. Desuden er titelnoten ajourført.

Til nr. 2

Det foreslås, at husdyrgodkendelseslovens § 1, stk. 2, nr. 1, fremover også skal omfatte gener forbundet med rystelser fra husdyrbrug.

Rystelser er omfattet af forureningsbegrebet i IE-direktivet, jf. artikel 3, stk. 1, nr. 2. Husdyrgodkendelseslovens § 1, stk. 2, nr. 1, foreslås derfor ændret, sådan at det i lovens formålsbestemmelse sikres, at loven også omfatter rystelser fra husdyrbrug.

Rystelser fra husdyrbrug er for øjeblikket ikke et miljømæssigt problem og har heller ikke tidligere været det. Med den senere tids liberalisering af landbruget kan det dog ikke udelukkes, at husdyrbrug på længere sigt kan komme til at udvikle sig i en sådan retning, at rystelser også vil være en relevant genemæssig faktor på husdyrbrug.

Det foreslås tilsvarende, at rystelser tilføjes i § 23, stk. 1, nr. 3, og § 27, stk. 1, nr. 1. § 23 vedrører kommunalbestyrelsens vurdering af ansøgningen om godkendelse af et husdyrbrug. § 27 vedrører, hvad der kan stilles vilkår om i forbindelse med en tilladelse eller en godkendelse af et husdyrbrug.

Til nr. 3

Det foreslås, at begrebet »bedste tilgængelige teknik« i § 1, stk. 2, nr. 4, ændres til »den bedste tilgængelige teknik«, således at begrebet anvendes konsekvent i hele loven.

Til nr. 4

§ 3, stk. 1, nr. 4

Det foreslås at indsætte en definition af den bedste tilgængelige teknik, jf. IE-direktivets artikel 3, nr. 10.

Et af formålene med IE-direktivet er at tydeliggøre begrebet bedste tilgængelige teknik (BAT). På den baggrund findes det hensigtsmæssigt, at husdyrgodkendelsesloven af klarhedshensyn indeholder en definition af BAT, som svarer til definitionen i IE-direktivets artikel 3, nr. 10. Begrundelsen for ikke kun at indsætte en bemyndigelse, som det er tilfældet i miljøbeskyttelsesloven, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 2, er, at husdyrgodkendelsesloven indeholder materielle sagsbehandlingsregler, der henviser til BAT, hvorimod miljøbeskyttelsesloven kun indeholder en overordnet henvisning til BAT, jf. § 3, mens de mere detaljerede krav findes i bekendtgørelser. Det er dog ikke hensigten, at der skal være forskel på BAT-begreberne i miljøbeskyttelsesloven og husdyrgodkendelsesloven, med mindre der for nogle særlige typer virksomheder/husdyrbrug skal fastsættes et særligt BAT-begreb.

Princippet om den bedste tilgængelige teknik indebærer overordnet set, at det med henblik på fastsættelse af emissionsgrænseværdier og andre godkendelsesvilkår skal fastlægges, hvad der ud fra en teknisk og økonomisk vurdering i almindelighed er muligt for den pågældende sektor i relation til forebyggelse og begrænsning af forurening. Dette indebærer, at de emissionsgrænseværdier for forurenende stoffer og

andre godkendelsesvilkår, som skal fastsættes på baggrund af den bedste tilgængelige teknik, kommer til at gælde som minimumskrav for alle i den pågældende sektor uanset det enkelte husdyrbrugs økonomiske formåen og beliggenhed. Det følger af IE-direktivets artikel 15, stk. 2, at emissionsgrænseværdier fastsættes på baggrund af den bedste tilgængelige teknik, uden at der foreskrives anvendelse af en bestemt teknik eller teknologi. Husdyrbrugene kan således selv vælge, hvordan de vil overholde de emissionsgrænseværdier, som godkendelsesmyndigheden fastsætter på baggrund af BAT.

Teknik skal forstås bredt, når det skal afklares, hvilke teknikker og teknologier der skal inddrages i fastlæggelsen af den bedste tilgængelige teknik. Begrebet omfatter både den anvendte teknik eller teknologi og den måde, hvorpå anlæg konstrueres, bygges, vedligeholdes, drives og nedlægges. Det er ikke et krav, at teknikken eller teknologien i forvejen produceres eller anvendes i Danmark.

Ved fastlæggelsen af den bedste tilgængelige teknik for husdyrbrug vil det bl.a. være relevant at inddrage teknikker og teknologier inden for fodring, staldindretning, opbevaring af husdyrgødning og udbringning af husdyrgødning. Herudover er det relevant at inddrage ressourceforbruget af vand og energi samt management i øvrigt, jf. det nuværende BREF-dokument for intensiv fjerkræ- og svineproduktion fra 2003. Hvad der er relevant at inddrage i BAT-vurderingen, vil desuden kunne udvikle sig, efterhånden som der kommer nye BREF-dokumenter, og når der i øvrigt sker en relevant udvikling af teknikker og teknologier.

Med hensyn til udbringning af husdyrgødning fremgår det af IE-direktivets artikel 73, stk. 2, litra c, at Kommissionen inden udgangen af 2012 skal undersøge, om der er behov for at kontrollere emissioner i forbindelse med udbringning af husdyrgødning. Afhængig af konklusionerne på denne undersøgelse vil det kunne få konsekvenser for BAT-vurderingen i forhold til udbringning af husdyrgødning.

Det bemærkes, at den bedste tilgængelige teknik godt kan bestå af en kombination af flere teknikker eller teknologier. Særligt for husdyrbrug vil miljøeffekten af en bestemt teknik eller teknologi afhænge af, hvilke teknikker og teknologier der i øvrigt anvendes på husdyrbruget.

For så vidt angår kravet om, at teknikkerne eller teknologierne skal være tilgængelige, er der en række vigtige afgrænsninger.

For det første skal en teknik eller teknologi være udviklet i en målestok, der medfører, at den kan anvendes i den pågældende industrisektor på teknisk mulige vilkår, herunder at teknikken er tilstrækkelig driftssikker. Vurderingen heraf skal foretages på sektorniveau, hvilket indebærer, at der ikke er krav om, at teknikken eller teknologien skal kunne fungere på alle anlæg uden supplerende indsats i forhold til driftssikkerheden. Det kan således være tilstrækkeligt, at ét anlæg kan få teknikken til at fungere. Det er ifølge IE-direktivet uden betydning, om en teknik i forvejen anvendes eller produceres i Danmark, når blot driftslederen kan disponere over teknikken på rimelige vilkår.

For det andet kan en teknik eller teknologi være tilgængelig i teknisk henseende, selvom den forudsætter god driftsledelse som for eksempel anvendelse af ekstern assistance til kontrol og service af den pågældende teknik eller teknologi eller særlig uddannelse/instruktion.

Herudover indebærer kravet om tilgængelighed, at det skal vurderes, om teknikker og teknologier er tilgængelige i økonomisk henseende. Forpligtelsen til forureningsbekæmpelse ved anvendelse af den bedste tilgængelige teknik er udtryk for, at forurenere er med til at betale for at forebygge eller begrænse forureningen fra husdyrbruget. Der er således ikke krav om omkostningsneutralitet i forbindelse med fastlæggelsen af den bedste tilgængelige teknik. Omvendt indebærer formuleringen »idet der tages hensyn til omkostninger og fordele«, at omkostningerne skal holdes op mod miljøfordelene. Fastlæggelsen af den bedste tilgængelige teknik indebærer således, at der skal findes et balancepunkt mellem forskellige miljøpåvirkninger og dertil svarende omkostninger for sektoren som sådan.

Et yderligere element i BAT er, at den mest effektive teknik skal anvendes til at opnå en generel, høj beskyttelse af miljøet som helhed.

Det er hensigten at øge eller opretholde det høje danske BAT-niveau for de omfattede husdyrbrug, når nye BAT-konklusioner bliver offentliggjort. Dette vil også ske, hvor BAT-niveauet i nye BAT-konklusioner måtte blive lavere end det danske niveau, idet det fortsat vil være muligt nationalt at fastlægge et BAT-niveau, der går længere end niveauet i BAT-konklusionerne.

§ 3, stk. 1, nr. 5

Det foreslås endvidere, at der i § 3, stk. 1, indsættes et nyt nr. 5, hvori der indføres en præcis definition af fjerkræ i overensstemmelse med definitionen i IE-direktivets artikel 3, nr. 23.

I modsætning til IPPC-direktivet indeholder IE-direktivet en udtrykkelig definition af, hvordan begrebet »fjerkræ« skal forstås. IE-direktivet henviser til definitionen af fjerkræ i Rådets direktiv 90/539/EØF af 15. oktober 1990 om dyresundhedsmæssige betingelser for samhandelen inden for Fællesskabet med fjerkræ og rugeæg samt for indførsel heraf fra tredjelande. Følgelig skal der ved fjerkræ forstås høns, kalkuner, perlehøns, ænder, gæs, vagtler, duer, fasaner og agerhøns, der opdrættes eller holdes i fangenskab med henblik på avl, produktion af kød eller konsumæg eller levering af vildt til udsætning.

Begrebsafgrænsningen har ikke givet anledning til problemer i Danmark. Af klarhedshensyn, og for med al mulig tydelighed at skabe overensstemmelse mellem direktivet og dansk ret, findes det hensigtsmæssigt at indføre definitionen i husdyrgodkendelseslovens § 3.

Ændringen har i øvrigt nær sammenhæng med ændringen af husdyrgodkendelseslovens § 12, jf. afsnit 3.1.5.1., i de almindelige bemærkninger og bemærkningerne til § 2, nr. 6.

Til nr. 5

Det foreslås at indsatte et nyt stk. 2, hvorefter miljøministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om, hvordan den bedste tilgængelige teknik (BAT) fastsættes. Bemyndigelsen skal i første række anvendes til at fastsætte regler om kriterierne for fastsættelse af den bedste tilgængelige teknik i overensstemmelse med definitionen i IE-direktivet og direktivets bilag III.

Bestemmelsen er formuleret, så den tillige giver mulighed for, at ministeren kan fastsætte regler om BAT, hvis der måtte blive behov for særlige kriterier for BAT på særområder inden for den EU-retlige regulering.

Til nr. 6

Det foreslås, at husdyrgodkendelseslovens § 12, stk. 1, nyaffattes med en formulering, der lægger sig tæt op ad den gældende formulering. Ændringen har til formål at tydeliggøre, at der kan være forskel på de danske begreber, der knytter sig til beregningen af dyreenheder, og de EU-retlige begreber, der knytter sig til beregningen af stipladser.

Begreberne slagtesvin og årssøer er de begreber, som knytter sig til dyreenhedsberegningen. Disse begreber afgrænses nærmere i husdyrgødningsbekendtgørelsen. I forhold til beregningen af stipladser anvendes de samme begreber som i IE-direktivet, dvs. søer og fedesvin. Beregningen af stipladser skal ske i overensstemmelse med EU-retten.

Det foreslås desuden, at der foretages en ændring af husdyrgodkendelseslovens § 12, stk. 1, så IE-direktivets præciserede definition af fjerkræ afspejles i forhold til stipladsgrænsen på 40.000 stipladser for fjerkræ. Begrebene slagtekyllinger og æglæggende høns bibeholdes i forhold til dyreenhedsgrænsen, fordi de er en indarbejdet terminologi i husdyrlovgivningen.

Den nævnte stipladsgrænse på 40.000 stipladser er fastsat til implementering af IPPC-direktivets grænse for, hvornår et fjerkræbrug er godkendelsespligtigt. Denne grænse videreføres i IE-direktivet, og stipladsgrænserne skal således fremadrettet implementere IE-direktivet.

Fjerkræ samles i et punkt i § 12, stk. 1, nr. 3, for at tydeliggøre i lovbestemmelsen, at grænsen på 40.000 stipladser til fjerkræ omfatter alle typer fjerkræ omfattet af den foreslåede definition i husdyrgodkendelseslovens § 3, uanset kombinationen af fjerkrætyper. Formulering af § 12 afspejler hermed den nye definition.

Nyaffattelsen af § 12, stk. 1, tilsigter ikke i øvrigt materielle ændringer af godkendelsesgrænserne efter husdyrgodkendelseslovens § 12, stk. 1. Hovedreglen vil således fortsat være, at etablering, udvidelse eller ændring af husdyrbrug på mere end 250 dyreenheder skal godkendes efter husdyrgodkendelseslovens § 12. Denne grænse gælder alle dyretyper og kombinationer af dyretyper. Hvis mindst 90 % af dyreenhederne stammer fra årssøer med tilhørende smågrise indtil 30 kg, er dyreenhedsgrænsen dog 270 dyreenheder. For slagtesvin over 30 kg er dyreenhedsgrænsen lavere: 210 dyreenheder. For fjerkræbrug er dyreenhedsgrænserne 100 dyreenheder slagtekyllinger, 230 dyreenheder æglæggende høns eller 250 dyreenheder for øvrige fugle, herunder også fugle, der ikke er omfattet af definitionen af fjerkræ, hvilket eksempelvis kan være strudse. Dyreenhedsgrænserne er kun relevante, hvis ikke en af stipladsgrænserne overskrides først, dvs. 750 stipladser til søer, 2000 stipladser til fedesvin over 30 kg eller 40.000 stipladser for fjerkræ, som defineret i husdyrgodkendelseslovens § 3. Når en af godkendelsesgrænserne overskrides, skal husdyrbruget miljøgodkendes efter husdyrgodkendelseslovens § 12, inden det må etableres, udvides eller ændres på en måde, som kan indebære forøget forurening eller andre påvirkninger af miljøet, jf. nærmere husdyrgodkendelseslovens § 12, stk. 1, nr. 2 og 3.

Til nr. 7

Det foreslås, at § 18 a om bl.a. digital kommunikation i forbindelse med ansøgninger og afgørelser ophæves. Der er tale om en konsekvensændring. Den gældende § 18 a, foreslås ophævet, men formuleringerne bliver videreført i uændret form i den foreslåede § 69, stk. 5-7, for så vidt angår gældende § 18 a, stk. 3-5. Med hensyn til gældende § 18 a, stk. 1 og 2, bliver bemyndigelserne udvidet, jf. nærmere under bemærkningerne til § 2, nr. 16.

Til nr. 8

Det foreslås, at ordene »uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger« udgår af § 41 a, stk. 2, nr. 4. Den 8-årige retsbeskyttelse kan således gennembrydes, hvis væsentlige ændringer i den bedste tilgængelige teknik giver mulighed for en betydelig nedbringelse af emissionerne. Ændringen af bestemmelsen vil reelt ikke medføre, at retsbeskyttelsen kan gennembrydes i videre udstrækning, end tilfældet er i dag. Begrundelsen er, at det ligger i BAT-begrebet, at den pågældende teknik skal kunne anvendes i den relevante industrisektor på økonomisk levedygtige vilkår, jf. IE-direktivets artikel 3, stk. 1, nr. 10, litra b, ligesom udviklingen i BAT efter IE-direktivets artikel 21, stk. 4, skal sikre en betydelig nedbringelse af emissionerne. Når myndighederne fastsætter, hvad der er BAT for en given branche, er der således gjort op med, at teknikkerne/metoderne er økonomisk mulige at implementere i den pågældende industrisektor, samt at emissionerne kan nedbringes betydeligt. BAT-begrebet indeholder desuden en hensyntagen til den enkelte virksomheds alder, ligesom der skal tages hensyn til den tid, der er nødvendig for at indføre BAT, jf. IE-direktivets bilag III, nr. 7 og 8.

Bestemmelsen gælder fortsat for alle husdyrbrug omfattet af husdyrgodkendelseslovens § 12.

Der henvises i øvrigt til redegørelsen i afsnit 3.1.1.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

§ 40, stk. 3

Det foreslås, at der i husdyrgodkendelseslovens § 40, som et nyt stk. 3, indsættes en bemyndigelse til, at

miljøministeren fastsætter regler om, at tilsynsmyndigheden udover de tilfælde, der er nævnt i stk. 2, tager en godkendelse af husdyrbrug omfattet af husdyrgodkendelseslovens § 12 op til revurdering, i det omfang det er nødvendigt for at opfylde EU-retlige krav eller andre internationale forpligtelser, og om nødvendigt meddeler påbud eller forbud efter § 39.

Det er primært hensigten med bemyndigelsen, at der i husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen skal fastsættes regler, der stiller krav om, at tilsynsmyndighederne skal tage en godkendelse op til revurdering og om nødvendigt meddele de relevante påbud og forbud efter § 39, når en BAT-konklusion, der beskriver bedste tilgængelige teknik for et husdyrbrugs hovedaktivitet, er blevet offentliggjort i EU-Tidende. Dette skal ifølge IE-direktivets artikel 21, stk. 3 ske, selvom husdyrbruget er omfattet af reglen i husdyrgodkendelseslovens § 40, stk. 1, om 8 års retsbeskyttelse, og bestemmelsen udgør derfor en mulighed for at gennembyde retsbeskyttelsen. Også husdyrbrug, der er godkendt og har været i drift inden den 7. januar 2013, vil være omfattet af muligheden for at gennembyde retsbeskyttelsen.

Det følger af IE-direktivets artikel 21, stk. 3, at den revurderede godkendelse som følge af en revideret, offentliggjort BAT-konklusion skal være implementeret på husdyrbruget inden 4 år efter offentliggørelsen af den pågældende BAT-konklusion. Miljøministeriet fortolker IE-direktivets artikel 21, stk. 3, således, at 4-års fristen alene gælder for vilkårsændringer, der er en konsekvens af BAT-konklusionen eller i øvrigt er omfattet af ét af de tilfælde, hvor der skal ske revurdering efter IE-direktivet. Det er derfor hensigten, at påbudsfristen skal respektere retsbeskyttelsesperioden, hvis ikke påbuddet relaterer sig til en BAT-konklusion eller er omfattet af en anden gennembrudsregel i husdyrgodkendelseslovens § 40.

Hvad der er hovedaktivitet og biaktivitet(er) vil afhænge af en konkret vurdering foretaget af tilsynsmyndigheden, men blandt kriterier, der kan bruges i forbindelse med fastlæggelsen af, hvad der er en virksomheds hovedaktivitet, kan nævnes omsætningen i de enkelte aktiviteter, antal ansatte, kapacitet, producerede mængder m.v., jf. Miljøstyrelsens vejledning nr. 3/1993.

Det foreslås herudover, at bestemmelsen formuleres, så den giver adgang til at stille krav om, at der skal ske en revurdering af en godkendelse inden for retsbeskyttelsesperioden, hvis andre internationale forpligtelser, såsom konventionsregler, måtte kræve det, f.eks. i relation til virksomheders emissionsniveauer. Bestemmelsen kan især tænkes udnyttet i de situationer, hvor et krav skal implementeres inden 8 år og derfor ikke nødvendigvis kan afvente, at de berørte virksomheders retsbeskyttelsesperiode udløber, inden revurderingen foretages.

Det foreslås, at reglen også skal finde anvendelse i de situationer, hvor en revurdering er krævet, og hvor retsbeskyttelsesperioden er udløbet, jf. lovforslagets § 2, nr. 10 og 11.

§ 40, stk. 4

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 4 i husdyrgodkendelseslovens § 40, hvorefter ministeren kan fastsætte regler om, hvordan sager om revurdering skal behandles. Det er overordnet hensigten med bemyndigelsen, at ministeren fremadrettet skal kunne fastsætte sagsbehandlingsregler til brug for revurderingssager.

Det er blandt andet hensigten med bemyndigelsen at kunne omskrive og supplere de eksisterende regler om revurdering i husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen med regler om, at kommunalbestyrelsen skal foretage revurdering af et husdyrbrugs godkendelse, når en BAT-konklusion er blevet offentliggjort. De indholdsmæssige krav til revurderingen vil forsat blive fastsat med hjemmel i husdyrgodkendelseslovens øvrige bemyndigelsesbestemmelser, særligt § 34.

Der er samtidig hensigten at fastsætte regler om, at alle husdyrbrugets godkendelsesvilkår, og ikke kun godkendelsesvilkårene for hovedaktiviteten, skal revurderes, hvilket er i overensstemmelse med det integrerede godkendelsesprincip, hvorefter et husdyrbrugs forurenende aktiviteter skal betragtes som et samlet hele og godkendes som sådan. I forhold til revurderingen gør det ingen forskel, at husdyrbruget kan dokumentere, at det emissionsniveau, der gælder for godkendelsen, allerede er i overensstemmelse

med eller bedre end det niveau, der findes i den pågældende offentliggjorte BAT-konklusion. Såfremt husdyrbruget allerede har et højt BAT-niveau, vil dette dog kunne betyde, at revurderingen kan ende med ingen eller kun mindre vilkårsskærper.

Det understreges, at det alene er husdyrbrug, hvis hovedaktivitet omfattes af en ny BAT-konklusion, der vil skulle revurderes som følge af den foreslåede § 40, stk. 3. Bestemmelsen vil derfor alene være relevant for husdyrbrug, som er omfattet af IE-direktivets bilag I, pkt. 6.6, og for hvilke der er udarbejdet et BAT-konklusion i medfør af proceduren beskrevet i IE-direktivets artikel 13. Bestemmelsen vil eventuelt senere blive relevant for andre husdyrbrug end dem, som i dag er opført i direktivets bilag I, pkt. 6.6 som følge af revisionen af IE-direktivet, jf. nærmere direktivets artikel 73.

I dag omfatter direktivet anlæg til intensiv fjerkræavl eller svineavl, hvor der er flere end 40.000 stipladser til fjerkræ, 2.000 stipladser til fedesvin (over 30 kg), eller 750 stipladser til søer, jf. direktivets bilag I, pkt. 6.6. EU-Kommissionen skal ifølge IE-direktivet senest den 31. december 2011 undersøge, om direktivet fremover bør fastsætte differentierede kapacitetstærskler for fjerkræ og anlæg, hvor der opdrættes flere forskellige typer dyr på samme bedrift, jf. direktivets artikel 73, stk. 3. Undersøgelsen var endnu ikke afsluttet den 31. december 2011. Kommissionen vil senest den 31. december 2012 undersøge, om direktivet fremover bør omfatte anlæg til intensivt kvægopdræt, jf. direktivets artikel 73, stk. 2, litra b. Det er muligt, at Kommissionen vil foreslå en ændring af direktivet som følge af Kommissionens undersøgelser.

Hjemlen i forslaget til § 40, stk. 4, tænkes tillige at kunne udnyttes til at fastsætte regler om, hvilke frister myndighederne skal fastsætte for efterkommelse af revurderingspåbuddet.

Det følger af IE-direktivet, at revurderinger af godkendelser på baggrund af en revideret, offentliggjort BAT-konklusion skal være gennemført på husdyrbruget inden 4 år efter offentliggørelsen af den pågældende BAT-konklusion. Det er derfor hensigten med bemyndigelsen i § 40, stk. 4, at der skal fastsættes nærmere regler for, at kommunerne skal tage sagen op og behandle den så betids, at det er muligt for husdyrbruget at gennemføre samt overholde de nye vilkår inden 4 år efter offentliggørelsen af en BAT-konklusion. Hvornår myndigheden skal sætte revurderingsprocessen i gang, vil afhænge af den konkrete situation i relation til husdyrbrugets kompleksitet m.v., og det er derfor ikke hensigten at udarbejde regler om faste sagsbehandlingsfrister i husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen.

Når kommunalbestyrelsen har revurderet husdyrbrugets godkendelsesvilkår, foretager kommunalbestyrelsen den nødvendige høring af husdyrbruget om sagen, inden kommunalbestyrelsen meddeler husdyrbruget et påbud om, at husdyrbrugets vilkår bliver ændret, jf. husdyrgodkendelseslovens § 39. Kommunalbestyrelsen meddeler i forbindelse med påbuddet en frist for husdyrbruget til at få de nye vilkår implementeret på husdyrbruget. Der vil i påbuddet være en frist for, hvornår implementering af vilkårene skal være afsluttet. Fristen skal ligge inden for 4 år fra offentliggørelsen af BAT-konklusionen.

Idet BAT-konklusionerne tilsigtes revideret hvert 8. år af Kommissionen, vil den fremtidige revurderingskadence blive, at husdyrbrugene ca. hvert 8. år skal have implementeret og overholde krav som følge af en ny revurdering på baggrund af en revideret og offentliggjort BAT-konklusion. Skulle den situation opstå, at Kommissionen er forsinket i processen med revisionen af en BAT-konklusion, vil en samlet revurdering af et husdyrbrug som udgangspunkt afvente offentliggørelsen af BAT-konklusionen, da myndigheden ellers ikke vil vide, på hvilket grundlag revurderingen skal foretages. Der vil dog her stadig være mulighed for at anvende påbudsadgangen i husdyrgodkendelseslovens § 39, efter retsbeskyttelsens udløb, hvis situationen konkret måtte kræve det, ligesom der som altid i særlige tilfælde kan være mulighed for at gennembryde retsbeskyttelsen, hvis betingelserne herfor er opfyldt, jf. § 40, stk. 2, nr. 1-5.

Da det primært er hensigten, at der skal fastsættes regler i forhold til behandlingen af sager om revurdering og godkendelse på baggrund af BAT-konklusionerne, vil de regler, som ministeren fastsætter, i udgangspunktet alene adressere husdyrbrug omfattet af IE-direktivet. Bestemmelsen er dog formuleret, så dens anvendelsesområde også giver ministeren mulighed for at fastsætte regler om behandlingen af

revurderingssager for andre husdyrbrug omfattet af §§ 11 og 12 i det omfang, det måtte være hensigtsmæssigt.

Det foreslås, at der indsættes en tilsvarende bestemmelse, som skal kunne anvendes til at fastsætte regler vedrørende de situationer, hvor retsbeskyttelsesperioden er udløbet, jf. lovforslagets § 2, nr. 12.

Til nr. 10 og 11

Det foreslås, at der i husdyrgodkendelseslovens § 41, stk. 3 og 4, indsættes en henvisning til det foreslåede § 40, stk. 3, så det bliver klart, at husdyrbrug omfattet af § 12 skal revurderes, også efter at retsbeskyttelsesperioden er udløbet, når det følger af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 40, stk. 3, fordi det er nødvendigt for at overholde EU-retlige krav eller andre internationale forpligtelser. Dette kan eksempelvis være, når en ny BAT-konklusion bliver offentliggjort, jf. bemærkningerne til § 2, nr. 9.

Til nr. 12

Det foreslås, at indsætte et nyt stk. 5 i § 41, hvorefter ministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, hvordan sager om revurdering skal behandles. Det er blandt andet hensigten med bemyndigelsen, at der skal fastsættes regler i godkendelsesbekendtgørelsen om, at det er myndigheden, der skal tage sagen om revurdering af en virksomheds godkendelse op, når en BAT-konklusion er blevet offentliggjort. De indholdsmæssige krav til revurderingen vil blive fastsat med hjemmel i lovens § 34.

Der henvises i sin helhed til bemærkningerne under § 2, nr. 9.

Til nr. 13 og 14

Det foreslås, at det udgår af gældende § 54, stk. 3, at miljøministeren kan fastsætte regler om indberetningens form og at miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af indberetningerne. Den gældende § 54, stk. 3, omhandler kommunalbestyrelsens pligt til at indsende indberetninger om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed. Oplysninger omfattet af den gældende § 54, stk. 3, vil være omfattet af lovforslagets § 69, stk. 1, nr. 5. Det fremgår videre af lovforslagets § 69 a, at der kan fastsættes regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af de i § 69, nævnte oplysninger.

På baggrund heraf vil det være overflødigt i § 54, stk. 3, at miljøministeren kan fastsætte regler om indberetningens form og at miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af indberetningerne.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 16 og 17.

Til nr. 15

Der foreslås indsat et nyt nr. 7 til § 55, stk. 3, således at det fremgår, at såfremt ansøgningen vedrører et husdyrbrug med grænseoverskridende virkning, skal offentligheden informeres herom ved offentlighedsproceduren. Driften af et anlæg har ifølge IE-direktivet grænseoverskridende virkninger, hvis anlægget vil kunne få en betydelig, negativ indvirkning på miljøet i den anden medlemsstat. Reglen omfatter også den situation, at en medlemsstat, der kunne blive berørt i betydelig grad, har anmodet om at modtage de i IE-direktivets bilag IV, omhandlede informationer.

Ændringen gennemfører IE-direktivets bilag IV, pkt. 1, litra b og skaber parallelitet til miljøbeskyttelseslovens område, hvor der gælder en tilsvarende annonceringspligt som følge af godkendelsesbekendtgørelsens § 11, stk. 4, nr. 7. Pligten til at høre offentligheden forud for behandlingen af en ansøgning om godkendelse af et husdyrbrug omfattet af IE-direktivet følger af husdyrgodkendelseslovens § 55, stk. 2.

Bestemmelsen skal i øvrigt læses i sammenhæng med den nugældende § 20 i husdyrgodkendelsesbe-

kendtgørelsen, hvorefter kommunalbestyrelsen som godkendende myndighed straks skal orientere miljøministeren, hvis kommunalbestyrelsen modtager en ansøgning om et projekt, som vil kunne få negativ og betydelig indvirkning på mennesker og miljø i et andet land. Underretningen sker, for at ministeren kan foretage en grænseoverskridende høring til opfyldelse af IPPC-direktivet artikel 17 og VVM-direktivet artikel 7, jf. husdyrgodkendelsesbekendtgørelsens § 20, stk. 2. Kommunalbestyrelsen må ikke træffe afgørelse i sagen, før ministeren giver sin tilladelse til det, jf. husdyrgodkendelsesbekendtgørelsens § 20, stk. 3. Husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen vil som følge af IE-direktivet blive ændret, således at henvisningen til IPPC-direktivet erstattes af en henvisning til IE-direktivets artikel 26.

Til nr. 16

Det foreslås at nyaffatte § 69, der omhandler digital kommunikation. Den eksisterende meget brede hjemmel foreslås erstattet af en mere specifik, der omhandler en række situationer i forhold til bl.a. tilladelser, miljøgodkendelser og miljøtilsyn. Der er tale om en udvidelse og sammenskrivning af hjemlerne i lovens § 18 a, som trådte i kraft 1. maj 2011 og der henvises til lovbemærkninger til disse bestemmelser i § 15, nr. 1, i lovforslag nr. L 139, Folketingstidende A, 2010/2011, 1. samling, side 46-48, fremsat den 9. februar 2011, forslag til lov om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love. Bestemmelsen foreslås at omfatte andre områder end lovens kapitel 3 og foreslås derfor flyttet til kapitel 6, administrative bestemmelser.

Den foreslåede § 69, *stk. 1*, bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om, at der skal ske anvendelse af digital kommunikation, herunder bestemte it-systemer, særlige digitale formater, digital signatur eller lignende i en række situationer.

Stk. 1, nr. 1, omhandler anmodning efter § 7, stk. 3, og § 9, ansøgning om tilladelse og godkendelse efter §§ 10-12 og 16 og efter regler fastsat efter § 17, stk. 2, anmeldelse efter regler fastsat efter § 17, stk. 3, 2. pkt., samt fremsendelse af oplysninger til brug revurdering af godkendelse, jf. §§ 40 og 41.

I dag er der med hjemmel i lovens nuværende § 18 fastsat regler om, hvilke oplysninger en ansøgning skal indeholde. Oplysningskravene til ansøgning om godkendelse efter §§ 11, 12 og 16 fremgår af husdyrgodkendelsesbekendtgørelsens bilag 2, og ansøgningen skal udfyldes på baggrund af det beskyttelsesniveau, der fremgår af bilag 3. Efter husdyrgodkendelsesbekendtgørelsens § 5 skal ansøgninger om godkendelse efter §§ 11, 12 og 16 og anmeldelser efter husdyrgodkendelsesbekendtgørelsens § 15, udarbejdes på det ansøgningsskema, der fremgår af www.husdyrgodkendelse.dk eller på et eller flere andre digitale systemer, der opfylder de krav, der fremgår af bilag 5. Det elektroniske system med digitale ansøgninger har fungeret siden den 1. januar 2007. Ansøgningssystemet www.husdyrgodkendelse.dk vil ved udgangen af 2012 blive tilpasset til at kunne håndtere de foreslåede ændringer.

Bemyndigelsen forventes udnyttet til at fastsætte krav om brugen af et bestemt ansøgningsskema, www.husdyrgodkendelse.dk eller andre systemer, der opfylder oplysningskravene i husdyrgodkendelsesbekendtgørelsens bilag 5.

Nr. 2 omhandler afgørelser truffet i medfør af lovens kapitel 2 om forbud mod etablering af husdyrbrug m.v. og placering af staldanlæg, kapitel 3 om tilladelser og godkendelser, kapitel 4 om påbud, forbud og revurdering, kapitel 5 om tilsyn og kapitel 5 a om miljøskade og regler udstedt i medfør heraf.

Nr. 3 omhandler indberetning m.v. til myndigheder i medfør af loven, regler udstedt i medfør heraf og afgørelser truffet i medfør heraf. Det er hensigten, at bemyndigelsen også vil omfatte eksempelvis indberetning som følge af et vilkår i myndighedens afgørelse i medfør af lovens §§ 10-12, § 16 og regler fastsat efter § 17, stk. 2 og 3, 2. pkt., samt lovens §§ 39-42. Bestemmelsen dækker bl.a. også indberetninger som følge af et påbud om, at husdyrbruget skal foretage prøveudtagning, analyse og målinger af stoffer, der udsendes til omgivelserne i medfør af lovens § 53, stk. 1, nr. 1. Det er også hensigten, at

der i medfør af nr. 3 fastsættes regler om, at anmeldelser i henhold til de gældende anmeldepligter i husdyrgødningsbekendtgørelsen skal ske i det eller de digitale systemer.

Nr. 4 omhandler tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed, herunder resultater af tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Nr. 5 omhandler kommunalbestyrelsens indsendelse af indberetning om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed i henhold til regler udstedt i medfør af § 54, stk. 3, herunder om resultaterne af målinger og undersøgelser. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 9, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Nr. 6 omhandler klage over afgørelser som nævnt i nr. 2. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 10, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Nr. 7 omhandler kommunikationen med myndigheder i forbindelse med de forhold, som er nævnt i nr. 1-6. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 11, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, i miljøbeskyttelsesloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

§ 69, *stk. 2*, omhandler miljøministerens adgang til at fastsætte regler om, at myndigheden kan udstede afgørelser og andre dokumenter i forbindelse med forhold, som er nævnt i stk. 1, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift. § 69, *stk. 2*, er enslydende med gældende § 18 a, stk. 3, som foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 2, nr. 7. Dog er bestemmelserne udvidet til at gælde alle de relevante myndigheder og ikke kun kommunalbestyrelsen. Omfattet er alle dokumenter, som de omhandlede myndigheder udsteder på de pågældende områder. Det er væsentligt, at den person, som er ansvarlig for afgørelsen, kan identificeres entydigt.

§ 69, *stk. 3*, omhandler miljøministerens adgang til at fastsætte regler om, at dokumenter, der udelukkende er udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af myndigheden som afsender. § 69, *stk. 3*, er enslydende med gældende § 18 a, stk. 4, som foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 2, nr. 7. Dog er bestemmelserne udvidet til at gælde alle de relevante myndigheder og ikke kun den godkendende myndighed. Bemyndigelsen kunne tænkes anvendt til at fastsætte regler om f.eks. maskinel udsendelse af kvittering for modtagelse af ansøgningen.

§ 69, *stk. 4*, omhandler hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem. § 69, *stk. 4*, er enslydende med gældende § 18 a, stk. 5, som foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 2, nr. 7. Bestemmelsen finder anvendelse både på meddelelser, som frivilligt sendes digitalt, og på meddelelser, som det er obligatorisk at sende digitalt. Bestemmelsen vil have betydning for beregning af, hvornår eventuelle tidsfrister begynder at løbe, f.eks. fastsatte frister for fremsendelse af yderligere oplysninger til brug for sagsbehandlingen eller starttidspunktet for beregning af klagefristen.

I de foreslåede bestemmelser fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen. For meddelelser, som sendes til myndigheden, er myndigheden adressat for meddelelsen. For meddelelser, som myndigheden sender til virksomheden, er virksomheden adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« er her brugt om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse.

Efter forslaget anses en meddelelse for at være kommet frem til adressaten for meddelelsen, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen, dvs. fra det tidspunkt, hvor adressaten har mulighed for at gøre sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Det er således uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt være tilgængelig for en myndighed på det tidspunkt, hvor myndigheden kan behandle eller læse meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer, må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet. Det vil således ikke komme virksomheden til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

§ 69, stk. 5, omhandler miljøministerens adgang til at fastsætte regler om, hvilken myndighed der er ansvarlig for de oplysninger, som er omfattet af stk. 1. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b i miljøbeskyttelsesloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 17

Den foreslåede § 69 a, bestemmer, at miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse, herunder digitalt af de i § 69, stk. 1, nævnte oplysninger. Oplysningerne kan vedrøre strafbare forhold på lovens område og kan være med navns nævnelse.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 79 c i miljøbeskyttelsesloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Til § 3

Til nr. 1

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 4 i § 2, hvorefter det præciseres, at havmiljøloven ikke skal finde anvendelse på fyringsanlæg på platforme. Fyringsanlæg vil fremover blive reguleret efter miljøbeskyttelseslovens regler. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 3.1.2.2.

Fyringsanlæg er anlæg, hvori der afbrændes brændsel med det formål at udnytte den frembragte varme. Lovens definition af fyringsanlæg svarer til definitionen af fyringsanlæg i IE-direktivets artikel 3, nr. 25. Fyringsanlæg er i direktivet defineret som »en teknisk indretning, hvori brændsel oxyderes med henblik på anvendelse af den således frembragte varme.« Det er præciseret, at brændsel i denne forbindelse ikke kan være affald.

Definitionen omfatter således kun de fyringsanlæg på platforme, hvori der afbrændes brændsel med det formål at anvende den frembragte varme, og som ikke anvender affald til energiproduktionen. Det drejer sig bl.a. om gasturbiner, gasmotorer og dieseldrevne motorer.

Heraf følger, at havmiljølovens forbud i lovens § 31, stk. 1, mod afbrænding af stoffer og materialer på havet, jf. dog § 31, stk. 3, og regler udstedt i medfør af § 31, stk. 4, som primært retter sig mod afbrænding af affald på havet, fortsat vil være gældende for afbrænding på platforme.

Bestemmelserne i havmiljølovens §§ 31, 32 og 33, som bl.a. giver miljøministeren hjemmel til at fastsætte nærmere regler om forebyggelse og begrænsning af luftforurening fra platforme, vil fortsat kunne finde anvendelse for andre forurenende aktiviteter fra platforme end et fyringsanlægs aktiviteter. Således vil havmiljølovens regler fortsat kunne anvendes til regulering af luftforurening (og anden forurening) fra andre kilder end fyringsanlæg som for eksempel flaring, hvor opsamlet gas fra sikkerhedsventiler og nødafblæsninger afbrændes på en sikker måde uden udnyttelse af energien.

De nærmere regler om godkendelse vil blive fastsat i godkendelsesbekendtgørelsen, der er udstedt i medfør af miljøbeskyttelsesloven, og som vil blive revideret som følge af implementering af IE-direktivet. Herudover vil der blive fastsat regler i andre bekendtgørelser som supplement til reglerne i godkendelsesbekendtgørelsen. Platformes store fyringsanlæg vil således blive reguleret efter samme principper som store fyringsanlæg på land.

Til § 4

Til nr. 1

Det foreslås at nyaffatte fodnoten til lovens titel, således at der indsættes en tilføjelse til note 1 vedrørende implementeringen af IE-direktivet.

Til nr. 2

Det foreslås, at jordforureningslovens anvendelsesområde udvides, så det kommer til at fremgå at også forurening af grundvandet, som ikke skyldes jordforureninger, er omfattet. Udvidelsen skal dog kun gælde for det foreslåede kapitel 4 b. Jordforureningslovens anvendelsesområde dækker i dag jord, der på grund af menneskelig påvirkning kan have skadelig virkning på grundvand, menneskers sundhed og miljøet i øvrigt, jf. jordforureningslovens § 2, stk. 1.

IE-direktivets artikel 22 omfatter al jord- og grundvandsforurening, som kan forårsages af brugen af relevante farlige stoffer, og det er derfor nødvendigt, at det foreslåede nye kapitel 4 b, som skal gennemføre reglerne i artikel 22, stk. 3 og 4, tilsvarende finder anvendelse på alle disse jord- og grundvandsforureninger.

Et tilfælde, der efter forslaget vil være omfattet af kapitel 4 b, men ikke af resten af jordforureningsloven, vil eksempelvis være forurening fra en boring, der går direkte ned til grundvandet. Hvis der løber forurening fra virksomheden ned i boringen og direkte i grundvandet, vil forurening af grundvandet ikke være sket på baggrund af en jordforurening og vil derfor ikke være omfattet af den gældende formulering af § 2.

Til nr. 3

Det foreslås, at indsætte en henvisning til det foreslåede kapitel 4 b, således at underretning også skal ske til en driftsherre, som i tilfælde af ophør ville kunne få påbud om ophørsforanstaltninger efter kapitel 4 b. I henhold til den gældende § 21, stk. 1, skal regionsrådet underrette ejere og den, over for hvem der kan meddeles påbud, jf. lovens kapitel 4 a eller 5 eller kapitel 3 i miljøskadeloven, før regionsrådet udfører undersøgelser eller iværksætter afværgeforanstaltninger som led i den offentlige indsats.

Til nr. 4

Lovens § 38 j omhandler den situation, at den ansvarlige for en forurening, der har forårsaget en miljøskade, ikke kan identificeres eller ikke har betalingsevne. Efter den gældende lov kan der meddeles påbud efter de almindelige påbudsregler i lovens kapitel 5.

Det foreslås, at der i denne situation også kan meddeles påbud efter bestemmelserne i kapitel 4 b, hvis forholdet er omfattet af kapitel 4 b.

Efter IE-direktivets artikel 22, stk. 1, skal reglerne i artikel 22, stk. 3 og 4, gennemføres, uden at bl.a. reglerne i direktiv 2004/35/EF om miljøskader berøres. Hvis der er tale om en miljøskade, skal forholdet derfor primært behandles efter miljøskadereglerne. Reglerne i det foreslåede kapitel 4 b (eller kapitel 5) vil finde anvendelse, hvis de giver videregående pligter i forhold til, hvad der følger af miljøskadereglerne.

Til nr. 5

For at implementere IE-direktivets artikel 22, stk. 3 og 4, foreslås det at indsætte et nyt kapitel 4 b i jordforureningsloven om afhjælpning af jord- og grundvandsforureninger ved ophør af driften af bestemte aktiviteter på listevirksomheder og husdyrbrug.

IE-direktivets artikel 22, stk. 3 og 4, omhandler driftsherrens forpligtelser til ved definitivt driftsophør at foretage vurdering af forureningstilstanden og om nødvendigt foretage foranstaltninger for at bringe forholdene tilbage til den forureningstilstand, der er konstateret i basistilstandsrapporten (basistilstanden), eller afværge risiko for mennesker og miljø af en forurening.

Reglerne i kapitel 4 b vil alene skulle anvendes i ophørssituationen. Hvis der opdages en jordforurening under driften af aktiviteterne, f.eks. ved den regelmæssige overvågning af jord og grundvand, som fremover skal laves på alle virksomheder omfattet af IE-direktivet, jf. direktivets artikel 14, stk. 1, litra e, og artikel 16, stk. 2, vil der i givet fald skulle gives påbud om undersøgelse og oprydning efter de gældende regler i kapitel 4 a, hvis der er tale om en miljøskade, og ellers efter kapitel 5. Det foreslåede kapitel 4 b vil i ophørssituationen skulle anvendes forud for reglerne i lovens kapitel 5. Kapitel 5 vil i givet fald skulle anvendes som supplement, jf. den foreslåede § 38 p.

Foranstaltningerne vedrørende jord- og grundvandsforurening er ikke de eneste, der skal foretages ved driftsophør. Det følger af godkendelsesbekendtgørelsen, at godkendelsen skal indeholde vilkår om, at der ved ophør af driften skal træffes de nødvendige foranstaltninger for at undgå forureningsfare og for at bringe stedet tilbage i en tilfredsstillende tilstand. Det er hensigten, at der i i godkendelsesbekendtgørelsen og husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen fremover skal være en regel, så det udtrykkeligt kommer til at fremgå, at en virksomhed skal give tilsynsmyndigheden besked, når de agter at standse en aktivitet omfattet af IE-direktivet. Herudover er det hensigten, at der vil blive fastsat regler, så der i de fremtidige godkendelser vil være en henvisning til jordforureningslovens kapitel 4 b, ligesom der i godkendelsesbekendtgørelsens og husdyrgodkendelsesbekendtgørelsens bestemmelser om ophør vil komme en henvisning til jordforureningslovens kapitel 4 b.

Til § 38 k

Til stk. 1

Det foreslås i stk. 1, at driftsherren ved driftsophør af visse aktiviteter skal vurdere jordens og grundvands forureningstilstand som følge af de pågældende aktiviteter. Bestemmelsen omfatter bestemte aktiviteter på listevirksomheder, jf. miljøbeskyttelseslovens § 35, og husdyrbrug omfattet af § 12, stk. 1, nr. 1-3, i husdyrgodkendelsesloven. Det foreslås i stk. 4, at miljøministeren fastsætter, hvilke aktiviteter på listevirksomheder der skal være omfattet, jf. bemærkningerne hertil.

Pligten indtræder ved driftsophør af de omfattede aktiviteter. Driftsophør kan være enten totalt ophør af alle virksomhedens aktiviteter, ophør af de omfattede aktiviteter på virksomheden, mens andre fortsætter, eller nedsættelse af omfanget af aktiviteterne, så de ikke længere er omfattet. Det foreslås, at miljøministeren fastsætter regler om, hvornår der er tale om driftsophør, herunder i hvilke tilfælde nedsættelse af virksomhedens eller husdyrbrugets kapacitet anses for driftsophør, jf. stk. 4.

Det er hensigten at fastsætte regler om, at hvis en virksomhed har både aktiviteter, der er omfattet af stk. 1 og andre aktiviteter, der ikke er omfattet, vil forpligtelsen blive udløst, hvis aktiviteterne omfattet af stk. 1 lukkes ned, selv om de øvrige aktiviteter videreføres. Forpligtelsen vil ligeledes blive udløst, hvis en driftsherre permanent nedsætter produktionen til under tærskelværdierne, således at aktiviteten ikke længere vil være omfattet af stk. 1.

Midlertidige driftsophør er ikke omfattet. Hvis driften imidlertid ikke er genoptaget efter 3 år, vil godkendelsen bortfalde efter reglerne i miljøbeskyttelseslovens §§ 78 a og 78 b og husdyrgodkendelseslovens

§ 33, stk. 3. Dette vil også være at anse som driftsophør i den betydning, dette ord er anvendt i § 38 k, stk. 1.

Ændringer, der udelukkende vedrører virksomhedens eller husdyrbrugets ejerskabsforhold, vil ikke være at betragte som driftsophør.

Hvis virksomheden er et deponeringsanlæg for affald, regnes ophørstidspunktet fra ophøret af anlæggets efterbehandlingsperiode.

Det vil blive fastsat i godkendelsesbekendtgørelsen og husdyrgodkendelsesbekendtgørelsen med hjemmel i henholdsvis miljøbeskyttelseslovens § 35 og husdyrgodkendelseslovens § 34, at virksomhederne og husdyrbrugene skal give meddelelse til tilsynsmyndigheden ved driftsophør, herunder også delvise driftsophør, som er omfattet af § 38 k i jordforureningsloven, jf. ovenfor.

Pligten påhviler efter den foreslåede bestemmelse driftsherren. Dette vil være den samme, som har ansvaret for overholdelse af miljøgodkendelsen efter miljøbeskyttelseslovens eller husdyrgodkendelseslovens godkendelsessystem. Driftsherren er således den, der er adressat for en miljøgodkendelse, og som udnytter miljøgodkendelsen på ophørstidspunktet, jf. nærmere den foreslåede § 38 n og bemærkningerne hertil.

Hvis der ved driften ikke er anvendt stoffer, der kan give anledning til jord- eller grundvandsforurening, skal der som udgangspunkt ikke foretages målinger i forbindelse med vurderingen. Dette kan eksempelvis være tilfældet ved husdyrbrug. I så fald består vurderingen i en konstatering af, at der ikke er grund til at foretage målinger, da den historiske redegørelse viser, at der ikke er anvendt stoffer, der kan give anledning til jord- eller grundvandsforurening.

Hvis der foreligger en basistilstandsrapport for virksomheden, skal der så vidt muligt udtages jord- og grundvandsprøver fra tilnærmelsesvis de samme steder og analyseres for de samme stoffer som ved basistilstandsrapporten.

I øvrigt skal der, hvad enten der foreligger en basistilstandsrapport eller ej, tages prøver fra de steder, hvor det vurderes, at der kan være sket en forurening fra de pågældende aktiviteter af jord eller grundvand. Undersøgelsen skal afgrænse eventuel forurening horisontalt og vertikalt i jord og grundvand og give mulighed for bestemmelse af det samlede forureningsindhold.

Hvis der ved driften er anvendt relevante farlige stoffer, men driftsherren med historiske data kan dokumentere, at der ikke kan være sket forurening fra virksomheden efter den 7. januar 2013, er det ikke nødvendigt at foretage tekniske målinger, da det foreslås, at en eventuel forurening fra før dette tidspunkt ikke omfattes af driftsherrens pligt til at foretage foranstaltninger efter § 38 l. Miljømyndigheden vil dog kunne meddele undersøgelsespåbud efter bestemmelserne i lovens kapitel 5, hvis betingelserne for et sådant påbud er opfyldt.

Til stk. 2 og 3

Det foreslås i stk. 2, at driftsherren ved driftsophør skal udarbejde et oplæg til, hvordan den vurdering, der er beskrevet i stk. 1, af jordens og grundvandets forureningstilstand skal foretages. Det skal sendes til miljømyndigheden, som derefter giver påbud til driftsherren om, hvordan vurderingen skal foretages, jf. stk. 3.

Miljømyndigheden skal forstås i overensstemmelse med jordforureningslovens § 39 og vil være den myndighed, som er godkendelses- og tilsynsmyndighed efter miljøbeskyttelsesloven eller husdyrgodkendelsesloven.

Det foreslås i stk. 3, at miljømyndigheden efter at have modtaget oplægget skal meddele driftsherren et påbud om den vurdering, der skal foretages, herunder undersøgelser, analyser og målinger af stoffer. Driftsherren skal afholde de udgifter, der er forbundet med vurderingen. Påbuddet skal indeholde frist for indsendelse til miljømyndigheden.

Ligesom det er tilfældet i forbindelse med undersøgelsespåbud efter lovens § 40, vil den foreslåede § 38 k, stk. 3, kunne anvendes i flere omgange i samspil med § 38 m, stk. 1. Undersøgelsesresultaterne kan vise, at der er behov for yderligere informationer for f.eks. at få forureningen endeligt afgrænset, og miljømyndighederne kan i en sådan situation meddele et nyt påbud om supplerende undersøgelser. Hvis eksempelvis forureningsindholdet ved den undersøgelse, der blev udført i forbindelse med basistilstandsrapporten, var under det målbare niveau, og den nye undersøgelse viser, at der er sket en væsentlig forhøjelse af forureningsindholdet i forhold til det målbare niveau, kan det være nødvendigt at afklare omfanget af forureningen ved yderligere prøvetagning og analyser. Det samme gælder, hvis der konstateres forurening i målepunkter, som ikke var med i basistilstandsrapporten.

Til stk. 4

Det foreslås i stk. 4, at miljøministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke aktiviteter på listevirksomheder der skal omfattes af kravet om vurdering ved driftsophør efter stk. 1. Alle aktiviteter omfattet af IE-direktivet vil skulle være omfattet, dvs. alle de aktiviteter, der er i-mærket i godkendelsesbekendtgørelsen, også selv om der ikke er udarbejdet en basistilstandsrapport for virksomheden. Det er foreløbigt hensigten, at kun i-mærkede aktiviteter skal være omfattet. Hvis der på en virksomhed udøves en anden aktivitet, herunder en (bi)aktivitet, der ikke er i-mærket, vil denne aktivitet ikke være omfattet, selvom aktiviteten kan indebære risiko for jord- og grundvandsforurening, såfremt (bi)aktiviteten teknisk er adskilt fra den i-mærkede aktivitet eller ikke kan påvirke emissionerne og forureningen.

Omvendt vil en aktivitet, som er teknisk forbundet med en i-mærket aktivitet og kan påvirke emissionerne og forureningen, være omfattet. En sådan aktivitet vil være omfattet af godkendelsespligten efter IE-direktivet, idet denne omfatter hele det pågældende anlæg. Anlæg er i IE-direktivets artikel 3, nr. 3, defineret som »en stationær teknisk enhed, inden for hvilken der gennemføres én eller flere af de aktiviteter, som er nævnt i bilag I eller i bilag VII, del 1, og enhver anden hermed direkte forbundet aktivitet, der udføres på samme anlægsareal, er teknisk knyttet til de i de nævnte bilag opførte aktiviteter og kan påvirke emissionerne og forureningen«.

Det foreslås endvidere, at miljøministeren fastsætter regler om, hvornår der er tale om driftsophør, herunder i hvilke tilfælde nedsættelse af virksomhedens eller husdyrbrugets kapacitet anses for driftsophør, jf. nærmere bemærkningerne til stk. 1.

Til stk. 5

Det foreslås i stk. 5, at miljøministeren får bemyndigelse til fastsætte regler om:

- 1) Indhold og omfang af vurdering efter stk. 1.
- 2) Frist for indsendelse af oplæg til, hvordan vurderingen efter stk. 1 skal foretages, jf. stk. 2.
- 3) Påbud efter stk. 3.

Det er hensigten, at miljøministeren i første omgang udnytter bemyndigelsen til at fastsætte nærmere regler om, hvor hurtigt efter ophørstidspunktet driftsherren skal indsende oplægget til, hvordan vurderingen efter stk. 1 skal foretages.

Med hensyn til indholdet og omfang af vurderingen efter stk. 1 og påbud efter stk. 3 er det hensigten, at ministeren i første omgang alene fastsætter helt overordnede regler, mens Miljøstyrelsen udarbejder en vejledning med mere specifikke retningslinjer. Hvis der senere viser sig behov herfor, herunder på baggrund af Kommissionens kommende vejledning om basistilstandsrapporten, vil der med bestemmelsen være mulighed for, at ministeren kan udarbejde mere præcise regler herom.

§ 38 l

Den foreslåede bestemmelse har til formål at regulere virksomhedernes forpligtelser til at foretage

foranstaltninger i forhold til jord- og grundvandsforurening ved driftsophør, både når virksomheden har udarbejdet en basistilstandsrapport, jf. miljøbeskyttelseslovens § 35 c, og når virksomheden eller husdyrbruget ikke har udarbejdet en basistilstandsrapport.

Driftsherrens eventuelle forpligtelse til at foretage foranstaltninger efter § 38 l skal fastlægges på baggrund af vurderingen, jf. § 38 k. § 38 l regulerer således de samme virksomheder og husdyrbrug, som er omfattet af kravet om at foretage vurdering ved ophør, jf. § 38 k.

Forureningen skal være forårsaget af de pågældende aktiviteter, dvs. de aktiviteter, der er omfattet af § 38 k.

Bestemmelsen omfatter således ikke forurening, der stammer fra tidligere aktiviteter på arealet eller fra parallelle aktiviteter på virksomheden, hvis de ikke er omfattet af § 38 k.

Hvis der er udført en basistilstandsrapport, og der findes forurening, som ikke er konstateret i basistilstandsrapporten, antages det som udgangspunkt, at forureningen stammer fra de omfattede aktiviteter, jf. nærmere nedenfor under stk. 1. Bestemmelsen omfatter også forurening fra de godkendte aktiviteter, som er sket under tidligere driftsherrer, jf. den foreslåede § 38 n.

Bestemmelsen omfatter ikke forurening, der er sket før den 7. januar 2013, jf. den foreslåede stk. 4.

Hvis der er forurening på arealet, som ikke fjernes i medfør af den foreslåede § 38 l, kan der gives påbud til forurenere efter lovens kapitel 5, hvis betingelserne herfor er opfyldt, jf. den foreslåede § 38 p. Dette gælder, hvad enten driftsherren ved ophør også er forurenere efter kapitel 5, eller forurenere efter kapitel 5 er en anden.

Til stk. 1

I stk. 1 foreslås regler for de tilfælde, hvor der er udarbejdet en basistilstandsrapport, jf. miljøbeskyttelseslovens § 35 c, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

For det første foreslås i stk. 1, 1. pkt., at hvis vurderingen efter § 38 k viser, at virksomheden har medført væsentlig forurening af jord og grundvand sammenholdt med den tilstand, der er konstateret i basistilstandsrapporten (herefter benævnt basistilstanden), skal driftsherren foretage de foranstaltninger, der er nødvendige for at fjerne denne forurening, så virksomhedens areal føres tilbage til basistilstanden. Bestemmelsen har til formål at gennemføre IE-direktivets artikel 22, stk. 3, 1. afsnit.

Vurderingen skal foretages med reference til den oprindelige basistilstandsrapport. Hvis basistilstandsrapporten er suppleret med nye målinger, fordi virksomheden har udvidet aktiviteterne med nye relevante, farlige stoffer, skal vurderingen for så vidt angår disse stoffer foretages med reference til den supplerende basistilstandsrapport.

For hvert prøvested sammenlignes resultaterne med basistilstanden, og hvis indholdet af et stof i en eller flere af prøverne er væsentligt højere ved den nye undersøgelse i forhold til basistilstanden, er der tale om en væsentlig forskel i forureningsniveauet. Forudsætningen for, at der eventuelt kan konstateres en væsentlig forskel mellem de to tilstande, er, at forskellen mellem den nye og tidligere måling er større end den samlede usikkerhed, der er i forbindelse med prøvetagning og kemisk analyse. Endvidere skal der tages hensyn til naturlige fluktuationer som følge af ændringer i f.eks. nedbør og grundvandsspejl.

Hvis der konstateres forurening i målepunkter, som ikke har været inddraget i en foreliggende basistilstandsrapport, antages det, at der ikke var forurenede i de pågældende målepunkter på det tidspunkt, da basistilstandsrapporten blev udarbejdet, medmindre driftsherren med historiske data kan påvise, at der allerede var forurening i de pågældende målepunkter på det tidspunkt, da basistilstandsrapporten blev udarbejdet, eller på anden måde kan dokumentere, at forureningen ikke stammer fra de godkendte aktiviteter.

Det fremgår af IE-direktivets artikel 22, stk. 3, 1. afsnit, at der kan »tages hensyn til sådanne foranstalt-

ningers tekniske gennemførlighed«. Det betyder, at der kan være tilfælde, hvor det ikke kan påbydes at fjerne hele den forureningsmængde, der skal til for at opnå basistilstanden, og (rest)forureningen skal i så tilfælde afhjælpes på anden måde. Udgangspunktet er dog klart, at hele den forurening, der ligger ud over basistilstanden, skal fjernes.

For det andet foreslås i stk. 1, 2. pkt., at hvis disse foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at fjerne forurening, der er en følge af de pågældende aktiviteter, og som udgør en væsentlig risiko for menneskers sundhed eller miljøet, skal driftsherren foretage foranstaltninger over for forureningen, så det sikres, at den ikke udgør en sådan risiko. Bestemmelsen har til formål at gennemføre IE-direktivets artikel 22, stk. 3, 2. afsnit.

Der vil være tale om forurening, som er sket i tidsrummet mellem den 7. januar 2013, jf. stk. 4, og udarbejdelsen af basistilstandsrapporten. De foranstaltninger, der skal foretages efter stk. 1, 2. pkt., svarer til de foranstaltninger, der skal foretages efter stk. 2, og der henvises til bemærkningerne til stk. 2 og 3 nedenfor.

Til stk. 2

I stk. 2 foreslås regler for de tilfælde, hvor der ikke er udarbejdet en basistilstandsrapport. Det foreslås, at hvis vurderingen efter § 38 k viser, at forurening, der er en følge af de pågældende aktiviteter, udgør en væsentlig risiko for menneskers sundhed eller miljøet, skal driftsherren foretage foranstaltninger over for forureningen, så det sikres, at virksomhedens areal ikke udgør en sådan risiko. Bestemmelsen har til formål at gennemføre IE-direktivets artikel 22, stk. 4.

Stk. 2 omfatter for det første tilfælde, hvor virksomheden i kraft af sine aktiviteter vil være omfattet af kravet om at udarbejde en basistilstandsrapport, men hvor aktiviteten ophører, inden virksomheden har udarbejdet en basistilstandsrapport, fordi virksomheden endnu ikke (efter den 7. januar 2014 eller 7. juli 2015 afhængig af virksomhedstype) har skullet have revurderet sin miljøgodkendelse eller har skullet have en godkendelse af en udvidelse eller ændring.

For det andet omfatter stk. 2 tilfælde, hvor virksomheden i kraft af sin produktion og manglende brug af relevante, farlige stoffer ikke er forpligtet til at udarbejde en basistilstandsrapport. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 35 c i miljøbeskyttelsesloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 7. Bestemmelsen vil bl.a. omfatte alle de husdyrbrug, der er omfattet af vurderingspligten efter den foreslåede § 38 k.

Hvis driftsherren ved driftsophør konstaterer en forurening, der udgør en væsentlig risiko, er driftsherren efter stk. 2 ikke forpligtet til at fjerne forureningen, hvis risikoen kan elimineres på anden måde. Som udgangspunkt kan driftsherren således efter denne bestemmelse nøjes med at afværge væsentlig risiko, som forureningen måtte udgøre i forhold til menneskers sundhed eller i forhold til miljøet. Hvis driftsherren selv er forurener efter lovens kapitel 5, kan denne dog få et påbud efter bestemmelserne i kapitel 5 om at fjerne forureningen, forudsat at betingelserne for et oprensningspåbud i øvrigt er opfyldt, jf. ovenfor og bemærkningerne til § 38 p.

Foranstaltningerne efter stk. 2 skal sikre, at virksomhedens areal ikke udgør en væsentlig risiko for menneskers sundhed eller miljøet. Risikovurderingen skal således tage højde for risikoen for grundvand, overfladevand og natur samt risiko for sundheden for mennesker, der opholder sig på virksomhedens areal, såvel udendørs som i bygninger.

Risikovurderingen skal være baseret på konkrete målinger og beregninger. Det er hensigten, at metoder til afgrænsning og risikovurdering af en forurening vil blive fastlagt i en vejledning fra Miljøstyrelsen, se bemærkningerne til stk. 5.

Til stk. 3

I stk. 3 foreslås, at vurderingen af væsentlig risiko, jf. stk. 1 og 2, skal ske i forhold til arealets brug

på ophørstidspunktet. Dog skal vurderingen ske i forhold til fremtidig brug, hvis der på ophørstidspunktet foreligger en tilladelse til en ændret fremtidig brug af arealet. Bestemmelsen har til formål at gennemføre de dele af IE-direktivets artikel 22, stk. 3. 2. afsnit, og stk. 4, hvorefter der skal træffes foranstaltninger, så anlægsområdet »i betragtning af dets nuværende eller godkendte fremtidige brug« ikke længere frembyder nogen væsentlig risiko.

Miljøministeriet fortolker direktivet således, at den nuværende brug er fortsat anvendelse til erhvervsformål med uændret placering af bygninger og faste belægninger, eller med de ændringer heraf, som er påkrævet på grund af selve ophøret af aktiviteterne, mens godkendt fremtidig brug tolkes som anvendelse til et fremtidigt formål, som er godkendt i en konkret tilladelse til en bygherre, og som giver tilladelse til ændring af placering af bygninger og/eller til anvendelse af arealet til et andet formål end erhvervsmål. En sådan konkret tilladelse kan være en byggetilladelse eller nedrivningstilladelse, hvis en sådan er påkrævet for den pågældende, fremtidige brug. Desuden kan det være en landzonetilladelse efter planlovens § 35 eller en tilladelse til ændret arealanvendelse eller bygge- og anlægsarbejder efter jordforureningslovens § 8, stk. 1 og 2. Hvis en af de nævnte tilladelser er meddelt på ophørstidspunktet, skal risikoen i forhold til den fremtidige brug vurderes, også selv om der eventuelt kræves yderligere tilladelser for at realisere projektet.

Driftsherren får således en forpligtelse til ved ophør at forberede virksomhedens areal, således at det uden væsentlig risiko for sundhed eller miljø fortsat kan anvendes som på ophørstidspunktet eller - hvis der foreligger en relevant tilladelse, jf. ovenfor - til et nyt formål.

Påbuddet om foranstaltninger efter § 38 m, stk. 2, skal udformes således, at foranstaltningerne konkret tilpasses eksisterende eller godkendte bygningsdele og delarealer, idet der f.eks. vil være forskel på de foranstaltninger, der udføres på ubebyggede dele af arealet, foranstaltninger under nuværende bygninger og foranstaltninger under fremtidige bygninger.

Driftsherren skal foretage alle de foranstaltninger, som er nødvendige for at forberede arealet til den fremtidige, godkendte brug, efter § 38 l. Dette betyder, at en forurening ikke må medføre behov for, at der senere skal udføres særlige foranstaltninger i fremtidige anlæg og bygninger, såsom membraner i gulve for at sikre indeklima imod forureningsdampe fra jorden.

Resultatet af foranstaltningerne skal være, at den væsentlige risiko fra forureningen elimineres. Dette vil efter Miljøministeriets fortolkning af IE-direktivet typisk svare til oprydningsniveauet i den offentlige indsats efter jordforureningslovens kapitel 3, idet der ikke skal ske genopretning som ved påbud efter lovens kapitel 5. Men hvor den offentlige indsats primært er rettet mod arealer med forureningskilder, der kan have skadelig virkning på grundvandet inden for et areal med særlige drikkevandsinteresser eller i et indvindingsopland for et alment vandforsyningsanlæg, eller have skadelig virkning på mennesker på et areal med bolig, børneinstitution eller offentlig legeplads, gælder IE-direktivets krav om foranstaltninger over for væsentlig risiko også for overfladevand og natur samt grundvand i øvrigt, og desuden for arealer med anden følsom arealanvendelse og for arealer til erhvervsmæssig brug.

Hvis jorden kun er lettere forurenede, jf. miljøministerens bekendtgørelse nr. 554 af 19. maj 2010 om definition af lettere forurenede jord, vil der næppe være tale om væsentlig risiko for sundhed eller miljø. Indsatsen i forhold til lettere forurenede jord varetages efter andre bestemmelser, idet kommunalbestyrelsen i samarbejde med regionsrådet skal give generel rådgivning om sundhedsmæssige konsekvenser vedrørende arealer, der er omfattet af områdeklassificeringen efter § 50 a, eller er lettere forurenede.

I det følgende gives eksempler på foranstaltninger

- 1) i forhold til sundheden ved fortsat anvendelse til erhvervsformål,
- 2) i forhold til sundheden ved godkendt, fremtidig følsom arealanvendelse, og
- 3) i forhold til miljøet.

1) Foranstaltninger i forhold til sundheden ved fortsat anvendelse til erhvervsformål

Ved fortsat anvendelse til erhvervsformål kan der være tre situationer, hvor det er nødvendigt med foranstaltninger for at fjerne en væsentlig risiko for sundheden. I den første situation sker der ingen fysiske ændringer på arealet, men der er konstateret en forurening, som udgør en væsentlig risiko, enten på ubebyggede arealer eller under eksisterende bygninger. I den anden situation medfører nedlukningen af virksomheden i sig selv, at der f.eks. fjernes belægning og installationer eller nedrives bygninger, således at en forurening blottægges, så den udgør en væsentlig sundhedsrisiko. I den tredje situation foreligger der en godkendt, fremtidig brug, hvor der f.eks. skal nedrives bygninger på et areal og opføres nye på et andet areal, og den nye placering af bygninger medfører, at forureningen udgør en væsentlig sundhedsrisiko.

Hvis en jordforurening ligger frit tilgængelig og frembyder en væsentlig risiko for menneskelig sundhed ved kontakt, skal driftsherren sørge for, at man ikke kan komme i kontakt med jordforureningen, hvilket f.eks. kan ske ved indhegning eller befæstelse af det forurenede areal. Hvis der er eller skal etableres en bygning på et areal, hvor der sker en afdampning af flygtige stoffer, skal driftsherren sørge for at reducere afdampningen, så risikoen elimineres, f.eks. ved at fjerne en del af forureningen eller ved at kapsle forureningen ind og etablere passiv ventilation i jorden eller i en eksisterende bygning. I forhold til fastsættelse af det acceptable forureningsniveau i indeklimaet i en bygning, der skal bruges til erhvervsformål, vil arbejdsmiljøkravene skulle opfyldes, og det kan derfor være relevant at inddrage arbejdsmiljømyndighederne, før der gives påbud efter § 38 m, stk. 2. Det følger i øvrigt af lovens § 65, stk. 3, og § 66 a, stk. 2, at henholdsvis kommuner og staten skal underrette den stedlige arbejdstilsynsmyndighed, hvis der konstateres indeklimaproblemer på en erhvervsejendom, der antages at skyldes jordforurening.

Hvis der er offentlig adgang til erhvervsarealet, skal foranstaltningerne tage hensyn til dette. Et alment tilgængeligt udendørs areal kan f.eks. udgøre en væsentlig risiko, hvis der på arealet er frit tilgængelig jord, der indeholder forureningskoncentrationer, som overstiger Miljøstyrelsens vejledende afskæringskriterier. Der findes allerede i dag en hjemmel i jordforureningslovens § 9, stk. 2, til, at kommunalbestyrelsen på alment tilgængelige udendørs arealer, som er forureningskortlagte, kan meddele påbud til grundejere om, at disse inden en nærmere fastsat frist skal foretage eller opretholde nærmere bestemte, mindre omkostningskrævende foranstaltninger, herunder indhegning og flisedækning, hvor der kan være en sundhedsmæssig risiko ved den nuværende arealanvendelse. I forhold til alment tilgængelige udendørs arealer på erhvervsarealer vil de foranstaltninger, der skal iværksættes efter det foreslåede stk. 2, ikke være mere omfattende end dem, der lægges op til i lovens § 9, stk. 2. Efter det foreslåede § 38 m, stk. 2, er det imidlertid driftsherren og ikke som efter § 9, stk. 2, grundejeren, der er ansvarlig for disse foranstaltninger. Desuden kan nedrivning af bygninger og lignende tiltag grundet driftsophør medføre, at behovet for foranstaltninger bliver større end under driften.

2) Foranstaltninger i forhold til sundhed ved godkendt fremtidig følsom anvendelse

I den situation, hvor arealet overgår til anvendelse til bolig, børneinstitution, offentlig legeplads, kolonihave eller sommerhus skal driftsherren sikre, at der gennemføres foranstaltninger svarende til, hvad der kræves af ejer eller bruger i jordforureningslovens § 72 b, stk. 1. Det betyder, at driftsherrens foranstaltninger på arealet skal afsluttes med, at det øverste 50 cm jordlag af den fremtidige ubebyggede del af arealet ikke er forurennet, eller at der er etableret en varig fast belægning. Derudover skal en eventuel risiko for afdampning til indeklima elimineres, f.eks. ved at fjerne en del af forureningen eller ved at kapsle forureningen ind og etablere passiv ventilation i jorden eller i en eksisterende bygning.

Ved overgang til anden følsom arealanvendelse (rekreativt område, alment tilgængeligt område eller anden institution end børneinstitution) skal der også foretages foranstaltninger, men disse kan efter omstændighederne være mindre omfattende, f.eks. et tyndere jordlag, der ikke er forurennet, hvis dette konkret er tilstrækkeligt til at eliminere væsentlig risiko for sundheden.

3) Foranstaltninger i forhold til miljøet

Ud over de foranstaltninger, som sikrer sundheden, skal der også udføres foranstaltninger, hvis der er konstateret forurening, som udgør en væsentlig risiko for miljøet, dvs. grundvand og overfladevand og natur.

I mange tilfælde vil de foranstaltninger, som sikrer sundheden for brugerne, samtidig udgøre en sikring i forhold til miljøet. Det gælder bortgravning af forurening og befæstelse, som sikrer mod nedsivning af forurening til grundvandet. Men det kan være nødvendigt med yderligere foranstaltninger, såsom at fjerne mere forurenede jord, eller etablere in situ-afværgeanlæg eller afværgepumpning.

Til stk. 4

Det foreslås, at foranstaltninger efter stk. 1 og 2 skal foretages, uanset hvordan og hvornår en forurening er sket, medmindre forureningen er sket før den 7. januar 2013.

Dette betyder for det første, at det ikke er et krav, at forureningen er en følge af uagtsomhed fra driftsherrens side. Det eneste krav er, at den stammer fra de omfattede aktiviteter.

Det betyder for det andet, at der ikke indtræder forældelse i forhold til, hvornår driftsherren er forpligtet til at foretage de nødvendige foranstaltninger med hensyn til jordforureningen ved driftsophør.

Det foreslås, at forpligtelsen til at foretage disse foranstaltninger ikke gælder, i det omfang forureningen er opstået før den 7. januar 2013, som er det tidspunkt, hvor IE-direktivet skal være gennemført. Hvis forureningen er sket både før og efter denne dato, gælder det foreslåede kapitel 4 b kun for den del af forureningen, der er sket den 7. januar 2013 eller senere. For forurening, der er sket før den 7. januar 2013, vil lovens øvrige regler gælde uændret.

Til stk. 5

I stk. 5 er der foreslået en bemyndigelse til, at miljøministeren kan fastsætte regler om indhold og omfang af vurdering og foranstaltninger efter stk. 1 og 2.

Det er foreløbig hensigten, at ministeren i første omgang alene fastsætter helt overordnede regler, mens Miljøstyrelsen udarbejder en vejledning med mere specifikke retningslinjer. Hvis der senere viser sig behov herfor, herunder på baggrund af Kommissionens kommende vejledning om basistilstandsrapporten, vil der med bestemmelsen være mulighed for, at ministeren kan udarbejde mere præcise regler herom.

§ 38 m

Det foreslås, at driftsherren skal sende vurderingen efter § 38 k til miljømyndigheden sammen med et oplæg til relevante foranstaltninger, som virksomheden skal foretage over for eventuel forurening, jf. § 38 l. Miljømyndigheden udsteder efterfølgende et påbud om at foretage foranstaltninger, hvis betingelserne i § 38 l er opfyldt.

Det foreslåede system ligner således de almindelige påbudsregler i kapitel 5, § 40 og 41, hvor et undersøgelsespåbud i givet fald efterfølges af et opretningspåbud.

Såfremt driftslederen påbegynder foranstaltningerne, inden et oplæg er sendt til miljømyndigheden, sker det på egen risiko. Hvis miljømyndigheden efterfølgende stiller yderligere krav til de trufne foranstaltninger, skal driftsherren opfylde disse yderligere krav, uanset om foranstaltningernes gennemførelse fordyres.

Med hensyn til kravene til foranstaltninger og omfanget af disse henvises til bemærkningerne til § 38 l.

Miljømyndigheden afgør, hvilke krav til dokumentation for opfyldelse af påbuddet der skal stilles. Hvis der er konstateret en forurening, som driftsherren har skullet rydde op, bør driftsherren efter foranstaltningernes gennemførelse udføre kontrolmålinger på tilnærmelsesvis de samme prøvetagningssteder og med

samme analyseprogram som ved basistilstandsrapporten, så det kan dokumenteres, at forureningsniveauet er tilbage til basistilstanden. Tillige bør der udføres kontrolmålinger andre steder, hvor der er konstateret forurening ved vurderingen, men hvor der ikke er målt i basistilstandsrapporten.

§ 38 n

Det foreslås, at pligterne efter dette kapitel påhviler virksomhedens eller husdyrbrugets driftsherre på tidspunktet for driftsophør, uanset om en eventuel forurening er sket i den periode, hvor den pågældende drev virksomheden.

I praksis vil det betyde, at hvis en driftsherre overtager en virksomhed og driver aktiviteten videre, vil den senere driftsherre også være ansvarlig for de forureninger, som er sket under tidligere driftsherrer.

Det er ikke en forudsætning, at en senere driftsherre vidste eller burde vide, at der er en forurening på ejendommen. En senere driftsherre vil være ansvarlig for den forurening, der eksisterer ved driftsophør, uanset om denne vidste eller burde vide, at forureningen eksisterede. Forpligtelsen indtræder ved driftsophør for den driftsherre, der driver virksomheden på dette tidspunkt.

Det har heller ingen betydning, på hvilken måde virksomheden overgår til en ny driftsherre. Hvis en igangværende virksomhed overdrages til en ny erhverver (driftsherre), vil denne overtage ansvaret. I den situation, hvor virksomhedens aktiviteter omfattes af IE-direktivet definitivt ophører (driftsophør), og en anden virksomhed etableres på samme areal, vil den ansvarlige efter kapitel 4 b være den, der drev virksomheden på tidspunktet for driftsophør.

I den situation, hvor en ny erhverver får overdraget den forurenede ejendom, men hvor driftsherren stadig driver virksomheden på ejendommen, er det virksomhedens driftsherre, der vil være den ansvarlige.

§ 38 o

Det foreslås i stk. 1, at påbud efter de foreslåede § 38 k, stk. 3, og § 38 m, stk. 2, kan meddeles, uanset om driftsherren har rådighed over den forurenede ejendom. I påbuddet skal der fastsættes pligt til retableringer af den forurenede ejendom.

Med den foreslåede bestemmelse gøres det muligt at fravige den forvaltningsretlige grundsætning om, at påbud om gennemførelse af foranstaltninger på en fast ejendom kun kan udstedes til ejeren eller brugeren af ejendommen, idet det skal være muligt for påbudsadressaten at efterkomme påbuddet.

Det foreslås i stk. 2, at hvis den, der er adressat for et påbud efter de foreslåede § 38 k, stk. 3, og § 38 m, stk. 2, ikke har rådighed over ejendommen, kan miljømyndigheden meddele påbud til den, der har rådighed over ejendommen, om at tåle, at undersøgelser, oprydning eller andre foranstaltninger gennemføres ved påbudsadressatens foranstaltning.

Bestemmelsen skal eksempelvis regulere de tilfælde, hvor driftsherren har solgt ejendommen eller opsagt et lejemål. En (ny) lejer vil også kunne påbydes at tåle en sådan oprydning, selv om den vil kunne genere den virksomhed, der udøves af lejeren.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at en ejer eller bruger ikke kan forhindre gennemførelsen af foranstaltninger med den virkning, at myndigheden eventuelt selv måtte foretage de nødvendige foranstaltninger. I langt de fleste tilfælde må det dog forventes, at en grundejer frivilligt vil medvirke til, at undersøgelser eller foranstaltninger kan ske.

Lovforslagets beskyttelsesinteresser omfatter også situationer, hvor forureningen ikke udgør nogen trussel mod andre end den, der har rådighed over ejendommen. Bestemmelsen betyder, at den, der har rådighed over ejendommen, kan tvinges til at afgive rådighed af hensyn til egen sundhed.

Det kan ikke på forhånd udelukkes, at der kan forekomme tilfælde, hvor gennemførelse af en vurdering eller foranstaltninger vil kunne udløse ekspropriationsretlige overvejelser. Bestemmelsen skal forstås med den begrænsning, at der ikke vil kunne meddeles påbud, hvor påbuddene vil udgøre en ekspropriation.

I stk. 3 foreslås det, at et talepåbud efter stk. 2 er bindende for den, der til enhver tid har rådighed over den forurenede ejendom, i lighed med tilsvarende bestemmelser i lovens kapitel 4 a og 5, jf. lovens § 38 e og § 44.

§ 38 p

Det foreslås, at hvis driftsherren for virksomheden ikke har pligt til eller kun har delvis pligt til at undersøge og afhjælpe eller afværge en jord- eller grundvandsforurening eller ikke har betalingsevne til at opfylde pligterne, kan der meddeles påbud efter kapitel 5. Dette forudsætter naturligvis, at betingelser for at meddele påbud efter kapitel 5 er opfyldt. Hvis der således er en forurening, som driftsherren ikke er forpligtet til at fjerne efter reglerne i kapitel 4 b, kan reglerne i kapitel 5 benyttes til at meddele påbud, hvis enten den samme driftsherre eller en anden er ansvarlig for forureningen efter reglerne i kapitel 5. Dette gælder også, hvis driftsherren f.eks. er gået konkurs, og derfor ikke kan opfylde sine forpligtelser efter kapitel 4 b, og der findes en anden, som er ansvarlig for forureningen efter reglerne i kapitel 5.

Med hensyn til forholdet til kapitel 4 a henvises til lovforslagets § 4, nr. 4.

§ 38 q

Det foreslås i stk. 1, at miljømyndigheden lader oplysninger om forvarslede eller meddelte påbud efter § 38 m, stk. 2, tinglyse på ejendommen. Tinglysningen sker for påbudsadressatens regning, jf. dog stk. 2.

En lignende regel findes i lovens § 46, der vedrører tinglysning af påbud og forvarsel om påbud efter kapitel 5.

Tinglysningspligten er begrundet i hensynet til at informere eventuelle købere af fast ejendom om, at driftsherren må forventes at skulle gennemføre forebyggende eller afhjælpende foranstaltninger på ejendommen. Afhjælpende foranstaltninger i forbindelse med jord- og grundvandsforurening kan være af længerevarende karakter, f.eks. en afværgepumpning, der skal vedligeholdes.

Tinglysningen vil ikke være en forudsætning for, at påbud kan opfyldes eller håndhæves.

I stk. 2 foreslås, at hvis et påbud, der er forvarslet, ikke meddeles endeligt, afholder miljømyndigheden tinglysningsudgiften.

I stk. 3 foreslås, at miljømyndigheden lader tinglysningen af påbud aflyse, når påbudet er efterkommet.

Til nr. 6

Det foreslås at indsætte en henvisning til kapitel 4 b i § 56 a, stk. 1 og 2, og § 83, stk. 2 og 3.

Det foreslås med ændringen af § 56 a, stk. 1, at lokale foreninger og organisationer, der har beskyttelse af miljø og natur som hovedformål, kan underrette kommunalbestyrelsen og miljøministeren om, hvilke bestemte typer af afgørelser efter kapitel 4 b foreningen ønsker underretning om, jf. § 54, stk. 1, og § 83, stk. 1.

Foreningen skal samtidig fremsende vedtægter, der dokumenterer, at den er lokalt organiseret, og at dens hovedformål er beskyttelse af miljøet. Tilsvarende gælder lokale foreninger og organisationer, der efter deres formål varetager væsentlige rekreative interesser, når afgørelserne berører sådanne interesser.

Tilsvarende foreslås det med ændringen af § 56 a, stk. 2, at landsdækkende foreninger og organisationer, der efter deres vedtægter har beskyttelse af natur og miljø som hovedformål, kan underrette miljøministeren om, hvilke bestemte typer af afgørelser efter kapitel 4 b foreningen eller organisationen ønsker underretning om, jf. § 54, stk. 1, hvorefter miljøministeren inden 14 dage underretter vedkommende kommunalbestyrelse. Tilsvarende gælder landsdækkende foreninger og organisationer, der efter deres vedtægter har til formål at varetage væsentlige rekreative interesser, når afgørelserne berører sådanne interesser.

Den foreslåede ændring af § 56 a, stk. 1 og 2, er en udvidelse af foreningernes og organisationernes indsigt i afgørelser, således at foreningens underretning ikke kun omfatter afgørelser efter kapitel 4 a, men også kapitel 4 b.

Det foreslås med ændringen af § 83, stk. 2, at landsdækkende foreninger og organisationer, der efter deres vedtægter har beskyttelse af natur og miljø som hovedformål, kan påklage afgørelser efter bestemmelserne i kapitel 4 b.

Tilsvarende foreslås det med ændringen af § 83, stk. 3, at landsdækkende foreninger og organisationer, der efter deres vedtægter har til formål at varetage væsentlige rekreative interesser, kan påklage afgørelse efter bestemmelserne i kapitel 4 b, når afgørelsen berører sådanne interesser og klagen har til formål at varetage natur- og miljøbeskyttelse.

Den foreslåede ændring af § 83, stk. 2 og 3, er en udvidelse af landsdækkende foreninger og organisationers adgang til at kunne påklage afgørelser, således at foreningens eller organisationens adgang til at påklage afgørelser ikke kun omfatter afgørelser efter kapitel 4 a, men også kapitel 4 b.

Bestemmelserne er indsat for at opfylde kravet i IE-direktivets artikel 25, jf. artikel 3, nr. 17, om, at der skal være adgang for bl.a. ikke-statslige organisationer, der arbejder for miljøbeskyttelse, til at få prøvet enhver afgørelse, handling eller undladelse, der er omfattet af artikel 24. Artikel 24, stk. 3, omfatter bl.a. »de foranstaltninger, som driftslederne i overensstemmelse med artikel 22 har truffet ved definitivt aktivitetsophør.«

Herudover vil afgørelser efter kapitel 4 b kunne påklages efter reglerne i lovens § 82, hvorefter afgørelsens adressat, enhver, der har en væsentlig individuel interesse i sagens udfald, og visse myndigheder kan påklage afgørelser efter loven.

Til nr. 7

Det foreslås, at det udgår af den gældende § 61, stk. 4, at miljøministeren kan fastsætte regler om indberetningens form. Den gældende § 61, stk. 4, omhandler regionsrådets og kommunalbestyrelsens pligt til at indsende indberetninger om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed. Oplysninger omfattet af den gældende § 61, stk. 4, vil være omfattet af den foreslåede § 64 a, stk. 1, nr. 4, jf. lovforslagets § 4, nr. 8. Det fremgår videre af den foreslåede § 64 b, at der kan fastsættes regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af de i § 64 a, stk. 1, nævnte oplysninger.

På baggrund heraf vil det være overflødigt i § 61, stk. 4, at miljøministeren kan fastsætte regler om indberetningens form, da indberetningerne under alle omstændigheder vil skulle indsendes digitalt, evt. ved scanning af papirdokumenter, der herefter indsendes.

Til nr. 8

§ 64 a

Det foreslås at indsætte en ny § 64 a i lovens kapitel 7, der omhandler digital kommunikation i en række situationer i forhold til bl.a. miljøgodkendelser og miljøtilsyn.

Den foreslåede § 64 a, *stk. 1*, bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om, at der skal ske anvendelse af digital kommunikation, herunder bestemte it-systemer, særlige digitale formater, digital signatur eller lignende i en række situationer. Det er ikke intentionen med lovforslaget at indskrænke eller ændre anvendelsesområdet for andre lignende regler i jordforureningsloven eller regler udstedt i medfør deraf.

I modsætning til bl.a. miljøbeskyttelsesloven indeholder jordforureningsloven ikke hjemler, der kan bemyndige miljøministeren til at fastsætte regler om digital kommunikation mellem miljømyndigheder og virksomheder. Ved vedtagelsen af lovforslag nr. L 139, Folketingstidende A, 2010/2011, 1. samling,

side 45-46, fremsat den 9. februar 2011, forslag til lov om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love, blev der i forslagens § 14 indsat bestemmelser i miljøbeskyttelseslovens § 35 om digital kommunikation. Der blev ikke tilsvarende indsat hjemler i jordforureningsloven, men det foreslås nu.

Stk. 1, nr. 1, omhandler oplæg til vurdering efter § 38 k, stk. 2, vurdering efter § 38 l, stk. 1 og foranstaltninger efter § 38 m, stk. 1 og 2.

Nr. 2 omhandler afgørelser truffet i medfør af kapitel 2 om forureningskortlægning og tilladelse til ændret arealanvendelse m.v., kapitel 4 a om miljøskade, kapitel 4 b om afhjælpning af jord og grundvandsforurening ved ophør af driften af bestemte aktiviteter på listevirksomheder og husdyrbrug, kapitel 5 om andre forureninger end miljøskader, kapitel 8 om tilsyn og håndhævelse og kapitel 9 om diverse bestemmelser. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Nr. 3 omhandler tilsynsmyndighedens udøvelse af tilsynsvirksomhed, herunder resultater af tilsynsmyndighedens udøvelse af tilsynsvirksomhed. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 20. Som tidligere nævnt under bemærkningerne til § 1, nr. 20, påtænker Miljøstyrelsen at oprette et eller flere digitale systemer, som offentligheden vil få adgang til. Det er hensigten, at tilsynsoplysninger om jordforurening vil være en del af dette eller de systemer.

Nr. 4 omhandler regionsrådets og kommunalbestyrelsens indsendelse af indberetning om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed i henhold til regler udstedt i medfør af § 61, stk. 4, herunder resultater af målinger og undersøgelser. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 9, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Nr. 5 omhandler klage over afgørelser som nævnt i nr. 2. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 10, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Nr. 6 omhandler kommunikationen med myndigheder i forbindelse med de forhold, som er nævnt i nr. 1-5. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 11, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1 i miljøbeskyttelsesloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

§ 64 a, *stk. 2*, omhandler miljøministerens adgang til at fastsætte regler om, at myndigheden kan udstede afgørelser og andre dokumenter i forbindelse med forhold, som er nævnt i stk. 1, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift. Omfattet er alle dokumenter, som de omhandlede myndigheder udsteder på de pågældende områder. Det er væsentligt, at den person, som er ansvarlig for afgørelsen, kan identificeres entydigt. Ved vedtagelsen af lovforslag nr. L 139, Folketingstidende A, 2010/2011, 1. samling, side 45-46, fremsat den 9. februar 2011, forslag til lov om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love, blev der i forslagens § 14 indsat bestemmelser i miljøbeskyttelseslovens § 35 om dette. Der blev ikke tilsvarende indsat hjemler i jordforureningsloven, men det foreslås nu.

§ 64 a, *stk. 3*, omhandler miljøministerens adgang til at fastsætte regler om, at dokumenter, der udelukkende er udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af myndigheden som afsender. Bemyndigelsen kunne tænkes anvendt til at fastsætte regler om f.eks. maskinel udsendelse af kvittering for modtagelse af ansøgningen. Ved vedtagelsen af lovforslag nr. L 139, Folketingstidende A, 2010/2011, 1. samling, side 45-46, fremsat den 9. februar 2011, forslag til lov om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love, blev der i forslagens § 14 indsat bestemmelser i miljøbeskyttelseslovens § 35 om dette. Der blev ikke tilsvarende indsat hjemler i jordforureningsloven, men det foreslås nu.

§ 64 a, *stk. 4*, omhandler hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem. I modsætning

til bl.a. miljøbeskyttelsesloven indeholder jordforureningsloven ikke hjemler, der kan bemyndige miljøministeren til at fastsætte regler om formkrav til digitale afgørelser eller fastsætter hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem.

Bestemmelsen finder anvendelse både på meddelelser, som frivilligt sendes digitalt, og på meddelelser, som det er obligatorisk at sende digitalt. Bestemmelsen vil have betydning for beregning af, hvornår eventuelle tidsfrister begynder at løbe, f.eks. fastsatte frister for fremsendelse af yderligere oplysninger til brug for sagsbehandlingen eller starttidspunktet for beregning af klagefristen.

I de foreslåede bestemmelser fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen. For meddelelser, som sendes til myndigheden, er myndigheden adressat for meddelelsen. For meddelelser, som myndigheden sender til virksomheden, er virksomheden adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« er her brugt om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse.

Efter forslaget anses en meddelelse for at være kommet frem til adressaten for meddelelsen, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen, dvs. fra det tidspunkt, hvor adressaten har mulighed for at gøre sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Det er således uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt være tilgængelig for en myndighed på det tidspunkt, hvor myndigheden kan behandle eller læse meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesplanlægning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer, må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet. Det vil således ikke komme virksomheden til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

Ved vedtagelsen af lovforslag nr. L 139, Folketingstidende A, 2010/2011, 1. samling, side 45-46, fremsat den 9. februar 2011, forslag til lov om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love, blev der i forslaget § 14 indsat bestemmelser i miljøbeskyttelseslovens § 35 om dette. Der blev ikke tilsvarende indsat hjemler i jordforureningsloven, men det foreslås nu.

§ 64 a, stk. 5, omhandler miljøministerens adgang til at fastsætte regler om, hvilken myndighed der er ansvarlig for de oplysninger, som er omfattet af stk. 1. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b i miljøbeskyttelsesloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

§ 64 b

Det foreslås, at der indsættes en ny § 64 b, der bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af de i § 64 a, stk. 1, nævnte oplysninger. Oplysningerne kan vedrøre strafbare forhold på lovens område og kan være med navns nævnelse.

Bestemmelsen har til formål at implementere IE-direktivets krav om offentliggørelse af ophørsforanstaltninger og direktivets krav om, at tilsynsmyndigheden skal stille tilsynsrapporter til rådighed for offentligheden, jf. direktivets artikel 24, stk. 3, litra a, og artikel 23, stk. 6.

Ved offentliggørelse forstås i denne sammenhæng, at myndigheden gør oplysningerne tilgængelige for en ubestemt kreds af modtagere herunder for eksempel på myndighedens hjemmeside på internettet eller

via det eller de digitale systemer. Det er hensigten, at offentliggørelse af ophørsforanstaltninger sker på Danmarks Miljøportal, som databasen DKjord hører under.

DKjord er en fælles offentlig jordforureningsdatabase, som sikrer deling af de seneste opdaterede data om jordforurening. De data, der i dag kan trækkes fra DKjord, er oplysninger om kortlægning efter jordforureningsloven, på enten vidensniveau 1 eller vidensniveau 2, samt oplysninger om områdeklassificering, der er lettere forurenede områder, hvilket som udgangspunkt vil være byzone.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 79 c i miljøbeskyttelsesloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 9

Det foreslås, at afgørelser, der træffes efter kapitel 4 b, kan påklages til Natur- og Miljøklagenævnet. Det gælder afgørelser om påbud om foretagelse af vurdering efter § 38 k, påbud om gennemførelse af foranstaltninger efter § 38 l, både i tilfælde med og uden basistilstandsrapport, samt påbud efter § 38 o, som dækker situationer, hvor driftsherren ikke længere har adgang til ejendommen.

Til nr. 10

Det foreslås med ændring af § 88, stk. 1, at strafbelægge undladelse af at indsende oplæg til, hvordan vurderingen efter den foreslåede § 38 k, stk. 1, skal foretages, jf. § 38 k, stk. 2.

Det nærmere omfang af vurderingen efter § 38 k, stk. 1, og foranstaltningerne efter § 38 l skal fastsættes konkret i påbud. Det foreslås derfor ikke, at overtrædelse af § 38 k, stk. 1, og § 38 l skal kunne straffes direkte.

Påbud efter de foreslåede bestemmelser i § 38 k, stk. 3, og § 38 m, stk. 2, vil være strafbelagt, jf. jordforureningslovens § 88, stk. 1, nr. 1, hvorefter undladelse af at efterkomme påbud efter loven generelt er strafbelagt.

Til nr. 11

Det foreslås at konsekvensændre henvisningen i § 88, stk. 6, som følge af indsættelse af et nyt nummer i § 88, stk. 1, jf. lovforslagets § 4, nr. 10.

Til § 5

Det foreslås at indsætte en ny § 45 a i lovens kapitel 6, der omhandler digital kommunikation i en række situationer i forhold til bl.a. miljøgodkendelser og miljøtilsyn.

Den foreslåede § 45 a, *stk. 1*, bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om, at der skal ske anvendelse af digital kommunikation, herunder bestemte it-systemer, særlige digitale formater, digital signatur eller lignende i en række situationer. Den foreslåede bestemmelse omfatter den situation, hvor der sker en miljøskade på en virksomhed omfattet af IE-direktivet.

I modsætning til bl.a. miljøbeskyttelsesloven indeholder miljøskadeloven ikke hjemler, der kan bemyndige miljøministeren til at fastsætte regler om digital kommunikation mellem miljømyndigheder og virksomheder. Ved vedtagelsen af lovforslag nr. L 139, Folketingstidene A, 2010/2011, 1. samling, side 45-46, fremsat den 9. februar 2011, forslag til lov om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love, blev der i forslaget § 14 indsat bestemmelser i miljøbeskyttelseslovens § 35 om digital kommunikation. Der blev ikke tilsvarende indsat hjemler i miljøskadeloven, men det foreslås nu.

Stk. 1, nr. 1, omhandler afgørelser i medfør af kapitel 3 om påbud om forebyggende og afhjælpende foranstaltninger m.v. og kapitel 5 om tilsyn samt regler udstedt i medfør heraf. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Nr. 2 omhandler indberetning m.v. til myndigheden i medfør af kapitel 3, regler udstedt i medfør heraf og afgørelser truffet i medfør heraf. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Nr. 3 omhandler tilsynsmyndighedens udøvelse af tilsynsvirksomhed, herunder resultater af tilsynsmyndighedens udøvelse af tilsynsvirksomhed. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 20. Som tidligere nævnt under bemærkningerne til § 1, nr. 20, påtænker Miljøstyrelsen at oprette et eller flere digitale systemer, som offentligheden vil få adgang til. Det er hensigten, at tilsynsoplysninger om miljøskader vil være en del af dette eller de systemer.

Nr. 4 omhandler klage over afgørelser som nævnt i nr. 1. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 10, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Nr. 5 omhandler kommunikationen med myndigheder i forbindelse med de forhold, som er nævnt i nr. 1-4. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, nr. 11, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 1, i miljøbeskyttelsesloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

§ 45 a, *stk. 2*, omhandler miljøministerens adgang til at fastsætte regler om, at myndigheden kan udstede afgørelser og andre dokumenter i forbindelse med forhold, som er nævnt i stk. 1, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift, eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift. Omfattet er alle dokumenter, som de omhandlede myndigheder udsteder på de pågældende områder. Det er væsentligt, at den person, som er ansvarlig for afgørelsen, kan identificeres entydigt. Ved vedtagelsen af L 139, Folketingstidende A, 2010/2011, 1. samling, side 45-46, fremsat den 9. februar 2011, forslag til lov om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love, blev der i forslagens § 14, nr. 1, indsat bestemmelser i miljøbeskyttelseslovens § 35 om dette. Der blev ikke tilsvarende indsat hjemler i miljøskadeloven, men det foreslås nu.

§ 45 a, *stk. 3*, omhandler miljøministerens adgang til at fastsætte regler om, at dokumenter, der udelukkende er udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af myndigheden som afsender. Bemyndigelsen kunne tænkes anvendt til at fastsætte regler om f.eks. maskinel udsendelse af kvittering for modtagelse af ansøgningen. Ved vedtagelsen af lovforslag nr. L 139, Folketingstidende A, 2010/2011, 1. samling, side 45-46, fremsat den 9. februar 2011, forslag til lov om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love, blev der i forslagens § 14 indsat bestemmelser i miljøbeskyttelseslovens § 35 om dette. Der blev ikke tilsvarende indsat hjemler i miljøskadeloven, men det foreslås nu.

§ 45 a, *stk. 4*, omhandler hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem. I modsætning til bl.a. miljøbeskyttelsesloven indeholder jordforureningsloven ikke hjemler, der kan bemyndige miljøministeren til at fastsætte regler om formkrav til digitale afgørelser eller fastsætter hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem.

Bestemmelsen finder anvendelse både på meddelelser, som frivilligt sendes digitalt, og på meddelelser, som det er obligatorisk at sende digitalt. Bestemmelsen vil have betydning for beregning af, hvornår eventuelle tidsfrister begynder at løbe, f.eks. fastsatte frister for fremsendelse af yderligere oplysninger til brug for sagsbehandlingen eller starttidspunktet for beregning af klagefristen.

I de foreslåede bestemmelser fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen. For meddelelser, som sendes til myndigheden, er myndigheden adressat for meddelelsen. For meddelelser, som myndigheden sender til virksomheden, er virksomheden adressat for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« er her brugt om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse.

Efter forslaget anses en meddelelse for at være kommet frem til adressaten for meddelelsen, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen, dvs. fra det tidspunkt, hvor adressaten har mulighed for at gøre sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Det er således uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt være tilgængelig for en myndighed på det tidspunkt, hvor myndigheden kan behandle eller læse meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer, må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet. Det vil således ikke komme virksomheden til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

Ved vedtagelsen af lovforslag nr. L 139, Folketingstidende A, 2010/2011, 1. samling, side 45-46, fremsat den 9. februar 2011, forslag til lov om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love, blev der i forslaget § 14 indsat bestemmelser i miljøbeskyttelseslovens § 35 om dette. Der blev ikke tilsvarende indsat hjemler i miljøskadeloven, men det foreslås nu.

§ 45 a, stk. 5, omhandler miljøministerens adgang til at fastsætte regler om, hvilken myndighed der er ansvarlig for de oplysninger, som er omfattet af stk. 1. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 79 b i miljøbeskyttelsesloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

§ 45 b

Det foreslås, at der indsættes en ny § 45 b der bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt af de i § 45 a, stk. 1, nævnte oplysninger. Oplysningerne kan vedrøre strafbare forhold på lovens område og kan være med navns nævnelse.

Bestemmelsen har til formål at implementere IE-direktivets artikel 23, stk. 6. Det fremgår heraf, at tilsynsmyndigheden skal stille tilsynsrapporten til rådighed for offentligheden.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 79 c i miljøbeskyttelsesloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Til § 6

Til nr. 1

Det foreslås, at reglen i § 47 i fiskeriloven om krav om gitter eller lignende ved dambrug, der forsynes med vand fra et vandløb, ophæves, idet regelsættet foreslås overført til miljøbeskyttelsesloven, jf. § 1, nr. 4, 10 og 14, og § 9.

Til nr. 2

Det foreslås, at ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeris beføjelser i den hidtil gældende § 49 i fiskeriloven til at fastsætte regler om afgittringer ved dambrug tilsvarende ophæves. Dette er en konsekvens af, at § 47 i fiskeriloven foreslås ophævet, § 49 i fiskeriloven gælder herefter kun for den afgittring,

der kræves ved turbiner. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fortsat fastsætte regler om anbringelse, udformning og godkendelse af afgitringen ved turbiner.

Til nr. 3

Det foreslås, at § 47 udgår af lovens § 130, stk. 1, nr. 1, om straf. Ændringen er en konsekvens af, at § 47 i fiskeriloven foreslås ophævet.

Til § 7

Det foreslås, at loven træder i kraft den 7. januar 2013, da dette er fristen for implementeringen af IE-direktivet, og det foreslås, at bemyndigelserne til at etablere et eller flere digitale ansøgnings-, godkendelses- og tilsynssystemer træder i kraft samme dag.

I stk. 2, foreslås det, at de bestemmelser, der relaterer sig til afgittringer ved dambrug og fiskeriloven, træder i kraft den 1. juli 2012 for at sikre overførslen af myndighedskompetence i disse sager fra Fødevareministeriet til Miljøministeriet hen over sommeren 2012.

I stk. 3, foreslås det, at § 1, nr. 3, der omhandler bemyndigelse til at fastsætte regler om uorganisk gødning træder i kraft dagen efter denne lovs bekendtgørelse i Lovtidende, da der er indgået en aftale med Kommissionen om, at disse regler skal udstedes så hurtigt som muligt.

Til § 8

Bestemmelsen indeholder overgangsregler i forhold til de foreslåede regler om ophørsforanstaltninger i jordforureningsloven, jf. lovforslagets § 4, nr. 5. Formålet er at gennemføre overgangsreglerne i IE-direktivets artikel 82, stk. 1 og 2.

I stk. 1 foreslås det, at §§ 38 k-38 n og § 38 p som affattet ved denne lovs § 4, nr. 5, finder først anvendelse fra den 7. januar 2014 for husdyrbrug, som er i drift og i besiddelse af en godkendelse inden den 7. januar 2013, eller hvor der er indgivet en fuldstændig ansøgning inden denne dato, forudsat at disse husdyrbrug er sat i drift senest den 7. januar 2014.

I stk. 2 foreslås, at miljøministeren fastsætter regler om, hvornår §§ 38 k-38 n og § 38 p finder anvendelse på de aktiviteter på listevirksomheder, som er omfattet af § 38 k, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 4, nr. 5. Da ministeren ifølge § 38, stk. 4, skal fastsætte hvilke aktiviteter på listevirksomheder, reglerne skal finde anvendelse på, er det mest hensigtsmæssigt, at overgangsreglerne for disse også fastsættes ved bekendtgørelse.

De øvrige indholdsmæssige ændringer af lovgivningen, der indføres som følge af IE-direktivet, vil blive fastsat i bekendtgørelser, og der er derfor ikke behov for overgangsregler for disse i selve loven.

Til § 9

Det foreslås, at §§ 2-6 og 10 i bekendtgørelse nr. 218 af 30 marts 2005 om afgittring ved dambrug i ferske vande, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1044 af 28. oktober 2005 og bekendtgørelse nr. 261 af 1. april 2011, fortsat finder anvendelse, og at godkendelser af afgittringer meddelt i medfør af fiskeriloven eller bekendtgørelse om afgittring ved dambrug i ferske vande bevarer deres gyldighed, indtil der er fastsat vilkår om afgittring i en godkendelse efter § 33 eller påbud efter § 41 i lov om miljøbeskyttelse. Overtrædelse af §§ 2-6 i bekendtgørelse om afgittring ved dambrug i ferske vande straffes efter § 10 i bekendtgørelse om afgittring ved dambrug i ferske vande.

I stk. 2 foreslås det, at ansøgninger om godkendelse af afgittringer, som er under behandling af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri, og hvor der for det pågældende dambrug senest den 1. juli 2012 er truffet endelig afgørelse om vandindvinding og miljøgodkendelse, færdigbehandles af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri efter de hidtil gældende regler. Kompetencen er delegeret til NaturEr-

hvervstyrelsen, og afgørelserne vil kunne påklages til Fødevareministeriets Klagecenter. Ved »endelig« forstår, at sagen er afgjort af kommunalbestyrelsen og ikke påklaget, eller at klageinstansen har afgjort klagesagen med et indhold, der ikke er hjemvisning.

Desuden foreslås, at øvrige verserende sager om godkendelse af afgitringer færdigbehandles af kommunalbestyrelsen efter reglerne i kapitel 5 i lov om miljøbeskyttelse. Hvis dambruget allerede har en godkendelse efter § 33 eller § 39, træffes afgørelse efter § 41. I så fald foreslås det, at § 41 a, stk. 1, ikke finder anvendelse, idet reglen om 8 års retsbeskyttelse gennembrydes. Hvis dambruget ikke har en godkendelse efter § 33, træffes en samlet afgørelse efter miljøbeskyttelseslovens kapitel 5.

Det er vurderingen, at der pr. 1. juli 2012 fortsat vil være ca. 80-100 sager, som skal overføres til kommunerne, da der ikke er meddelt en endelig miljøgodkendelse eller vandindvindingstilladelse til dambrugene. Kommunerne har desuden oplyst, at nogle dambrug forventes lukket, lagt sammen eller opkøbt. I disse sager har NaturErhvervstyrelsen sat sagerne om afgitringer i bero ud fra et samtidighedshensyn i afventning af kommunernes endelige vandindvindingstilladelse. Dette var forudsat i reglerne fra 2005, hvor de nye afgitringskrav blev indført samtidig med, at de fornyede tilladelser til vandindvinding skulle foreligge.

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, NaturErhvervstyrelsen, vil overdrage relevante sagsakter i de uafsluttede, verserende sager om afgitringer ved dambrug til de ca. 30 kommuner med dambrug senest den 1. juli 2012, således at de kan indgå i kommunernes videre sagsbehandling af sagerne.

I stk. 3 foreslås det, at kommunalbestyrelsen fører tilsyn med afgitringer ved dambrug i ferske vande fra den 1. juli 2012. Dog fører NaturErhvervstyrelsen fortsat tilsyn med afgitringer ved de dambrug, hvor der er verserende sager om afgitring, der færdigbehandles af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri efter denne dato, jf. stk. 2, indtil der er truffet endelig afgørelse.

Til § 10

Bestemmelsen vedrører den territoriale gyldighed af lovforslaget. Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Grønland, idet lovens § 3 dog ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Da Færøerne den 1. maj 2003 har overtaget sagsområdet »havmiljø« som færøsk anliggende, vil det ikke være relevant at sætte lovens § 3 helt eller delvist i kraft for Færøerne.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov*Gældende formulering**Lovforslaget***§ 1**

I lov om miljøbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 879 af 26. juni 2010, som ændret ved lov nr. 484 af 11. maj 2010, § 14 i lov nr. 341 af 27. april 2011, § 6 i lov nr. 553 af 1. juni 2011, § 1 i lov nr. 1273 af 21. december 2011 og senest ved lov nr. 1274 af 21. december 2011, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (EF-fuglebeskyttelsesdirektivet), (EF-Tidende 1979 nr. L 103, side 1), som ændret senest ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006, (EU-Tidende 2006 nr. L 363, side 368), dele af Rådets direktiv nr. 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet), (EF-Tidende 1985 nr. L 175, side 40), som ændret senest ved Rådets og Europa-Parlamentets direktiv nr. 2003/35/EF af 26. maj 2003 om mulighed for offentlig deltagelse i forbindelse med udarbejdelse af visse planer og programmer på miljøområdet og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF og 96/61/EF for så vidt angår offentlig deltagelse og adgang til klage og domstolsprøvelse, (EU-Tidende 2003 nr. L 156, side 17), Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 om ændring af direktiv 75/442/EØF om affald, (EF-Tidende 1991 nr. L 78, side 32), Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, (EF-Tidende 1991 nr. L 375, side 1), som ændret senest ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006, (EU-Tidende 2006 nr. L 363, side 368), dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af

planter (EF-habitatdirektivet), (EF-Tidende 1992 nr. L 206, side 7), som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1882/2003/EF af 29. september 2003, (EU-Tidende 2003 nr. L 284, side 1), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald, (EF-Tidende 1994 nr. L 365, side 10) som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 219/2009 af 11. marts 2009, (EU-Tidende 2009, nr. L 87, side 109), Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening, (EF-Tidende 1996 nr. L 257, side 26), Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer, (EF-Tidende 1997 nr. L 10, side 13), Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald, (EF-Tidende 1999 nr. L 182, side 1), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF af 18. september 2000 om udrangerede køretøjer, (EF-Tidende 2000, nr. L 269, side 34), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet), (EF-Tidende 2000 nr. L 327, side 1), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/96/EF af 27. januar 2003 om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE), (EU-Tidende 2003 nr. L 37, side 24), direktiv 2003/108/EF af 8. december 2003 om ændring af direktiv 2002/96/EF om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE), (EU-Tidende 2003 nr. L 345, side 106), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, (EU-Tidende 2004 nr. L 143, side 56), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/66/EF om batterier og akkumulatorer og udtjente batterier og akkumulatorer samt om ophævelse af direktiv 91/157/EØF, (EU-Tidende 2006 nr. L 266, side 1), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver, (EU-Tidende 2008 nr. L 312, side 3), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjeneste-

kontrol, EU-Tidende 2009, L 87, side 109, dele af Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer, EF-Tidende 1997, nr. L 10, side 13, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008 om tilpasning til Rådets afgørelse 1999/468/EF af visse retsakter, der er omfattet af proceduren i traktatens artikel 251, for så vidt angår forskriftsproceduren med kontrol, EU-Tidende 2008, L 311, side 1, dele af Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald, EF-Tidende 1999, nr. L 182, side 1, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008 om tilpasning til Rådets afgørelse 1999/468/EF af visse retsakter, der er omfattet af proceduren i traktatens artikel 251, for så vidt angår forskriftsproceduren med kontrol, EU-Tidende 2008, L 311, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF af 18. september 2000 om udrangerede køretøjer, EF-Tidende 2000, nr. L 269, side 34, som ændret senest ved Kommissionens direktiv 2011/37/EU af 30. marts 2011 om ændring af bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF om udrangerede køretøjer, EU-Tidende 2011, L 85, side 3, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet), EF-Tidende 2000, nr. L 327, side 1, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/105/EF af 16. december 2008 om miljøkvalitetskrav inden for vandpolitikken, om ændring og senere ophævelse af Rådets direktiv 82/176/EØF, 83/513/EØF, 84/156/EØF, 84/491/EØF og 86/280/EØF og om ændring, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/96/EF af 27. januar 2003 om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE), EU-Tidende 2003, nr. L 37, side 24, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/112/EF af 16. december 2008 om ændring af Rådets direktiv 76/768/EØF, 88/378/EØF, 1999/13/EF og direktiv 2000/53/EF, 2002/96/EF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/42/EF med henblik på at tilpasse disse

ydelse i det indre marked (EU-Tidende 2006 nr. L 376, side 36) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver, EU-Tidende 2008, nr. L 312, side 3

til forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger, EU-Tidende 2008, L 345, side 68, direktiv 2003/108/EF af 8. december 2003 om ændring af direktiv 2002/96/EF om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE), EU-Tidende 2003, nr. L 345, side 106, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31/EF af 23. april 2009 om geologisk lagring af kuldioxid og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF, 2001/80/EF, 2004/35/EF, 2006/12/EF, 2008/1/EF og forordning (EF) nr. 1013/2006, EU-Tidende 2009, L 140, side 114, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/66/EF om batterier og akkumulatorer og udtjente batterier og akkumulatorer samt om ophævelse af direktiv 91/157/EØF, EU-Tidende 2006, nr. L 266, side 1, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/103/EF af 19. november 2008 om ændring af direktiv 2006/66/EF om batterier og akkumulatorer og udtjente batterier og akkumulatorer, for så vidt angår markedsføring af batterier og akkumulatorer, EU-Tidende 2008, L 327, side 7, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver, EU-Tidende 2008, nr. L 312, side 3, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked, EU-Tidende 2006, nr. L 376, side 36, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/128/EF af 21. oktober 2009 om en ramme for Fællesskabets indsats for en bæredygtig anvendelse af pesticider, EU-Tidende 2009, nr. L 309, side 71, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, EU-Tidende 2009, nr. L 20, side 7, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner, EU-Tidende 2010, nr. L 334, side 17.«

§ 3. Ved lovens administration skal der lægges vægt på, hvad der er opnåeligt ved anvendelse af den bedste tilgængelige teknik, herunder mindre forurenende råvarer, processer og anlæg og de bedst muligt forureningsbekæmpende foranstaltninger. Ved denne vurdering skal der lægges særligt vægt på en forebyggende indsats gennem anvendelse af renere teknologi.

Stk. 2. Ved bedømmelsen af omfanget og arten af foranstaltninger til forebyggelse og imødegåelse af forurening skal der lægges vægt på

- 1) de ydre omgivers beskaffenhed og forureningens sandsynlige virkning på disse og
- 2) hele det kredsløb, som stoffer og materialer gennemløber, med henblik på at begrænse spild af ressourcer mest muligt.

§ 7. Miljøministeren kan fastsætte regler om

- 1) forurening fra virksomheder, anlæg, maskiner, redskaber, fyringsanlæg og transportmidler,
- 2) indretning, drift og vedligeholdelse af de virksomheder m.v., der er nævnt i nr. 1,
- 3) forurening fra spildevandsanlæg, rensningsanlæg, forbrændingsanstalter og anlæg for deponering af affald samt indretning, drift, vedligeholdelse, nedlukning og efterbehandling af sådanne anlæg,
- 4) renhedsgraden af og tilsætning af stoffer til brændstoffer, der anvendes til opvarmning eller drift af transportmidler og maskiner,
- 5) at bestemte anlæg, maskiner, redskaber og transportmidler skal være af godkendt type,
- 6) at anlæg, indretninger eller apparater, herunder måleapparatur, der er beregnet til anvendelse i forureningsbegrænsende øjemed, skal være af godkendt type,
- 7) risikobetonede processer samt oplagring og transport af stoffer med farlige egenskaber som nævnt i § 2, stk. 2,
- 8) anmeldelse til tilsynsmyndigheden af virksomhedens eller anlæggets anvendelse af råvarer, hjælpestoffer og andre materialer samt af udledninger til vand, jord og luft i forbindelse med virksomhedens eller anlæggets drift, herunder af frembringelsen af affald,
- 9) anmeldelse om midlertidig placering og anvendelse af anlæg, transportmidler, mobile anlæg,

2. I § 3 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvordan den bedste tilgængelige teknik fastsættes.«

maskiner og redskaber, der kan medføre forurening, herunder om vilkår for sådanne placeringer og anvendelse,

10) bioteknologisk anvendelse af mikroorganismer, herunder om alle former for udledning til miljøet, og

11) anvendelse af husdyrgødning og anden organisk gødning i jordbruget med henblik på at beskytte vandløb, søer og havet samt grundvandet mod forurening.

Stk. 2. ...

Stk. 3.

Stk. 4.

Stk. 5.

§ 34. Godkendelse efter dette kapitel skal fastsætte vilkår for listevirksomhedens etablering og drift, herunder den kontrol, som den for virksomheden ansvarlige selv skal foretage.

Stk. 2. For anlæg for deponering af affald skal der tillige fastsættes vilkår om nedlukning og efterbehandling.

Stk. 3. Godkendelsesmyndigheden kan nægte godkendelse eller fastsætte særlige vilkår i godkendelsen, herunder vilkår om sikkerhedsstillelse efter reglerne i § 39 a, såfremt ansøgeren, medlemmer af ansøgerens direktion eller bestyrelse eller andre, der kan øve bestemmende indflydelse på virksomhedens drift, er omfattet af § 40 a.

Stk. 4. Spørgsmål om tilladelse til udledning af spildevand direkte til vandløb, søer eller havet fra en listevirksomhed behandles samtidig med afgørelsen om godkendelse efter dette kapitel og indgår i godkendelsen. Vilkår for udledningen af spildevand behandles efter reglerne i dette kapitel.

Stk. 5. Afslag på ansøgning om godkendelse kan ikke påklages til anden administrativ myndighed, hvis begrundelsen for afslaget er, at lokaliseringen af virksomheden det pågældende sted vil være i strid med bestemmelser i kommuneplan eller lokalplan.

3. I § 7, *stk. 1, nr. 11*, udgår »organisk«.

4. I § 34 indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* For ferskvandsdambrug skal der fastsættes vilkår om etablering af afgitringer med henblik på begrænsning af forurening og af hensyn til beskyttelsen af faunaen i vandløb og søer i øvrigt.«

Stk. 3-5 bliver herefter *stk. 4-6*.

§ 35 Miljøministeren udfærdiger en liste over særlig forurenende virksomheder, anlæg og indberetninger, som er omfattet af godkendelsespligten i § 33.

Stk. 2. Ministeren fastsætter nærmere regler om godkendelse af listevirksomhed, herunder hvilke oplysninger en ansøgning om godkendelse skal indeholde, samt i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår en godkendelse efter § 33 kan meddeles. Ministeren kan herunder bestemme, at der skal gælde særlige krav for bestemte listevirksomheder, herunder krav om foranstaltninger mod forsætlig skadevoldende handlinger, og om at sager om godkendelse af bestemte listevirksomheder skal behandles og afgøres samtidig med afgørelser efter anden relevant lovgivning.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at ansøgninger om godkendelse efter § 33 skal indsendes digitalt, og at kommunikationen i forbindelse hermed skal foregå digitalt mellem de godkendende myndigheder og ansøgeren.

Stk. 4. Ministeren kan fastsætte nærmere regler om digital ansøgning og digital kommunikation, jf. stk. 1, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

Stk. 5. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at den godkendende myndighed kan udstede afgørelser og andre dokumenter i forbindelse med forhold, som er nævnt i stk. 1, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 6. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at dokumenter, der udelukkende er udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den godkendende myndighed som afsender.

Stk. 7. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

5. § 35, stk. 3-7, ophæves.

§ 35 a. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at listevirksomheder periodisk skal udarbejde et grønt regnskab med oplysninger om virksomhedens miljøforhold. Ministeren kan herunder fastsætte regler om,

- 1) hvilke listevirksomheder der skal udarbejde et grønt regnskab,
- 2) udarbejdelsen, formen og indholdet af det grønne regnskab, herunder hyppigheden for opdatering af oplysninger i regnskabet,
- 3) procedurer for udarbejdelsen af det grønne regnskab, herunder om anmeldepligt, kvalitetssikring og -vurdering af visse miljøoplysninger i regnskabet, fristerne herfor samt pligt for virksomhederne til at opbevare miljøoplysninger og relevant materiale i tilknytning hertil i et nærmere angivet tidsrum, og
- 4) indsendelse og offentliggørelse af det grønne regnskab, herunder formkrav og frister herfor.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at kvalitetsvurderingen af visse miljøoplysninger i det grønne regnskab kan varetages af private certificeringsorganer. De private certificeringsorganer skal være akkrediteret til at certificere en virksomheds miljøledelsessystem.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at virksomheder, der ikke er forpligtet til at indsende et grønt regnskab, frivilligt kan indsende og få offentliggjort et grønt regnskab.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at ministeren som tvangsmiddel kan pålægge bestyrelsen, direktionen eller et tilsvarende ledelsesorgan for en listevirksomhed, der undlader at indsende grønt regnskab, ugentlige eller månedlige tvangsbøder.

Stk. 5. Uanset bestemmelserne i kapitel 9 er tilsynsmyndigheden ikke forpligtet til at påse overholdelsen af regler udstedt i medfør af stk. 1-4, bortset fra virksomhedernes pligt til at lade regnskabet kvalitetsvurdere efter regler udstedt i medfør af stk. 1, nr. 3.

6. § 35 a, stk. 1, nr. 4, affattes således:

»4) frister for indsendelse af det grønne regnskab.«

7. Efter § 35 b indsættes:

»§ 35 c. Miljøministeren fastsætter regler om, at bestemte listevirksomheder, som bruger, fremstiller eller frigiver relevante, farlige stoffer, skal

§ 37 b. For alle bestående anlæg for deponering af affald skal tilsynsmyndigheden ved påbud efter § 41, stk. 1, fastsætte krav til nedlukning og efterbehandling af anlægget. § 41 a, stk. 1, finder ikke anvendelse ved udstedelse af de i 1. pkt. omhandlede påbud. Nedlægger tilsynsmyndigheden forbud imod fortsat drift efter § 41, stk. 2, skal den samtidig meddele påbud om nedlukning og efterbehandling.

Stk. 2. Miljøministeren fastsætter regler om, at den, der driver et bestående anlæg for deponering af affald, skal indsende nærmere angivne oplysninger til tilsynsmyndigheden til brug for myndighedens revurdering af anlæggets vilkår, herunder om fristen for indsendelse af oplysninger.

Stk. 3. Ministeren fastsætter regler om tilsynsmyndighedens revurdering, herunder om, i hvilke tilfælde der skal meddeles påbud eller forbud efter § 41.

Stk. 4. Ved bestående anlæg for deponering af affald forstås anlæg, der modtog affald med henblik på deponering før den 1. juli 2001 og er fortsat hermed eller er godkendt før denne dato, uden at modtagelse af affald med henblik på deponering er påbegyndt.

§ 40 a. Anvendelse af § 34, stk. 3, og § 41 d finder sted over for følgende:

udarbejde en rapport med oplysninger om og dokumentation for jordens og grundvandets tilstand med hensyn til forurening (basistilstandsrapport) i forbindelse med godkendelse, jf. § 33, eller revurdering, jf. §§ 41 a eller 41 b.

Stk. 2. Ministeren fastsætter nærmere regler om udarbejdelse, form og indhold af basistilstandsrapporten, herunder regler om godkendelses- eller tilsynsmyndighedens afgørelse om, hvorvidt listevirksomheden er forpligtet til at udarbejde en basistilstandsrapport, og regler om, hvornår basistilstandsrapporten skal udarbejdes.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage over myndighedens afgørelse om, hvorvidt en listevirksomhed skal udarbejde en basistilstandsrapport, herunder at afgørelsen i visse tilfælde ikke skal kunne påklages.«

8. I § 37 b, stk. 1, ændres »§ 41, stk. 2,« til: »§ 41, stk. 3,«.

9. I § 40 a, stk. 1, ændres »§ 34, stk. 3,« til: »§ 34, stk. 4,«.

1) Personer, der er blevet frakendt retten til at drive forurenende virksomhed i henhold til denne lovs § 110 b, § 95 i lov om miljøgodkendelse m.v. af husdyrbrug eller i henhold til straffelovens § 79.

2) Personer, der er dømt efter straffelovens § 196.

3) Personer og selskaber m.v., der er straffet efter denne lovs § 110, stk. 2, § 91, stk. 2, i lov om miljøgodkendelse m.v. af husdyrbrug eller tilsvarende bestemmelser fastsat i bekendtgørelser, der er udstedt med hjemmel i loven eller lov om miljøgodkendelse m.v. af husdyrbrug, såfremt der er fastsat frihedsstraf eller bøde på 10.000 kr. eller derover, og såfremt der ikke er forløbet mere end ti år fra den strafbare handling.

4) Personer og selskaber m.v., der har gæld på 100.000 kr. eller derover til det offentlige for selvhjælpshandlinger foretaget af tilsynsmyndigheden i medfør af denne lovs §§ 69 og 70, såfremt denne gæld er vedgået eller fastslået ved en domstol. Det er endvidere en betingelse, at gælden er forfalden og ikke er omfattet af en overholdt aftale om henstand eller afdragsvis betaling, samt at der er fremsendt to rykkere til skyldneren.

§ 41. Hvis en listevirksomhed medfører væsentlig forurening, kan tilsynsmyndigheden meddele påbud om, at forureningen skal nedbringes, herunder at der skal gennemføres bestemte foranstaltninger. Tilsynsmyndigheden kan endvidere meddele påbud, hvis en listevirksomhed skønnes at indebære en nærliggende risiko for væsentlig forurening, herunder ved forsætlige skadevoldende handlinger. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om muligheden for at meddele påbud om foranstaltninger mod forsætlige skadevoldende handlinger.

Stk. 2. Hvis forureningen ikke kan nedbringes, kan tilsynsmyndigheden nedlægge forbud imod fortsat drift og eventuelt forlange virksomheden fjernet.

§ 41 a. Indtil der er forløbet otte år efter meddelelsen af en godkendelse efter dette kapitel, må tilsynsmyndigheden ikke meddele påbud eller forbud efter § 41.

10. I § 41 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Tilsynsmyndigheden kan meddele påbud om, at afgittringer ved ferskvandsdambrug skal etableres eller ændres, hvis det i øvrigt er nødvendigt af hensyn til beskyttelsen af faunaen i vandløb og søer.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

Stk. 2. Tilsynsmyndigheden skal dog tage godkendelsen op til revurdering og om nødvendigt meddele påbud eller forbud efter § 41, hvis

1) der er fremkommet nye oplysninger om forureningens skadelige virkning,

2) forureningen medfører miljømæssige skadevirkninger, der ikke kunne forudses ved godkendelsens meddelelse,

3) forureningen i øvrigt går ud over det, som blev lagt til grund ved godkendelsens meddelelse,

4) væsentlige ændringer i den bedst tilgængelige teknik skaber mulighed for en betydelig nedbringelse af emissionerne, uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger,

5) det af hensyn til driftssikkerheden i forbindelse med processen eller aktiviteten er påkrævet, at der anvendes andre teknikker, eller

6) der er fremkommet nye oplysninger om sikkerhedsmæssige forhold på virksomheder, der er omfattet af regler fastsat i medfør af § 7 om risikobetonede processer m.v. eller om sikkerhedsmæssige forhold ved de stoffer, som oplagres på disse virksomheder.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om, at den i stk. 1 og § 41 b, stk. 1, omtalte tidsfrist ned sættes for bestemte listevirksomheder, dog ikke til under fire år.

§ 41 b. Når der er forløbet otte år efter meddelelsen af en godkendelse efter dette kapitel, kan tilsynsmyndigheden ændre vilkårene heri ved påbud eller nedlægge forbud imod fortsat drift, jf. § 41. Ministeren fastsætter regler om, at tilsynsmyndigheden regelmæssigt eller samtidig med relevante afgørelser efter anden lovgivning skal tage

11. I § 41 a, stk. 2, nr. 4, udgår »uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger,«.

12. I § 41 a, stk. 2, nr. 5, ændres »teknikker, eller« til: »teknikker,«.

13. I § 41 a, stk. 2, nr. 6, ændres »disse virksomheder.« til: »disse virksomheder, eller«.

14. I § 41 a, stk. 2, indsættes efter nr. 6 som nr. 7: »7) der i øvrigt er fremkommet nye oplysninger om behovet for afgittringer på ferskvandsdambrug af hensyn til beskyttelsen af faunaen i vandløb og søer.«

15. I § 41 a indsættes efter stk. 2 som nye stykker:

»Stk. 3. Miljøministeren fastsætter regler om, at tilsynsmyndigheden udover de tilfælde, der er nævnt i stk. 2, skal tage godkendelsen af bestemte listevirksomheder op til revurdering, i det omfang det er nødvendigt for at opfylde EU-retlige krav eller andre internationale forpligtelser, og om nødvendigt meddele påbud eller forbud efter § 41.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte regler om, hvordan sager om revurdering skal behandles.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 5.

godkendelser af bestemte listevirksomheder op til revurdering og om nødvendigt meddele påbud eller forbud efter § 41.

Stk. 2. Tilsynsmyndigheden skal tage godkendelsen op til revurdering og om nødvendigt meddele påbud eller forbud efter § 41 i de tilfælde, som er nævnt i § 41 a, stk. 2.

Stk. 3. Ministeren fastsætter regler om, at andre afgørelser om den samme virksomhed efter bestemmelser i loven eller efter regler udstedt i medfør af loven eller efter lov om miljøgodkendelse m.v. af husdyrbrug om nødvendigt skal ændres i forbindelse med revurderinger som nævnt i stk. 1 og 2 og i § 41 a, stk. 2.

§ 73. Miljøministeren fastsætter nærmere regler vedrørende tilsynsmyndighedernes udøvelse af tilsynsvirksomhed.

Stk. 2. Ministeren kan over for en kommunalbestyrelse for en bestemt periode nærmere fastlægge omfanget af kommunalbestyrelsens tilsynsforpligtelse.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte nærmere regler om, at kommunalbestyrelserne skal indsende indberetninger om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed, herunder om resultaterne af målinger og undersøgelser, samt fastsætte regler om indberetningernes form. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af indberetningerne.

16. I § 41 b, stk. 2, indsættes efter »41 a, stk. 2«: »», eller i regler udstedt i medfør af § 41 a, stk. 3«.

17. I § 41 b indsættes efter stk. 2 som nyt stykke: »Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om, hvordan sager om revurdering skal behandles.« Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

18. I § 73, stk. 3, udgår », samt fastsætte regler om indberetningernes form«

19. § 73, stk. 3, 2. pkt., ophæves.

20. § 79 a ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 79 b. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at der skal ske anvendelse af digital kommunikation, herunder bestemte it-systemer, særlige digitale formater, digital signatur eller lignende, ved

- 1) anmeldelse og ansøgning i henhold til regler udstedt i medfør af § 7,
- 2) ansøgning om tilladelse efter § 19,
- 3) ansøgning om tilladelse efter § 28,
- 4) ansøgning om godkendelse efter § 33 og fremsendelse af oplysninger til brug for revurdering af godkendelse, jf. §§ 41 a og 41 b,
- 5) afgørelser truffet i medfør af § 19 og kapitel 4, 5, 9 og 9 a samt regler udstedt i medfør heraf og i medfør af § 7,

- 6) indberetning m.v. til myndigheder i medfør af § 19, kapitel 4, 5, 9 og 9 a samt regler udstedt i medfør heraf og afgørelser truffet i medfør af disse regler samt regler udstedt i medfør af § 7 og § 7 a,
- 7) sagkyndiges indberetning i henhold til regler udstedt i medfør af § 7 a til myndigheder og til private organisationer, som udøver nærmere fastlagte beføjelser i henhold til regler udstedt i medfør af § 7 a, stk. 4,
- 8) tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed, herunder resultater af tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed,
- 9) kommunalbestyrelsens indsendelse af indberetning om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed i henhold til regler udstedt i medfør af § 73, stk. 3, herunder om resultaterne af målinger og undersøgelser,
- 10) klage over afgørelser som nævnt i nr. 5, og
- 11) kommunikation med myndigheder i forbindelse med de forhold, som er nævnt i nr. 1-10.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at myndigheden kan udstede afgørelser og andre dokumenter i forbindelse med forhold, som er nævnt i stk. 1, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at dokumenter, der udelukkende er udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af myndigheden som afsender.

Stk. 4. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Stk. 5. Miljøministeren kan fastsætte regler om, hvilken myndighed der er ansvarlig for de oplysninger, som er omfattet af stk. 1.

§ 79 c. Miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse og offentlig annoncering, herunder udelukkende digitalt, af

1) lister over visse affaldsforbrændingsanlæg samt rapporter om driften og overvågningen af disse anlæg, og

2) oplysninger om sikkerhedsforanstaltninger for virksomheder, anlæg eller indretninger, som er omfattet af godkendelsespligten i § 33, herunder oplysninger, der indgår i sikkerhedsdokumentationen for sådanne virksomheder.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af de i § 79 b, stk. 1, nævnte oplysninger. Oplysningerne kan vedrøre strafbare forhold på lovens område og kan være med navns nævnelse.«

§ 110

...

...

Stk. 3. I regler og forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 7-10, §§ 12-16, § 17, stk. 3, § 18, § 19, stk. 5-7, § 19 a, § 27, stk. 3, § 31, stk. 3, § 35, § 35 a, § 35 b, § 37 b, stk. 2, § 39, stk. 4, § 39 b, stk. 2, § 44, § 45, stk. 2, 4, 5 og 7, § 45 b, § 45 d, § 46 a, stk. 2, § 46 b § 47, stk. 2, § 48, § 50 a, stk. 3, § 50 c, § 50 d, § 51, § 53, § 53 c, stk. 3, § 55 c, stk. 2, § 56, stk. 3, § 72 a, stk. 3, § 89, stk. 2, og § 89 a, kan der fastsættes straf af bøde. Det kan endvidere fastsættes, at straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år under tilsvarende omstændigheder som anført i stk. 2.

Stk. 4. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Stk. 5. Ved udmåling af bødestraf skal der lægges vægt på de hensyn, der er nævnt i § 1. Det er en skærpende omstændighed, hvis overtrædelsen er begået i forbindelse med udøvelse af erhverv.

Stk. 6. Er der ved en overtrædelse opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, selv om der ved overtrædelsen ikke er voldt skade på miljøet eller er fremkaldt fare derfor. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved udmåling af en bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Stk. 7. Ved overtrædelse af § 10, stk. 4, jf. § 110, stk. 1, nr. 3, skal der ved udmåling af bøder, herunder tillægsbøder, tages hensyn til størrelsen af

21. I § 110, stk. 3, indsættes efter »§ 35 b,«: »§ 35 c,«.

den bod, der måtte være fastlagt på det pågældende område i medfør af § 10, stk. 2.

Stk. 8. Har nogen begået flere overtrædelser af regler og forskrifter fastsat i medfør af § 9, stk. 2, nr. 2 og 3, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Har nogen overtrådt regler og forskrifter fastsat i medfør af § 9, stk. 2, nr. 2 og 3, og én eller flere skatte- og afgiftslove, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af disse regler og bødestrafen for overtrædelsen af én eller flere skatte- og afgiftslove.

Stk. 9. Bestemmelsen i stk. 7 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.

Stk. 10. Forældelsesfristen for strafansvaret er 5 år for overtrædelser m.v. som omhandlet i stk. 1, nr. 1, 2, 3, 4, 5 og 6, samt for overtrædelser af regler udstedt i henhold til § 19, stk. 5.

Stk. 11. Straffelovens § 152 og §§ 152 d-f finder tilsvarende anvendelse på bestyrelsesmedlemmer og ansatte i selskaber m.v., der har fået overdraget administrationen af en pant- og returordning i henhold til lovens § 9, stk. 3.

§ 2

I lov om miljøgodkendelse m.v. af husdyrbrug, jf. lovbekendtgørelse nr. 1486 af 4. december 2009, som ændret ved lov nr. 122 af 23. februar 2011, § 15 i lov nr. 341 af 27. april 2011 og senest ved § 3 i lov nr. 1273 af 21. december 2011, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (EF-fuglebeskyttelsesdirektivet), EF-Tidende 1979, nr. L 103, side 1, som ændret senest ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368, dele af Rådets direktiv nr. 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet), EF-Tidende 1985, nr. L 175, side 40, som senest ændret ved Rådets og Europa-Parlamentets direktiv nr. 2003/35/EF af

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EU-Tidende 2012, nr. L 26, side 1, dele af Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (fuglebeskyttelsesdirektivet), EU-Tidende 2010, nr. L 20, side 7, dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest

26. maj 2003 om mulighed for offentlig deltagelse i forbindelse med udarbejdelse af visse planer og programmer på miljøområdet og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF og 96/61/EF, for så vidt angår offentlig deltagelse og adgang til klage og domstolsprøvelse, EU-Tidende 2003, nr. L 156, side 17, dele af Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, EF-Tidende 1991, nr. L 375, side 1, som senest ændret ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368, dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EF-habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368, dele af Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening, EF-Tidende 1996, nr. L 257, side 26, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet), EF-Tidende 2000, nr. L 327, side 1 og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56.

ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006 om tilpasning af direktiv 73/239/EØF, 74/557/EØF og 2002/83/EF vedrørende miljø på grund af Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet), EF-Tidende 2000, nr. L 327, side 1, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/105/EF af 16. december 2008 om miljøkvalitetskrav inden for vandpolitikken, om ændring og senere ophævelse af Rådets direktiv 82/176/EØF, 83/513/EØF, 84/156/EØF, 84/491/EØF og 86/280/EØF og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF, EU-Tidende 2008, L 348, side 84, dele af Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, EF-Tidende 1991, nr. L 375, side 1, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1882/2003/EF af 29. september 2003, EU-Tidende 2003, nr. L 284, side 1, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008 om tilpasning til Rådets afgørelse 1999/468/EF af visse retsakter, der er omfattet af proceduren i traktatens artikel 251, for så vidt angår forskriftsproceduren med kontrol, EU-Tidende 2008, L 311, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31/EF af 23. april 2009 om geologisk lagring af kuldioxid og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF, 2001/80/EF, 2004/35/EF, 2006/12/EF, 2008/1/EF og forordning (EF) nr. 1013/2006, EU-Tidende 2009, L 140, side 114, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner, EU-Tidende 2010, nr. L 334, side 17.«

§ 1. Loven skal medvirke til at værne om natur, miljø og landskab, så udviklingen af husdyrproduktionen kan ske på et bæredygtigt grundlag i respekt for menneskers livsvilkår og for bevarelsen af dyre- og plantelivet.

Stk. 2. Med denne lov tilsigtes særlig

- 1) at forebygge og begrænse forurening af luft, vand, jord og undergrund samt at begrænse lugt-, lys-, støv-, støj- og fluegener fra husdyrbrug, herunder fra produktion, opbevaring og anvendelse af husdyrgødning m.v.,
- 2) at tilvejebringe hygiejnisk begrundede afgørelser af betydning for miljøet og for mennesker,
- 3) at begrænse anvendelse og spild af råstoffer og andre ressourcer,
- 4) at fremme anvendelse af bedste tilgængelige teknik, herunder renere teknologi,
- 5) at fremme genanvendelse og begrænse problemer i forbindelse med affaldsbortskaffelse,
- 6) at beskytte naturen med dens bestande af vilde planter og dyr og deres levesteder,
- 7) at skabe og bevare værdifulde bebyggelser, kultur- og bymiljøer samt landskaber,
- 8) at de åbne kyster fortsat skal udgøre en væsentlig natur- og landskabsressource og
- 9) at inddrage offentligheden i sager efter loven.

§ 23. Kommunalbestyrelsen skal ved vurderingen af en ansøgning om godkendelse efter § 11 eller § 12 varetage følgende hensyn:

- 1) Anvendelse af den bedste tilgængelige teknik.
- 2) Beskyttelse af jord, grundvand, overfladevand og natur med dens bestande af vilde planter og dyr og deres levesteder, herunder områder, der er beskyttet mod tilstandsændringer eller fredet, udpeget som internationalt naturbeskyttelsesområde eller udpeget som særlig sårbart over for næringsstofpåvirkning.
- 3) Begrænsning af eventuelle gener for naboer (lugt-, støj-, støv-, flue- og lysgener, affaldsproduktion m.v.).
- 4) Hensynet til de landskabelige værdier.

§ 27. En tilladelse efter § 10 og en godkendelse efter §§ 11, 12 eller 16 skal indeholde vilkår, der sikrer, at husdyrbruget indrettes og drives på en sådan måde, at kravene i § 19 opfyldes. Kommu-

2. I § 1, stk. 2, nr. 1, § 23, stk. 1, nr. 3, og § 27, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »støj-«: », rystelses-«

3. I § 1, stk. 2, nr. 4, ændres »bedste tilgængelige teknik« til: »den bedste tilgængelige teknik«.

nalbestyrelsen skal under hensyntagen til husdyrbrugets beliggenhed fastsætte vilkår, der sikrer,

1) at eventuelle gener for naboer (lugt-, støj-, støv-, flue-, og lysgener, affaldsproduktion m.v.), jf. § 20, begrænses, og

2) at den ansøgte etablering sker under hensyntagen til de landskabelige værdier, jf. § 22.

Stk. 2. For så vidt angår beholdere til flydende husdyrgødning, skal kommunalbestyrelsen tillade eller godkende en af hensyn til markdriften ønsket placering, medmindre væsentlige hensyn til landskab, natur og miljø samt naboer afgørende taler imod placeringen. En tilladelse efter § 10 eller godkendelse efter § 11 eller § 12 skal indeholde vilkår om, at beholderen afskærmes med beplantning og fjernes, når den ikke længere er nødvendig for driften.

§ 3. I loven forstås ved:

1) Husdyrbrug: Ejendom, hvorpå der er et dyrehold af mere end 3 dyreenheder, dyreholdet med tilhørende stalde og lign., gødnings- og ensilageopbevaringsanlæg samt øvrige faste konstruktioner og tilhørende arealer.

2) Anlæg: Dyreholdet med tilhørende stalde og lignende, samt husdyrbrugets gødnings- og ensilageopbevaringsanlæg.

3) Arealer: Ejede og forpagtede markarealer til ejendommen.

4. I § 3 indsættes som *nr. 4* og *5*:

»4) Den bedste tilgængelige teknik: Det mest effektive og avancerede trin i udviklingen af aktiviteter og driftsmetoder, som er udtryk for en given tekniks praktiske egnethed som grundlag for emissionsgrænseværdier og andre vilkår med henblik på at forhindre eller, hvor dette ikke er muligt, begrænse emissionerne og påvirkningen af miljøet som helhed. Ved teknik forstås både den anvendte teknologi og den måde, hvorpå husdyrbrug konstrueres, bygges, vedligeholdes, drives og nedlægges. Teknikken er tilgængelig, når den er udviklet i en målestok, der medfører, at den pågældende teknik kan anvendes i sektoren på økonomisk og teknisk levedygtige vilkår, idet der tages hensyn til omkostninger og fordele, uanset om teknikken anvendes eller produceres i Danmark eller ej, når der kan disponeres over teknikken på rimelige vilkår. Den bedste teknik er den

§ 12. Kommunalbestyrelsen kan meddele godkendelse af etablering, udvidelse eller ændring af husdyrbrug for mere end 250 dyreenheder, dog

- 1) 270 dyreenheder, hvis mindst 90 pct. af dyreenhederne stammer fra søer med tilhørende smågrise indtil 30 kg, eller 750 stipladser til søer,

- 2) 100 dyreenheder, hvis der er tale om slagtekyl-linger, eller 40.000 stipladser til slagtekyllinger,

- 3) 230 dyreenheder, hvis der er tale om æglæg-gende høns, eller 40.000 stipladser til æglæggende høns eller

- 4) 210 dyreenheder, hvis der er tale om slagtesvin (over 30 kg), eller 2.000 stipladser til slagtesvin (over 30 kg).

Stk. 2. Husdyrbrug omfattet af stk. 1 må ikke etableres uden kommunalbestyrelsens forudgående godkendelse. En udvidelse eller ændring af et husdyrbrug, der medfører overskridelse af de i stk. 1 fastsatte grænser, må heller ikke påbegyndes uden kommunalbestyrelsens forudgående godken-delse af det samlede husdyrbrug.

Stk. 3. Husdyrbrug omfattet af stk. 1 må ikke udvides eller ændres på en måde, som kan inde-bære forøget forurening eller andre virkninger på miljøet, uden kommunalbestyrelsens forudgående godkendelse af udvidelsen eller ændringen.

§ 18 a. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at tilladelse og godkendelse i medfør af §§ 10-12 og 16 og efter regler fastsat efter § 17, stk. 2, samt anmeldelser efter regler fastsat efter § 17, stk. 3,

mest effektive teknik til opnåelse af en generel, høj beskyttelse af miljøet som helhed.

5) Fjerkræ: Høns, kalkuner, perlehøns, ænder, gæs, vagtler, duer, fasaner og agerhøns, der op-drættes eller holdes i fangenskab med henblik på avl, produktion af kød eller konsumæg eller leve-ring af vildt til udsætning.«

5. I § 3 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvordan den bedste tilgængelige teknik fastsættes.«

6. § 12, *stk. 1, nr. 1-4*, ophæves, og i stedet ind-sættes:

»1) 270 dyreenheder, hvis mindst 90 procent af dyreenhederne stammer fra årssøer med tilhøren-de smågrise indtil 30 kg, eller 750 stipladser til søer,

2) 210 dyreenheder, hvis der er tale om slagtesvin (over 30 kg), eller 2.000 stipladser til fedesvin (over 30 kg) eller

3) 100 dyreenheder, hvis der er tale om slagte-ekyllinger, 230 dyreenheder, hvis der er tale om æglæggende høns, eller 40.000 stipladser til fjer-kræ.«

7. § 18 a ophæves.

2. pkt. skal indsendes digitalt, og at kommunikationen i forbindelse hermed skal foregå digitalt mellem kommunalbestyrelsen og ansøgeren eller anmelderen.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte nærmere regler om digital ansøgning og digital kommunikation, jf. stk. 1, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen kan udstede afgørelser og andre dokumenter i forbindelse med forhold, som er nævnt i stk. 1, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at dokumenter, der udelukkende er udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af kommunalbestyrelsen som afsender.

Stk. 5. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

§ 40. Tilsynsmyndigheden må ikke meddele påbud eller forbud efter § 39, før der er forløbet 8 år efter meddelelsen af en godkendelse efter § 11 eller § 12 eller efter miljøbeskyttelsesloven.

Stk. 2. Uanset stk. 1 skal tilsynsmyndigheden dog tage en godkendelse efter § 12 op til revurdering og om nødvendigt meddele påbud eller forbud efter § 39, hvis

- 1) der er fremkommet nye oplysninger om forureningens skadelige virkning,
- 2) forureningen medfører miljømæssige skadevirkninger, der ikke kunne forudses ved godkendelsens meddelelse,
- 3) forureningen i øvrigt går ud over det, som blev lagt til grund ved godkendelsens meddelelse,
- 4) væsentlige ændringer i den bedste tilgængelige teknik skaber mulighed for en betydelig nedbringelse af emissionerne, uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger, eller

8. I § 40, stk. 2, nr. 4, udgår »uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger,«.

5) det af hensyn til driftssikkerheden i forbindelse med processen eller aktiviteten er påkrævet, at der anvendes andre teknikker.

§ 41. Tilsynsmyndigheden kan ændre vilkårene i en godkendelse efter §§ 11, 12 eller 16 ved påbud eller nedlægge forbud imod fortsat drift, jf. § 39, når der er forløbet 8 år efter meddelelsen af godkendelsen.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at tilsynsmyndigheden regelmæssigt skal tage godkendelser efter §§ 11, 12 eller 16 op til revurdering og om nødvendigt meddele påbud eller forbud efter § 39.

Stk. 3. Tilsynsmyndigheden skal tage godkendelsen efter §§ 11, 12 eller 16 op til revurdering, når der er forløbet 8 år efter godkendelsen, og om nødvendigt meddele påbud eller forbud efter § 39 i de tilfælde, som er nævnt i § 40, stk. 2.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at andre afgørelser om det samme husdyrbrug efter bestemmelser i loven eller efter regler udstedt i medfør af loven eller efter miljøbeskyttelsesloven eller regler udstedt i medfør heraf om nødvendigt skal ændres i forbindelse med revurderinger som nævnt i stk. 2 og 3 og i § 40, stk. 2.

§ 54. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler vedrørende tilsynsmyndighedens udøvelse af tilsynsvirksomhed.

Stk. 2. Miljøministeren kan over for en tilsynsmyndighed for en bestemt periode nærmere fastlægge omfanget af tilsynsmyndighedens tilsynsforpligtelse.

9. I § 40 indsættes som *stk. 3* og *4*:

»*Stk. 3.* Miljøministeren fastsætter regler om, at tilsynsmyndigheden udover de tilfælde, der er nævnt i stk. 2, skal tage en godkendelse efter § 12 op til revurdering i det omfang, det er nødvendigt for at opfylde EU-retlige krav eller andre internationale forpligtelser, og om nødvendigt meddele påbud eller forbud efter § 39.

Stk. 4. Ministeren kan fastsætte regler om, hvordan sager om revurdering skal behandles.«

10. I § 41, *stk. 3*, indsættes efter »40, stk. 2«: », og i regler udstedt i medfør af § 40, stk. 3«.

11. I § 41, *stk. 4*, ændres »stk. 2 og 3 og i § 40, stk. 2« til: »stk. 2 og 3, § 40, stk. 2, og i regler udstedt i medfør af § 40, stk. 3«.

12. I § 41 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Miljøministeren kan fastsætte regler om, hvordan sager om revurdering skal behandles.«

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om, at tilsynsmyndighederne skal indsende indberetninger om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed, herunder om resultaterne af målinger og undersøgelser, samt fastsætte regler om indberetningernes form. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af indberetningerne.

§ 55. Kommunalbestyrelsens afgørelse af, at en tilladelse eller godkendelse ikke vil medføre en væsentlig miljøpåvirkning, skal stilles til rådighed for offentligheden i forbindelse med, at der meddeles tilladelse efter § 10 eller godkendelse efter §§ 11, 12 eller 16.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen skal inddrage offentligheden, før den træffer afgørelse om godkendelse af etablering, udvidelse eller ændring af husdyrbrug omfattet af § 12, stk. 2, eller andre etableringer, udvidelser eller ændringer af husdyrbrug, der kan medføre en væsentlig påvirkning på miljøet.

Stk. 3. Offentligheden informeres tidligt i beslutningsproceduren ved offentlig annoncering eller ved andre egnede midler, eller senest så snart oplysningerne med rimelighed kan foreligge, om følgende:

- 1) Ansøgningen om godkendelse.
- 2) Det forhold, at projektet er omfattet af en procedure med vurdering af virkningerne på miljøet.
- 3) Navn og adresse på den kompetente kommunalbestyrelse, hvorfra der kan indhentes relevante oplysninger, og hvortil kommentarer eller spørgsmål kan rettes, samt nærmere oplysninger om fristerne for fremsendelse af bemærkninger eller spørgsmål.
- 4) Karakteren af mulige afgørelser eller udkast til afgørelsen, når en sådan foreligger.
- 5) Hvornår, hvor og hvordan de relevante oplysninger stilles til rådighed.
- 6) Hvilke foranstaltninger der er truffet med henblik på offentlighedens deltagelse, herunder at enhver inden for en nærmere fastsat frist fra den offentlige annoncering kan anmode om at få tilsendt udkast til afgørelse, når dette foreligger, og at enhver, der berøres af afgørelsen, herunder organisationer og foreninger omfattet af §§ 84-87,

13. I § 54, stk. 3, udgår », samt fastsætte regler om indberetningernes form«.

14. § 54, stk. 3, 2. pkt., ophæves.

har ret til at kommentere udkast til afgørelse samt oplysninger indhentet til brug for afgørelsen.

Stk. 4. Kommunalbestyrelsen fremsender udkast til afgørelse til dem, som har anmodet herom, med oplysning om, at der er 6 ugers frist til at kommentere udkastet. Kommunalbestyrelsen fremsender herudover udkast til afgørelse eller en orientering om udkastet til afgørelse til naboer og andre berørte med oplysning om, at der er 6 ugers frist til at kommentere udkastet. Af en orientering som nævnt i 2. pkt. skal det fremgå, hvordan det samlede udkast til afgørelse kan rekvireres. Samtidig med fremsendelsen efter 1. og 2. pkt. informerer kommunalbestyrelsen om supplerende oplysninger til ansøgningen og andre oplysninger af relevans for afgørelsen, der er modtaget efter den indledende offentlige annoncering.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen underretter offentligheden ved offentlig annoncering, når den har truffet afgørelse om en ansøgning omfattet af stk. 1 eller 2, og informerer herunder om, hvor og hvordan de relevante oplysninger stilles til rådighed.

Stk. 6. Afgørelser, der kan påklages, meddeles tillige klageberettigede personer, organisationer og myndigheder, jf. §§ 84-87, og de myndigheder, der i øvrigt har været inddraget i sagens behandling. Afgørelser skal dog alene meddeles de landsdækkende foreninger og organisationer, der er nævnt i § 87, når de har anmodet miljøministeren om at modtage underretning om afgørelserne, jf. § 62.

Stk. 7. Underretning til de personer, der er nævnt i § 84, stk. 1, nr. 3, kan dog finde sted ved offentlig annoncering.

Stk. 8. Miljøministeren kan fastsætte regler om offentlighedens inddragelse ved visse afgørelser i sager om revurdering efter § 40 og § 41 samt andre afgørelser vedrørende husdyrbrug, der træffes efter miljøbeskyttelsesloven eller regler udstedt i medfør heraf.

Stk. 9. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om offentlighedens inddragelse og annoncering.

15. I § 55, *stk. 3*, indsættes som *nr. 7*:

»7) Når ansøgningen vedrører et projekt, der indebærer risiko for grænseoverskridende virkninger.«

§ 69. Miljøministeren kan fastsætte regler om muligheden for at anvende digital kommunikation inden for lovens område og om de nærmere vilkår herfor.

16. § 69 affattes således:

»**§ 69.** Miljøministeren kan fastsætte regler om, at der skal ske anvendelse af digital kommunikation, herunder bestemte it-systemer, særlige digitale formater, digital signatur eller lignende, ved

- 1) anmodning efter § 7, stk. 3, og § 9, ansøgning om tilladelse og godkendelse efter §§ 10-12 og 16 og efter regler fastsat efter § 17, stk. 2, anmeldelse efter regler fastsat efter § 17, stk. 3, 2. pkt., samt fremsendelse af oplysninger til brug for revurdering af godkendelse, jf. §§ 40 og 41,
- 2) afgørelser truffet i medfør af kapitel 2, 3, 4, 5 og 5 a og regler udstedt i medfør heraf,
- 3) indberetninger m.v. til myndigheder i medfør af loven, regler udstedt i medfør heraf og afgørelser truffet i medfør heraf,
- 4) tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed, herunder resultater af tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed,
- 5) kommunalbestyrelsens indsendelse af indberetning om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed i henhold til regler udstedt i medfør af § 54, stk. 3, herunder om resultaterne af målinger og undersøgelser,
- 6) klage over afgørelser som nævnt i nr. 2, og
- 7) kommunikationen med myndigheder i forbindelse med de forhold, som er nævnt i nr. 1-6.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at myndigheden kan udstede afgørelser og andre dokumenter i forbindelse med forhold, som er nævnt i stk. 1, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at dokumenter, der udelukkende er udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af myndigheden som afsender.

Stk. 4. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Stk. 5. Miljøministeren kan fastsætte regler om, hvilken myndighed der er ansvarlig for de oplysninger, som er omfattet af stk. 1.«

17. Efter § 69 indsættes:

»§ 69 a. Miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af de i § 69, stk. 1, nævnte oplysninger. Oplysningerne kan vedrøre strafbare forhold på lovens område og kan være med navns nævnelse.«

§ 3

I lov om beskyttelse af havmiljøet, jf. lovbekendtgørelse nr. 929 af 24. september 2009, som ændret ved § 1 i lov nr. 423 af 10. maj 2011 og senest ved § 1 i lov nr. 1275 af 21. december 2011, foretages følgende ændring:

§ 2. Loven omfatter følgende:

- 1) Danske skibe og skibe, der befinder sig på dansk søterritorium.
- 2) Danske luftfartøjer og luftfartøjer, der befinder sig på eller over dansk søterritorium.
- 3) Danske platforme og platforme, der befinder sig på dansk søterritorium eller på dansk kontinentalsokkelområde.
- 4) Danske rørledninger til transport af kulbrinter og hjælpestoffer og rørledninger til transport af kulbrinter og hjælpestoffer på dansk søterritorium eller på dansk kontinentalsokkelområde.
- 5) Udenlandske skibe, der befinder sig i de eksklusive økonomiske zoner, i det omfang det er foreneligt med international ret.
- 6) Udenlandske skibe, der befinder sig uden for de eksklusive økonomiske zoner, i det omfang det er foreneligt med international ret.

Stk. 2. Loven omfatter ikke orlogsskibe og andre skibe, der ejes eller benyttes af en stat, så længe skibet udelukkende benyttes i ikke-kommerciel statstjeneste.

Stk. 3. Skibe, der udelukkende benyttes til fritidsformål (lystfartøjer) er ikke omfattet af bestemmelserne i § 20, stk. 1, og kapitel 12. Ved anvendelsen af beføjelserne i kapitlerne 2, 6, 7 og 10 kan miljøministeren dog fastsætte særlige regler for lystfartøjer.

Stk. 4. Loven omfatter havbrug, der er beliggende længere end 1 sømil fra kysten.

1. I § 2 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Loven omfatter ikke fyringsanlæg på platforme. Ved fyringsanlæg forstås en teknisk indretning, hvori brændsel oxyderes med henblik på anvendelse af den således frembragte varme. Brændsel omfatter ikke affald.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

§ 4

I lov om forurennet jord, jf. lovbekendtgørelse nr. 1427 af 4. december 2009, som ændret ved § 16 i lov nr. 484 af 11. maj 2010, og senest ved § 4 i lov nr. 1273 af 21. december 2011, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368, Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald, EF-Tidende 1999, nr. L 182, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56 og dele af Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (fuglebeskyttelsesdirektivet), EU-Tidende 2010, nr. L 20, side 7.

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006 om tilpasning af direktiv 73/239/EØF, 74/557/EØF og 2002/83/EF vedrørende miljø på grund af Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368, Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald, EF-Tidende 1999, nr. L 182, side 1, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008 om tilpasning til Rådets afgørelse 1999/468/EF af visse retsakter, der er omfattet af proceduren i traktatens artikel 251, for så vidt angår forskriftsproceduren med kontrol, EU-Tidende 2008, L 311, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31/EF af 23. april 2009 om geologisk lagring af kuldioxid og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF, 2001/80/EF, 2004/35/EF, 2006/12/EF, 2008/1/EF og forordning (EF) nr. 1013/2006, EU-Tidende 2009, L 140, side 114, dele af Rådets direktiv

2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (fuglebeskyttelsesdirektivet), EU-Tidende 2010, nr. L 20, side 7, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner, EU-Tidende 2010, nr. L 334, side 17.«

§ 2. Loven omfatter jord, der på grund af menneskelig påvirkning kan have skadelig virkning på grundvand, menneskers sundhed og miljøet i øvrigt.

Stk. 2. Miljøministeren fastsætter regler om, hvad der i denne lov forstås ved lettere forurenede jord.

Stk. 3. Loven omfatter ikke jord påvirket af jordbrugsmæssig spredning af slam, gødning og pesticider m.v.

§ 21. Regionsrådet underretter ejeren og den, over for hvem der kan meddeles påbud, jf. lovens kapitel 4 a eller 5 eller kapitel 3 i miljøskadeloven, før regionsrådet udfører undersøgelser eller iværksætter afværgeforanstaltninger.

Stk. 2. Regionsrådet underretter vurderingsmyndighederne om oprydning eller afværgeforanstaltninger, som regionsrådet har udført på en ejendom.

Stk. 3. Regionsrådet skal efter afslutningen af den offentlige indsats af hensyn til arealanvendelsen vedrørende en boligejendom, der fortsat er kortlagt, udfærdige en erklæring om, at forureningen er uden betydning for anvendelsen af grunden til den faktiske anvendelse til bolig, jf. dog § 9, stk. 1 og 2. Oplysning herom indføres i matrikelregisteret, jf. § 14.

§ 38 j. Hvis den ansvarlige ikke kan identificeres eller ikke har betalingsevne, kan der meddeles påbud efter kapitel 5.

2. I § 2, *stk. 1*, indsættes som 2. pkt.:

»Kapitel 4 b omfatter endvidere grundvandsforureninger, der ikke kan henføres til en jordforurening.«

3. I § 21, *stk. 1*, indsættes efter »kapitel 4 a«: », 4 b«.

4. I § 38 j indsættes efter »kapitel«: » 4 b eller«.

5. Efter § 38 j indsættes før kapitel 5:

»Kapitel 4 b

Afhjælpning af jord- og grundvandsforurening ved ophør af driften af bestemte aktiviteter på listevirksomheder og husdyrbrug

§ 38 k. Ved driftsophør af bestemte aktiviteter på listevirksomheder, jf. § 35 i lov om miljøbeskyttelse, og af husdyrbrug omfattet af § 12, stk. 1, nr. 1-3, i lov om miljøgodkendelse m.v. af husdyrbrug, skal driftsherren vurdere jordens og grundvandets forureningstilstand som følge af de pågældende aktiviteter.

Stk. 2. Inden vurderingen efter stk. 1 foretages, skal driftsherren indsende oplæg herom til miljømyndigheden.

Stk. 3. Miljømyndigheden giver driftsherren påbud om, hvordan vurderingen efter stk. 1 skal foretages, og en frist herfor. Der kan herunder gives påbud om at foretage undersøgelser, analyser, måling af stoffer og lignende til brug for vurderingen.

Stk. 4. Miljøministeren fastsætter regler om, hvilke aktiviteter på listevirksomheder der er omfattet af stk. 1, og regler om, hvornår der er tale om driftsophør, herunder i hvilke tilfælde nedsættelse af virksomhedens eller husdyrbrugets kapacitet anses for driftsophør.

Stk. 5. Miljøministeren kan endvidere fastsætte regler om:

- 1) Indhold og omfang af vurderingen efter stk. 1.
- 2) Frist for indsendelse af oplæg til, hvordan vurderingen efter stk. 1 skal foretages, jf. stk. 2.
- 3) Påbud efter stk. 3.

§ 38 l. Er der udarbejdet en basistilstandsrapport for virksomheden, jf. § 35 c i lov om miljøbeskyttelse, og viser vurderingen efter § 38 k, at de pågældende aktiviteter har medført væsentlig forurening af jord og grundvand sammenholdt med den tilstand, der er konstateret i basistilstandsrapporten, skal driftsherren foretage de foranstaltninger, der er nødvendige for at fjerne denne forurening, så virksomhedens areal føres tilbage til den tilstand, der er konstateret i basistilstandsrapporten. Er disse foranstaltninger ikke tilstrækkelige til at fjerne forurening, der er en følge af de pågældende aktiviteter, og som udgør en væsentlig risiko for menneskers sundhed eller miljøet, skal driftsherren foretage foranstaltninger over for forureningen, så det sikres, at den ikke udgør en sådan risiko.

Stk. 2. Er der ikke udarbejdet en basistilstandsrapport for virksomheden eller husdyrbruget, og viser vurderingen efter § 38 k, at forurening, der er en følge af de pågældende aktiviteter, udgør en væsentlig risiko for menneskers sundhed eller miljøet, skal driftsherren foretage foranstaltninger over for forureningen, så det sikres, at den ikke udgør en sådan risiko.

Stk. 3. Vurderingen af væsentlig risiko efter stk. 1 og 2, skal ske i forhold til arealets brug på ophørstidspunktet. Dog skal vurderingen ske i forhold til fremtidig brug, hvis der på ophørstidspunktet foreligger en tilladelse til en ændret fremtidig brug af arealet.

Stk. 4. Foranstaltninger efter stk. 1 og 2 skal foretages, uanset hvordan og hvornår en forurening er sket, medmindre forureningen er sket før den 7. januar 2013.

Stk. 5. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om indhold og omfang af foranstaltningerne efter stk. 1 og 2.

§ 38 m. Driftsherren skal indsende vurderingen efter § 38 k med et oplæg til, hvilke foranstaltninger der skal foretages efter § 38 l, til miljømyndigheden inden udløbet af den frist, der er angivet i påbuddet efter § 38 k, stk. 3.

Stk. 2. Miljømyndigheden giver driftsherren påbud om, hvilke foranstaltninger der skal foretages efter § 38 l, og en frist herfor, samt hvilke krav til dokumentation for efterkommelse af påbud som driftsherren skal opfylde.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om påbud og krav til dokumentation for efterkommelse af påbud efter stk. 2.

§ 38 n. Pligterne efter dette kapitel påhviler virksomhedens eller husdyrbrugets driftsherre på tidspunktet for driftsophør, uanset om en eventuel forurening er sket i den periode, hvor den pågældende drev virksomheden eller husdyrbruget.

§ 38 o. Påbud efter § 38 k, stk. 3, og § 38 m, stk. 2, kan meddeles, uanset om driftsherren har rådighed over den forurenede ejendom. I påbuddet skal der fastsættes pligt til retableringer af den forurenede ejendom.

Stk. 2. Hvis driftsherren ikke har rådighed over den forurenede ejendom, kan miljømyndigheden meddele påbud til den, der har rådighed over ejendommen, om at tåle, at undersøgelser, oprydning eller andre foranstaltninger foretages ved driftsherrens foranstaltning.

Stk. 3. Påbud efter stk. 2 er bindende over for den, der til enhver tid har rådighed over den forurenede ejendom.

§ 38 p. Hvis driftsherren ikke har pligt til eller kun har delvis pligt til at undersøge og afhjælpe eller afværge en jord- eller grundvandsforurening efter reglerne i dette kapitel eller ikke har betalingsevne til at opfylde pligterne, kan der meddeles påbud efter reglerne i kapitel 5. ”

§ 38 q. Miljømyndigheden lader oplysninger om forvarslede eller meddelte påbud efter § 38 m, stk. 2, tinglyse på ejendommen. Tinglysningen sker for påbudsadressatens regning, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Hvis et påbud, der er forvarslet, ikke meddeles endeligt, afholder miljømyndigheden tinglysningsudgiften.

Stk. 3. Miljømyndigheden lader tinglysningen af påbud aflyse, når påbudet er efterkommet.«

§ 56 a. Lokale foreninger og organisationer, der har beskyttelse af miljø og natur som hovedformål, kan underrette kommunalbestyrelsen, regionsrådet og miljøministeren om, hvilke bestemte typer af afgørelser efter kapitel 4 a foreningen ønsker underretning om, jf. § 54, stk. 1, og § 83, stk. 1. Foreningen skal samtidig fremsende vedtægter, der dokumenterer, at den er lokalt organiseret, og at dens hovedformål er beskyttelse af miljøet. Tilsvarende gælder lokale foreninger og organisationer, der efter deres formål varetager væsentlige rekreative interesser, når afgørelserne berører sådanne interesser.

Stk. 2. Landsdækkende foreninger og organisationer, der efter deres vedtægter har beskyttelse af natur og miljø som hovedformål, kan underrette miljøministeren om, hvilke bestemte typer af afgørelser efter kapitel 4 a foreningen eller organisationen ønsker underretning om, jf. § 54, stk. 1, hvorefter miljøministeren inden 14 dage under-

6. I § 56 a, stk. 1 og 2, og § 83, stk. 2 og 3, indsættes efter »kapitel 4 a«: »og 4 b«.

retter vedkommende kommunalbestyrelse eller regionsråd. Tilsvarende gælder landsdækkende foreninger og organisationer, der efter deres vedtægter har til formål at varetage væsentlige rekreative interesser, når afgørelserne berører sådanne interesser.

Stk. 3. Lokale afdelinger af landsdækkende foreninger og organisationer er ikke omfattet af bestemmelserne i stk. 1 og 2.

§ 83. Lokale foreninger og organisationer, der har beskyttelse af natur og miljø som hovedformål, kan påklage afgørelser, som foreningen eller organisationen har ønsket underretning om, jf. § 56 a, stk. 1. Lokale foreninger og organisationer, der efter deres formål varetager væsentlige rekreative interesser, kan påklage afgørelser, som foreningen eller organisationen har ønsket underretning om, jf. § 56 a, stk. 1, når afgørelsen berører sådanne interesser og klagen har til formål at varetage natur- og miljøbeskyttelse.

Stk. 2. Landsdækkende foreninger og organisationer, der efter deres vedtægter har beskyttelse af natur og miljø som hovedformål, kan påklage afgørelser efter bestemmelserne i kapitel 4 a.

Stk. 3. Landsdækkende foreninger og organisationer, der efter deres vedtægter har til formål at varetage væsentlige rekreative interesser, kan påklage afgørelse efter bestemmelserne i kapitel 4 a, når afgørelsen berører sådanne interesser og klagen har til formål at varetage natur- og miljøbeskyttelse.

Stk. 4. Lokale afdelinger af landsdækkende foreninger og organisationer er ikke omfattet af bestemmelserne i stk. 1-3.

Stk. 5. Miljøklagenævnet kan til efterprøvelse af klageberettigelsen forlange, at foreningen eller organisationen fremsender vedtægterne.

§ 61. ...

Stk. 2. ...

Stk. 3. ...

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om, at regionsrådene og kommunalbestyrelserne skal indsende indberetninger om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed, herunder om resultaterne af målinger og undersøgelser. Mini-

7. § 61, stk. 4, 2. pkt., ophæves.

steren kan endvidere fastsætte regler om, at indberetningerne skal ske i en bestemt form.

8. Efter § 64 indsættes i kapitel 7:

»§ 64 a. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at der skal ske anvendelse af digital kommunikation, herunder bestemte it-systemer, særlige digitale formater, digital signatur eller lignende, ved

- 1) vurdering efter § 38 k, stk. 1, oplæg til vurdering efter § 38 k, stk. 2, foranstaltninger efter § 38 l, stk. 1 og 2, oplæg til foranstaltninger efter § 38 m, stk. 1, og dokumentation for opfyldelse af påbud efter § 38 m, stk. 2,
- 2) afgørelser truffet i medfør af kapitel 2, 4 a, 4 b, 5, 8 og 9 samt regler udstedt i medfør heraf,
- 3) tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed, herunder resultater af tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed,
- 4) regionsrådets og kommunalbestyrelsens indsendelse af indberetning om deres kortlægnings- og tilsynsvirksomhed i henhold til regler udstedt i medfør af § 61, stk. 4, herunder resultater af målinger og undersøgelser,
- 5) klage over afgørelser som nævnt i nr. 2, og
- 6) kommunikation med myndigheder i forbindelse med de forhold, som er nævnt i nr. 1-5.

Stk. 2. Miljøministeren kan i øvrigt fastsætte regler om, at myndigheden kan udstede afgørelser og andre dokumenter i forbindelse med forhold, som er nævnt i stk. 1, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at dokumenter, der udelukkende er udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af myndigheden som afsender.

Stk. 4. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Stk. 5. Miljøministeren kan fastsætte regler om, hvilken myndighed der er ansvarlig for de oplysninger, der er omfattet af stk. 1.

§ 64 b. Miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af de i § 64 a, stk. 1, nævnte oplysninger. Oplysningerne kan vedrøre strafbare forhold på lovens område og kan være med navns nævnelse.«

§ 77. Følgende afgørelser kan påklages til det miljøklagenævn, der er nedsat i henhold til lov om miljøbeskyttelse:

1) Kommunalbestyrelsens og regionsrådets afgørelser efter loven eller regler udstedt i medfør af denne lov, medmindre andet fremgår af lovens øvrige bestemmelser.

2) Miljøministerens afgørelser efter kapitel 4 a, § 39, stk. 2, § 72, § 73, stk. 2, 2. pkt., § 73 a og § 73 b.

Stk. 2.

Stk. 3.

Stk. 4.

§ 88. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der

1) undlader at efterkomme påbud efter loven,

2) undlader at indgive ansøgning efter § 8, stk. 1 eller 2,

3) undlader at træffe foranstaltninger som nævnt i § 38 c,

4) påbegynder opgravning, flytning og anvendelse uden anmeldelse efter § 50, stk. 2,

5) i strid med § 8, stk. 1 eller 2, eller § 50, stk. 5, ændrer anvendelse eller påbegynder arbejder, der er henholdsvis ansøgt om tilladelse til og anmeldt,

6) uden tilladelse opgraver eller håndterer jord i strid med kommunalbestyrelsens meddelelser efter § 50, stk. 6,

7) tilsidesætter vilkår knyttet til en tilladelse eller dispensation efter loven,

8) overtræder § 9, stk. 2, § 12, § 49, § 50, stk. 1, eller § 52,

9. I § 77, *stk. 1, nr. 2*, indsættes efter »kapitel 4 a«: »og 4 b«.

10. I § 88, *stk. 1*, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) undlader at indsende oplæg til, hvordan vurderingen efter § 38 k, stk. 1, skal foretages, jf. § 38 k, stk. 2,«

Nr. 4-16 bliver herefter nr. 5-17.

- 9) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger i forbindelse med en anmodning efter § 29 og § 33 eller en anmeldelse efter § 50, stk. 2,
10) undlader at standse arbejdet som nævnt i § 71 ved konstateret forurening,
11) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller undlader at afgive oplysninger som nævnt i § 72,
12) overtræder § 70, stk. 4, og § 72 a, stk. 2 og 3,
13) overtræder § 72 b, stk. 1-4,
14) modvirker adgangen til en ejendom i strid med § 57,
15) undlader at efterkomme krav i en afgørelse efter § 73 b eller fjerner eller ændrer udstyr, som tilsynsmyndigheden har anbragt i medfør af en afgørelse efter § 73 a eller § 73 b, eller
16) forsætligt borttager, forvansker eller beskadiger afmærkninger, som foretages i forbindelse med arbejder og undersøgelser efter loven.

Stk. 2.

Stk. 3.

Stk. 4.

Stk. 5.

Stk. 6. Forældelsesfristen for strafansvaret er fem år for overtrædelser m.v. som omhandlet i stk. 1, nr. 1, dog undtagen undladelse af at efterkomme undersøgelsespåbud efter § 40 og § 48, samt stk. 1, nr. 2-8 og 9.

11. I § 88, *stk. 6*, ændres »stk. 1, nr. 2-8 og 9« til: »stk. 1, nr. 2-10«.

§ 5

I lov om undersøgelse, forebyggelse og afhjælpning af miljøskader (miljøskadeloven), jf. lov nr. 466 af 17. juni 2008, som ændret senest ved § 7 i lov nr. 1273 af 21. december 2011, foretages følgende ændring:

1. Efter § 45 indsættes i kapitel 6:

»§ 45 a. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at der skal ske anvendelse af digital kommunikation, herunder bestemte it-systemer, særlige digitale formater, digital signatur eller lignende, ved

1) afgørelser i medfør af kapitel 3 og 5 samt regler udstedt i medfør heraf,

- 2) indberetning m.v. til myndigheder i medfør af kapitel 3, regler udstedt i medfør heraf og afgørelser truffet i medfør heraf,
- 3) tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed, herunder resultater af tilsynsmyndigheders udøvelse af tilsynsvirksomhed,
- 4) klage over afgørelser som nævnt i nr. 1, og
- 5) kommunikation med myndigheder i forbindelse med de forhold, som er nævnt i nr. 1-4.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at myndigheden kan udstede afgørelser og andre dokumenter i forbindelse med forhold, som er nævnt i stk. 1, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at dokumenter, der udelukkende er udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af myndigheden som afsender.

Stk. 4. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Stk. 5. Miljøministeren kan fastsætte regler om, hvilken myndighed der er ansvarlig for de oplysninger, der er omfattet af stk. 1.

§ 45 b. Miljøministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse, herunder udelukkende digitalt, af de i § 45 a, stk. 1, nævnte oplysninger. Oplysningerne kan vedrøre strafbare forhold på lovens område og kan være med navns nævnelse.«

§ 6

I lov om fiskeri og fiskeopdræt (fiskeriloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 978 af 26. september 2008, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 604 af 14. juni 2011, foretages følgende ændringer:

§ 47. forsynes et dambrug med vand fra et vandløb, skal der i ethvert indløb og ethvert udløb anbringes gitter eller lignende.

1. § 47 ophæves.

§ 49. Ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte regler om anbringelse, udformning og godkendelse af det i §§ 46 og 47 nævnte gitter.

2. I § 49 ændres »§§ 46 og 47« til: »§ 46«.

§ 130. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) overtræder eller forsøger at overtræde § 11, stk. 1, § 12, stk. 1, § 13, § 18, § 28, stk. 2, § 32, stk. 4, § 33, stk. 1, § 38, stk. 1, § 44, stk. 1, § 47, § 50, stk. 1, § 58, stk. 2, en afgørelse efter § 59 a, stk. 1, en vedtagelse efter § 59 a, stk. 2, § 63, stk. 1, § 66, stk. 1, § 69, § 72, § 74, stk. 1, § 76, § 77, stk. 1, § 86, stk. 1, § 87, § 97, § 98, § 119, § 121, stk. 1, § 122, stk. 2, § 124, stk. 3, de i medfør af § 10, stk. 1, trufne bestemmelser og de i § 10 nævnte forordninger og beslutninger,
- 2) tilsidesætter eller forsøger at tilsidesætte vilkår knyttet til en tilladelse eller bevilling udstedt efter loven eller regler fastsat i medfør af loven,
- 3) overtræder, forsøger at overtræde eller undlader at efterkomme et påbud eller forbud meddelt i henhold til loven eller regler fastsat i medfør af loven,
- 4) afgiver eller forsøger at afgive urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier eller forsøger at fortie oplysninger, som afkræves efter loven, regler fastsat i medfør af loven eller de i § 10 nævnte forordninger og beslutninger,
- 5) undlader at afgive den dokumentation og de oplysninger, der er pligt til at afgive, eller som afkræves efter loven, regler fastsat i medfør af loven eller de i § 10 nævnte forordninger og beslutninger,
- 6) forsætligt eller groft uagtsomt overtræder sine forpligtelser efter § 104, stk. 2, eller
- 7) uberettiget driver fiskeri i et ferskvandsområde, jf. § 28, stk. 1.

Stk. 2.

Stk. 3. ...

Stk. 4.

Stk. 5....

Stk. 6. ...

Stk. 7.

3. I § 130, *stk. 1, nr. 1*, udgår: »§ 47,«.

Stk. 1. Loven træder i kraft den 7. januar 2013, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 1, nr. 4, 8-10 og 12-14, og § 6 træder i kraft den 1. juli 2012.

Stk. 3. § 1, nr. 3, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

§ 8

Stk. 1. §§ 38 k-38 n og § 38 p som affattet ved denne lovs § 4, nr. 5, finder først anvendelse fra den 7. januar 2014 for husdyrbrug, som er i drift og i besiddelse af en godkendelse inden den 7. januar 2013, eller hvor der er indgivet en fuldstændig ansøgning inden denne dato, forudsat at disse husdyrbrug er sat i drift senest den 7. januar 2014.

Stk. 2. Miljøministeren fastsætter regler om, hvornår §§ 38 k-38 o som affattet ved denne lovs § 4, nr. 5, finder anvendelse på de aktiviteter på listevirksomheder, som er omfattet af § 38 k, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 4, nr. 5.

§ 9

Stk. 1. §§ 2-6 og 10 i bekendtgørelse nr. 218 af 30. marts 2005 om afgitring ved dambrug i ferske vande, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1044 af 28. oktober 2005 og bekendtgørelse nr. 268 af 1. april 2011, finder fortsat anvendelse, og godkendelser af afgittringer meddelt i medfør af fiskeriloven eller bekendtgørelse om afgitring ved dambrug i ferske vande, bevarer deres gyldighed, indtil der er fastsat vilkår om afgitring i en godkendelse efter § 33 eller påbud efter § 41 i lov om miljøbeskyttelse.

Stk. 2. Ansøgninger om godkendelse af afgittringer, som er under behandling af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri, og hvor der for det pågældende dambrug senest den 1. juli 2012 er truffet endelig afgørelse om vandindvinding efter §§ 20-22 i lov om vandforsyning og om miljøgodkendelse efter kapitel 5 i lov om miljøbeskyttelse, færdigbehandles af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri efter de hidtil gældende regler. Øvrige verserende sager om godkendelse af

afgittringer færdigbehandles af kommunalbestyrelsen efter reglerne i kapitel 5 i lov om miljøbeskyttelse. Hvis dambruget allerede har en godkendelse efter § 33 eller § 39, træffes afgørelse efter § 41. I så fald finder § 41 a, stk. 1, ikke anvendelse. Hvis dambruget ikke har en godkendelse efter § 33 eller § 39, træffes en samlet afgørelse efter § 33 eller § 39.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen fører tilsyn med afgittring ved dambrug i ferske vande fra den 1. juli 2012. Dog fører NaturErhvervstyrelsen fortsat tilsyn med de dambrug, hvor der er verserende sager om afgittring, der færdigbehandles af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri efter denne dato, jf. stk. 2, indtil der er truffet endelig afgørelse.

§ 10

Loven gælder ikke for Grønland, men § 3 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.